

Trần Thu Trang

Phải lấy người như anh

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Trần Thu Trang

Phải lấy người như anh

1

“Trái tim em có ước mơ.

Em vẫn nghĩ rằng lấy chồng phải lấy người như anh.

Đêm đêm ngược nhìn trăng, mơ có anh bên cạnh

Hoa trên mặt đất nở vì ai, uyên ương dưới nước thành đôi vì ai.

Thả chiếc khăn tay theo gió bay đến bên anh.”

(Lời bạn tôi hát khi say)

Tắc đường. Dòng xe dồn thành một búi ở nút giao thông, nhích từng mươi phân một. Ngày nghỉ nên vẻ mặt của những nạn nhân cũng đỡ cau có hơn một chút. Vân lần tay vào túi quần jeans kéo chiếc điện thoại ra. Chưa kịp mở khoá bàn phím, nàng đã bị những người phía sau giục giã. “Đi đi chứ!” “Nhanh nhanh lên tí nào!” Hàng loạt giọng nói ầm chứa sự sốt ruột. Tặc lưỡi, nhét điện thoại trở lại túi quần, nàng nhích lên một chút cho vừa lòng đám

đông. Thôi thì kệ con bạn nàng chờ vêu mặt ngoài đường vậy.

Mười phút sau, nhờ sự tích cực của mấy ông cảnh sát giao thông với đám thanh niên xung kích, đám kẹt xe đã biến mất. Nút giao thông thoáng đảng, cứ y như chưa từng biết tới ừn tắc bao giờ. Vân tăng ga phóng thẳng trên con đường ven công viên, gió mát lạnh đem hơi thu ủa vào mặt. Dù hôm nay trời rất đẹp, nàng cũng không dám đem “tình yêu mini mới cưới” ra bát phố mà quyết định cưới chiếc 82 cũ. Quả nhiên nàng quyết không làm. Nếu để “tình yêu mini” đang trong kỳ trăng mật của nàng mắc trong đám tắc đường, không khéo nàng đã khóc ròng vì xót xa với những vệt xước sơn rồi. Mà có khi nàng lại góp phần gây ra ách tắc vì “tình yêu” nghen ngào đứng khựng giữa đường cũng nên.

Quán café vỉa hè yêu quý của nàng đây rồi. Vẫn gốc cây bàng với cái bệ xi măng ó vàng vết đáy cốc, vẫn đám khách lớ nhố ngồi đọc báo trên những chiếc ghế nhựa xanh đỏ và những đóm nắng rung rinh trên mái hiên nhà cổ. Con bé đang ngồi bó gối nhìn ngơ ngáo kia rồi, chắc là nó bực nàng lắm, vì xưa nay nó rất đúng giờ mà. Nàng dựng xe, không thềm khoá cổ, chạy ào về phía bạn:

- Chủ nhật mà vẫn tắc đường. Đến là bực! Xin lỗi mày.

- Không sao. Tao không bận gì, ngồi đây ngắm đường phố cũng vui.

Con bé mỉm cười nhẹ nhàng, nàng thích cái kiểu nói từ tốn và điệu bộ thanh nhã của nó. Nó tên là Hoài Đan, con gái Hà Nội chính cống chứ không phải Hà Nội nhảy dù như nàng. Nó kém nàng hai tuổi nhưng nàng lại cùng khoá với nó ở trường đại học, do nàng đã vào chậm một năm vì thi trượt, lại bị ngừng thêm một năm vì mấy việc lộn xộn học phí. Nó học giỏi hơn nàng nhiều lắm, và cũng ngoan ngoãn hơn nhiều. Mãi đến khi sắp ra trường mới có mối tình đầu nhưng thật không may là lại yêu nhầm người...

Hôm nay, Đan mặc một chiếc áo nỉ có mũ và mang giày vải, bộ dạng của nó

chẳng khác thời bọn nàng còn hay rủ rê nhau đi xem nhạc Rock là bao. Nàng đón chiếc ghế từ tay bạn, không ngồi ngay, ngó nghiêng vào phía trong nơi mấy cô bé phục vụ đang hồi hả pha pha chế chế rồi hỏi:

- Mày uống gì chưa?

Con bé không nói, chỉ vào tách cà phê mới vơi chút ít trên bề xi măng của cây bàn. Sáng chủ nhật, quán café đông khủng khiếp, đến phải gào lên để gọi đồ uống mát! Nàng đứng hẳn lên để vẫy cô nhóc phục vụ quen mặt, thấy có tín hiệu “đã nhận” rồi mới yên tâm hạ tay phẩy ghế ngồi. Một chiếc lá bàng rơi ngay xuống trước mặt nàng để lại một lỗ hổng trên tầng cây. Ánh nắng rơi xuống ấm áp, mùa thu sao mà dễ chịu.

Đan hát hàm sang bên cạnh hấp háy mắt ra hiệu gì đó. Vân tò mò nhìn theo hướng mắt nó và suýt nữa thì buột miệng chửi tục. Khi thật, oan gia ngõ hẹp rồi đây! Hà Nội quả là nhỏ bé. Quanh đi quẩn lại rồi thế nào cũng có ngày đụng mặt người quen ở mấy quán café vỉa hè như thế này. Người quen ở đây là Vinh, gã bạn trai cũ của Đan. Nàng chưa bao giờ khoái tên tóc dài ấy, kể cả khi ban nhạc của hắn làm mưa làm gió trong hội diễn văn nghệ trường nàng. Bây giờ hắn đang ngồi lù lù ngay bên cạnh con bé cứ như thể chưa từng có chuyện gì giữa hai đứa. Nhìn gã trai “người quen” và gã đầu đinh đi cùng đang bàn luận say sưa về bóng đá thêm một giây, nàng nhắm mắt, ngoắc tay:

- Đi quán khác, mày!

- Sao lại phải đi? Tao coi hắn như bức vách thôi mà.

“Giọng nó mới bình thân ghê chứ!” Vân nghĩ thầm, quay lại nhìn gương mặt xinh xắn dịu hiền của bạn, hỏi nhỏ:

- Thật không?

- Thật! - Đan gật đầu mỉm cười - Hẹn mày để đưa thiệp cưới đây.

- Cưới á?

Suýt nữa thì Vân ngã ngửa ra sau, nàng bật lên một tiếng kêu thất thanh làm những người xung quanh, kể cả Vinh và gã đầu đinh, phải quay nhìn. Đón cuốn album và chăm chú vào những tấm ảnh rạn vỡ của Đan với chồng sắp cưới, nàng vẫn khó có thể tin ngay được. Con bé với cái thằng đều giả kia mới chia tay nhau hồi đầu năm thôi mà. Vân đem thắc mắc ấy ra hỏi, và Đan bình thản trả lời. Nó kể cho nàng nghe về anh chàng chú rể tương lai mặt mũi ngầu xị của nó. Anh chàng hơn bạn nàng tới 10 tuổi, hầu như chẳng có điểm gì chung ngoài một hai sở thích lặt vặt, ấy thế nhưng lại đem đến cho nó một tình cảm say đắm và lãng mạn không ngờ. Cứ như có mối hẹn ước từ kiếp xa xưa nào vậy.

Nghe lời kể và nhìn ánh mắt dịu dàng cùng nụ cười mơ màng của Đan, bất giác Vân nhớ đến cuộc tình hiện tại của mình. Người đàn ông tạm gọi là của nàng cũng hơn nàng nhiều tuổi, thậm chí hơi quá nhiều đối với một quan hệ tình cảm bình thường, cũng là người làm kinh doanh và cũng khá khó tính. Nhưng không giống Đan, nàng không cảm thấy mình được yêu, không cảm thấy nỗi nhớ khi xa cách và cũng chẳng có cảm giác bình yên khi ở gần.

Thậm chí nàng cũng chẳng buồn ghen tuông dù...

Vừa mới nghĩ đến đó thì chiếc điện thoại trong tay nàng rung lên. Trên màn hình hiện ra số của người nàng đang nghĩ đến. “Ồ, cũng có chút thần giao cách cảm với nhau đấy chứ!” - nàng đứng dậy đi sang vỉa hè trống bên đường rồi mới bấm máy nghe.

- Đi Chí Linh không?

- Không, cô bạn em hẹn café, mới...

Như đã biết đủ thông tin, không để cho nàng nói hết, đầu dây bên kia phát ra tín hiệu ngắt cuộc gọi. Vân chưng hửng một tích tắc rồi nhún vai, trở sang vỉa hè của quán café. Vinh đang cười nói gì đó với Đan. Mặt con bé rành rành một nỗi chán ghét. Nàng cũng ghét cung cách trơ tráo của tên tóc dài

này, phải cho hắn một câu thật bõ mới được!

- Anh vẫn còn mặt mũi để nói chuyện với nó sao? - Nàng cao giọng - Tôi tưởng anh phải biết xấu hổ chứ nhỉ?

Đôi môi chẻ đang điểm kia còn chưa kịp phát ra lời nào, nàng đã phẩy tay:

- Đan, mình đi chỗ khác, ở đây có mùi chuột chết kinh quá!

Có hai tiếng cười cùng lúc vang lên, một từ phía Đan và một, khẽ hơn, từ phía gã đầu đinh mặc quần túi hộp đi cùng với Vinh. Nàng liếc sang phía gã một cái sắc lẹm và nhận thấy đôi mắt nâu đang nhìn trả nàng bình thản.

* * *

Sau bữa trưa với con bạn tốt số sắp lấy chồng giàu, Vân uể oải gửi xe rồi đi bộ dọc khu phố bán sách hạ giá. Nhà ở tận ngoại ô mà nàng thì chưa hề muốn về rúc mình trong cái hộp đơn điệu ấy làm gì, nhất là lúc tâm trạng đang xao xác như thế này. Phải nói là nàng đang cảm thấy ghen tị với Đan quá thể. Con bé quả là có quý nhân phù trợ. Tuy có chút bất hạnh vì mẹ mất sớm nhưng nó được bù đắp lại không biết bao nhiêu mà kể. Nào sắc đẹp, tài năng, tính cách, công việc... rồi bây giờ là chồng và tài sản nữa. Vân thờ dài, nàng cảm thấy mình thua kém bạn bè nhiều quá. Ngay cả thứ dễ dàng và... nhạt nhẽo nhất là một tấm chồng với một đứa con nàng cũng không có. Đã 26 tuổi, bảy tám năm trời sống ở nơi thành thị bon chen, tất cả những gì nàng có đều phù phiếm trôi nổi y như cuộc đời nàng. Một công việc mà tiền kiếm được phụ thuộc vào thời vụ và tâm trạng của nhiều người, một địa chỉ không biết một vài tháng sau có còn là của mình hay không, một đồng quần áo cùng đồ đạc lặt vặt đẹp đẽ nhưng vô dụng, hai chiếc xe máy, chiếc sành điệu thì quá đồng đánh, chiếc không đồng đánh thì quá cà tàng trong mắt tất cả mọi người. À, cả một người đàn ông nữa chứ nhỉ, một người cũng giống những người trước đó, lớn tuổi, đã hoặc đang có vợ, nhiều tiền và nhiều mối bận tâm, chẳng thiếu mỡ bụng vì những trận ăn nhậu ê hề và cũng thừa thấp

thỏm vì mối quan hệ không chính đáng!

Vân rẽ từ phố ngách nhỏ bán sách ra con phố lớn. Nàng chợt nhớ ra là mình có gửi ảnh ở một photo gallery ở đây, đã vài tuần trôi qua, có lẽ mấy bức nàng chụp hồi mùa hè trong chuyến đi Phù Lãng đã được ai đó mang đi với cái giá tạm tạm đủ để nàng đổ xăng cho “tình yêu” mấy bữa. Gallery chỉ bán ảnh, những bức ảnh chụp cuộc sống phong cảnh Việt Nam đẹp và có hồn. Vì thế mà cái cửa hiệu nhỏ xíu chẳng trang trí nội thất sang trọng lại khá nổi bật giữa đám gallery hào nhoáng, đầy những bức tranh khổ lớn vẽ mái ngói lô xô nhái phong cách Bùi Xuân Phái hoặc vẽ người đội nón ngoẹo mặt theo kiểu Thành Chương, trên cùng dãy phố.

Chỉ có một người khách du lịch mặc quần cộc đeo ba lô cao nghệu đang ngơ ngáo ngắm nghía. Những tấm ảnh lớn đóng khung bày kín ba mặt tường còn trên kệ là hàng xấp ảnh nhỏ kiểu bưu thiếp. Vân liếc qua như để tìm xem ảnh của mình ở đâu rồi ngó qua bức bình phong nhìn vào gian trong. Ông chủ đi vắng, chỉ có cô nhân viên mặt mũi nhẹ nhõm đi ra tiếp nàng. Nói chuyện với cô thì cũng dễ chịu đấy, nhưng nàng thích tiền hơn. Hỏi han thêm vài câu xã giao nữa, nàng bước ra vỉa hè.

Nắng trải trên những viên gạch đỏ kẻ chéo khắp khênh. Sao một đường phố trung tâm lại có thể lưu giữ những tàn dư của một thời Hà Nội buồn tẻ như những viên gạch này nhỉ? Vân còn đang oằn tù tì lựa chọn giữa hai hiệu kem nổi tiếng chỉ cách nhau vài số nhà thì điện thoại của nàng rung lên. Một số lạ nhưng đẹp, dãy số tượng trưng cho hành động “san bằng tất cả”!

- A lô, Thái Vân nghe.

- Bắt quả tang đi shopping một mình mà không gọi em nhé!

- À, Phương hả? - Vân dáo dác nhìn ngang dọc, cô gái đang gọi cho nàng chắc phải ở đâu đó quanh đây. Chắc cô ta lại đi với một vệ tinh nào đấy và tiện tay dùng điện thoại của anh ta gọi trêu nàng.

- Hi hi, em ở hàng kính cơ mà!

Nàng quay lại nhìn vào cửa hàng kính thời trang và thấy ngay Hạnh Phương, cô con gái của bà chủ công ty nàng, đang đứng tươi cười trong bộ váy yếm bò nhí nhảnh. Thấy Vân đã nhìn ra mình, Phương duyên dáng gỡ cặp kính màu hồng đang thử ra khỏi mắt và kéo tay người đứng cạnh. Vân không có ý định bước vào cản trở việc cô chủ làm điều với... vệ tinh nên chỉ giờ tay chào và tỏ ra hết sức thân thiện tươi tỉnh. Chợt nụ cười của nàng kém rạng rỡ đi một chút khi ánh mắt nàng lướt sang anh chàng tháp tùng Hạnh Phương. Anh chàng đầu đinh quần túi hộp lúc sáng cũng đang hết sức thân thiện và tươi tỉnh cười với nàng.

Chỉ vào đồng hồ ra hiệu như mình có hẹn, Vân giờ tay vẫy vẫy chào Phương và cất bước sang bên kia đường. Nàng lẩn vào đám người xếp hàng mua kem đông ngiệt. Nàng đã thừa kinh nghiệm với cái trò làm bộ làm tịch gọi người quen khi đang đi với đàn ông rồi! Chắc chắn người quen ấy sẽ đóng vai một mảnh vải xanh nhợt nhạt làm phong nền, hoặc cái bậc vàng sang trọng để người gọi leo lên, tùy vào hoàn cảnh. Hoàn cảnh của nàng lúc này có lẽ là cái phong nhợt nhạt thôi. Lại còn cả cái gã vệ tinh của Phương nữa chứ. Vân chẳng thấy thú vị gì khi phải gặp lại kẻ ngồi cạnh “con chuột chết” cả buổi sáng ấy. Hẳn là cái gã non choẹt đó phải hãnh diện ghê gớm vì đã được người đẹp Hạnh Phương... hạnh tới.

Đẹp gã vệ tinh ra khỏi đầu, chống nạnh để ngăn đám người đang chen lấn lố nhố không ụp thẳng những túi giấy đựng kem lên người mình, Vân len vào trước quầy. Nàng đồng dục nói với bà bán hàng mặc áo trắng vạt sau xẻ giữa theo đúng kiểu đồng phục của mẫu dịch viên thời bao cấp:

- Cho cháu một đậu xanh một cốm!

Cầm hai que kem lách ra khỏi đám đông, nàng chậm rãi cắn lần lượt mỗi que một miếng, chẳng bận tâm đến chuyện tránh để kem rớt trên áo. Hôm

nay nàng mặc quần jeans với áo somi carô cũ rộng thùng thình, đến cả đôi giày vải cũng bạc phếch, chẳng có gì phải ngĩ ngợi cả.

Thong thả đi một vòng con phố với những toà nhà bách hoá, cửa hiệu sách ngoại văn và gallery, cuối cùng thì Vân cũng thanh toán hết hai chiếc kem. Nàng dừng lại chờ đèn xanh cho người đi bộ để sang đường. Chưa đến 3 giờ chiều, ánh nắng tràn trên vỉa hè, đội lên đầu đám người dạo phố cuối tuần. Vài mươi phút đi bộ làm nàng cảm thấy khá nóng nực.

Vân còn đang phân vân xem có nên phanh cúc chiếc somi carô sờn tay ra không thì một đám con gái sành điệu lướt qua chỗ nàng đứng, mấy chiếc váy hai dây điệu dàng phô những cặp vai trắng nõn và những đôi dép cao gót làm phần hông sau của các cô nâng lên đầy khiêu khích. Một nỗi ghen tị trào lên khiến nàng bực bội. Cởi phăng chiếc áo carô buộc ngang người, mặc kệ ánh mắt của những người vừa dừng đèn đỏ đổ dồn về phía mình, nàng hất mặt đi sang đường trong một bộ dạng khác hẳn. Vòng hông chao đảo nhịp nhàng theo những bước dứt khoát của đôi chân dài. Chiếc áo hai dây màu vàng đất hợp với mái tóc ngắn tia loe xoe nhuộm nâu của nàng kinh khủng! Và chẳng cần đến đôi guốc gót nhọn dựng đứng như chiếc ghế đầu kia, nàng vẫn cao ngang mấy cô ả đang vênh váo đi phía trước, cuộc đời đẹp thế đấy.

Phải lấy người như anh

2

Nhà hàng Rochelle hôm nay đông đặc biệt. Ô tô sang trọng đỗ san sát. Bãi để xe máy cũng đầy rẫy những chiếc xe ga đời mới. Vân cua một vòng điệu nghệ trên chiếc Vespa màu “tro của hoa hồng” và dựng chân chống ngay trước mũi một đám Spacy, @ hợm hĩnh. Dù chỉ trị giá 6 triệu đồng kể cả công tái tạo sắc đẹp và hàn khung inox, “tình yêu mini” của nàng trông có phong cách và sang trọng hơn hẳn những chiếc scooter trị giá mấy ngàn đô dán đề can chống xước kia!

Hất mái tóc và chỉnh lại chiếc nơ trang trí bên hông bộ váy màu hồng nâu gợi cảm, nàng rút một chiếc phong bì trong túi xách và bước những bước kiêu hãnh về phía cửa, tà váy quần quýt vờn lấy cặp chân dài, đôi sandal cao gót khiến những bắp thịt săn chắc như được tôn lên. Vân mỉm cười. Nàng không có gương mặt thật sự nổi bật, nhưng thân hình của nàng thì hẳn ỏi kẻ phải ghen tị.

Nhanh nhẹn leo qua mấy bậc cấp, tiến đến trước mặt cô dâu chú rể, nàng ngẩng nhìn bộ váy suông màu trắng trang trí bằng những đoá hồng cuộn từ lụa và dải khăn tơ hồ hững trên vai cô dâu, vờ dăn dỗi:

- Ai cũng tự lo váy cưới như mày thì tao chết đói... Nhưng mà thôi, xí xoá cho mày... Chúc hai người trăm năm hạnh phúc!

Đan cười dịu dàng nắm tay Vân lắc lắc rồi khẽ nghiêng mặt đưa tay giới thiệu nàng với chồng. Anh chàng nở nụ cười thân thiện, lên tiếng cảm ơn bạn vợ và nhã nhận mời nàng tự nhiên nhập tiệc. Vân cũng lịch sự rút lui để nhường chỗ cho những đợt khách tiếp theo, nàng bỏ phong bì vào chiếc hộp hình trái tim có ghi chữ “Nhà gái” đặt ngay lối đi rồi bước tới bên bàn cầm đĩa chọn đồ ăn. Thức ăn có vẻ ngon, đầy phong vị nước Nga và biển cả, tôm hấp và cá hồi hun khói đỏ au, salad Nga nhiều màu, những miếng mực tẩm bột rán vàng rộm cùng một khay đầy những lát bánh mì đen kèm theo phô mai trắng và trứng cá muối xanh đỏ.

Lấy kẹp gấp mỗi món một hai miếng, Vân cầm đĩa đi lòng vòng tìm gặp đám bạn đại học. Cũng không có nhiều người lắm vì một số đã đi nước ngoài hoặc vào Nam làm việc. Gã Tổ “tò” như nhảy nhồm lên khi thấy nàng. Vừa làm điệu bộ lật vẩy tay áo, Tổ vừa giả giọng phim Hồng Kông léo nhéo:

- Đại sư tỷ giá lâm.

Lũ con trai xung quanh cũng vờ vịt hô hào:

- Đại sư tử cát tường!

Vân cười ngất, nàng phẩy tay theo kiểu của các vị thái hậu trong phim:

- Tò “tò” bình thân. Các khanh bình thân.

Tổ “tò” nhón một miếng cá hồi trong đĩa của nàng rồi cười hì hì:

- Trông đại tử càng ngày càng... nạc ra. Ngon ngon là!

- Nạc ra, mỡ ở lại chứ gì - Vân lăm le giật lại miếng cá trên tay Tổ - Lâu lắm không tụ tập rồi đấy nhỉ? Tổ đạo này vẫn làm cho Silvermoon chứ?

- Vườn tử ạ. Em bắt cơ sở cách mạng với một nữ đồng chí ở đây rồi. Mai phục lâu dài chờ thời cơ là... lá la.

- Thằng “tò” nó điêu đấy tử ơi, chẳng đứa nào ngó ngang đâu - Một cậu bạn khác lên tiếng - Còn tử giờ sao? Từ hồi cưới cái Quỳnh là tử mất mặt.

- Thì ta chém nó vì vụ vấy bầy tăng đuôi cá đuôi dài hai thước nên mới phải lặn. Chứ nói đại, nó bắt được nó chém lại thì cổ đâu mà đỡ!

- Đòi tử tàn rồi tử ơi, cái Quỳnh nó cầm dao phục ở ngay sau kia.

Biết là cậu bạn nói đùa vì cô bạn tên Quỳnh đã theo chồng sang tận Ba Lan, Vân vẫn quay lại. Chợt nàng thấy một gương mặt quen thuộc ở gần đó.

Người đàn ông vẫn chia động từ yêu ở thì hiện tại tiếp diễn với nàng đang đi cùng vợ. Bắt gặp ánh mắt của nàng, anh ta lảng tránh rồi quay hẳn người sang chỗ khác. Bà vợ già xò xề tội nghiệp xun xoe hết hỏi han lại chạy đi chạy lại lấy đồ ăn đồ uống cho chồng. Tự nhiên một nỗi chán chường dâng lên ngang cổ làm Vân không thể nuốt nổi miếng mực thơm ngon. Một ai đó gọi tên làm nàng giật mình bừng tỉnh. Diễn “cảm” mỉm cười, ánh mắt lấp lánh sau cặp kính dày cộp:

- Bọn em đang bảo tử thay thêm mấy đòi bồ rồi?

- Ôi giờ, hỏi khó thể! Đợi ta đếm đã nhé.

- Không định dùng vó phiêu du hả tử?

- Khi nào tìm được “bác” nào như “bác” Lập nhà cái Đan thì ta dừng! - Vân vuốt tà vấy ngồi xuống bên một dãy ghế mà nhà hàng kê sẵn để mọi người nghỉ chân. Nàng liếc đám bạn bằng đôi mắt có đuôi sắc lẹm - Không thì ta cứ làm ngựa hoang tàn phá những đồng cỏ bất kể già non.

- Eo ôi, tử đừng dọa bọn em.

Nhìn vẻ co rúm sợ sệt đầy tinh thần diễn xuất của đám bạn, nàng cười khanh khách. Tất cả đám này đều thua tuổi nàng, thậm chí Tổ “tò” vì đi học sớm còn kém nàng tới 3 năm. Tuy ra trường không còn gặp nhau thường xuyên nhưng cả bọn vẫn coi nàng là thủ lĩnh tinh thần như thuở nào. Tổ, Diễn, Quyền và Hải Anh vẫn là những gã trai nghịch ngợm giống hệt hồi còn lê dếp quèn quẹt trên giảng đường. Hoài Đan cùng mấy cô bạn khác đã lấy chồng nhưng còn giữ nguyên được những nét trẻ trung. Còn nàng thì đã quá già và mệt mỏi vì những cuộc tình chẳng biết tương lai và những người đàn ông không thích nói đến ngày mai. Đường như trong tất cả đám sinh viên tốt

nghiệp cùng khoá, chỉ có nàng càng ngày càng cần cỗi và chua chát đi. Nhường mắt về phía người đàn ông với dáng điệu hãnh tiến đang cười nói bên bà vợ chính thức, nàng nâng ly rượu vang sóng sánh trước mặt đám bạn, chếp miệng nói nhỏ:

- Ta muốn dừng nhưng chẳng ai cho...

Rồi hướng về phía cô dâu chú rể đang đi đến, nàng ngay lập tức trở nên tươi tắn sôi nổi:

- Nào các khanh, uống mừng Đan sư muội đi chứ nhỉ!

* * *

Xong tiệc cưới, từ giã cô dâu chú rể đẹp đôi và đám bạn nhí nhố, Vân vi vu cưới “tình yêu mini” đến nhà hàng Bia hơi Mỏ neo dự một cuộc họp mặt với hội đồng hương Lào Cai. Dịp cuối tuần nàng thường rảnh rỗi quá mức.

Người tình phải ở nhà với vợ hoặc nếu có ra ngoài cũng là đi chơi golf hoặc ăn uống với đối tác làm ăn, nàng chẳng còn cách nào hơn là nhận lời tham gia hết cuộc gặp nhóm bạn này đến buổi họp hội đồng hương khác.

Vân đến cũng là lúc tiệc bia sắp tàn, mọi người đang hứng chí rủ nhau đi karaoke. Nàng ngồi một lát, ăn uống một chút cho phải phép rồi rút lui êm đẹp. Sau đám đồng hương này, nàng còn một buổi báo cáo về “tình yêu mini mới cưới” trước câu lạc bộ Vespa nữa. Nàng chẳng muốn có một phút nào trống trong cái ngày chủ nhật mà lòng nàng đã quá trống trải chán nản này. Quán café nằm trên con đường lớn và đẹp vào bậc nhất thành phố, buổi chiều vắng vẻ, những ngôi biệt thự Pháp cũ im lìm trong nắng thu, chỉ có những chiếc lá vàng xào xạc rơi trên vỉa hè rộng thênh. Dừng “tình yêu mini” bên cạnh một hàng Vespa cổ điệu đà khác, nàng liếc qua đám xe như để điểm danh chủ nhân rồi bước tới đẩy cửa nhanh nhẩu chào. Một đám già trẻ lẫn lộn ồ lên đáp lễ. Nàng ngoắc ngón tay về phía dãy xe, hỏi ngay:

- “Em” Acma xanh yên đỏ là của bác nào mới “cưới” đây?

Thành, người được coi là sáng lập câu lạc bộ Vespa, cười chỉ vào một người ngồi phía trong:

- Cửa Thanh. Vân chưa biết Thanh nhỉ.

Vân nghiêng đầu nhìn và hơi sững lại với chủ nhân của chiếc Acma*. Tưởng ai, hoá ra người quen cả thôi mà! Đôi mắt nâu nhìn nàng cười hiền lành. Dù cảm thấy khá dễ chịu với gương mặt sáng sủa theo kiểu thanh niên năng động của Thanh, nàng vẫn không khoái nổi anh chàng này. Chỉ cần gặp anh ta đi với một mình Vinh hay Hạnh Phương là đã quá mất cảm tình rồi, đằng này nàng còn thấy anh ta dính theo cả hai. Mà vĩ nhân nào đó đã dạy, hãy cho tôi biết bạn anh là ai, tôi sẽ nói anh là người thế nào. Thanh đã làm bạn với hai nhân vật nàng chẳng ưa gì thì... Thành vỗ tay lên bàn lộp bộp làm

cho Vân không nghĩ tiếp được, anh ngồi xích vào trong nhường ghế:

- Ngồi đi Vân. Thằng này là cháu ruột... thừa của anh, mới đi học ở Sing về. Vân gật đầu trước nụ cười thân thiện của Thanh, mặt không tỏ vẻ gì nhưng thầm nghĩ: có lẽ “cháu” cũng mới tập tành Vespa theo phong trào thôi! Như hiểu được ý nghĩ của nàng, một chú lớn tuổi trong hội lên tiếng trêu:

- Cô Vân đừng thấy cháu nó trẻ mà khinh nhé! Trông thế thôi, “nghiện” hai chục năm rồi.

- Ấy, họ hàng gì mà cô với cháu! Mấy bác cứ làm em nó sợ - Vân lắc lắc mái tóc nâu. Thành tươi cười nói tiếp luôn:

- Thằng này có thâm niên cưỡi Vespa của ông già từ hồi mới đẻ cơ. Ông già nó là cái lão từng bỏ vợ để cưới một lúc ba em tăng-đa đấy?

Vân à lên một tiếng. Người đó thì nàng biết, quái kiệt Túc “sáu ngón”. Giới chơi xe cổ ở miền Bắc không ai không nhắc đến ông bằng vẻ kính nể lẫn ái ngại vì niềm đam mê Vespa tới độ tan nát gia đình. Bất giác nàng liếc sang Thanh với một chút cảm thông. Nghe nói vợ cũ của ông Túc đã có chồng mới và sang Đức làm ăn sinh sống. Xa mẹ, lại sống với ông bố ngoài xe ra không biết gì hơn, có lẽ cậu ta cũng phải vất vả nhiều.

Thanh chuyển quyền thực đơn cho Vân, giọng nhẹ nhàng:

- Chị gọi đồ uống đi. Nghe chú Thành nhắc đến chị suốt. Chị chính là người ép giá con mini của ông Đỗ ở Nhỏ, đúng không?

- Ờ... - Vân mỉm cười đáp lại - Nhìn “em” của Thanh mình lại thấy tiêc “em” Acma năm 1957 máy gin mua hựt trong Sài Gòn.

Linh, vợ Thành, xoay xoay chiếc móc đeo chìa khóa hình Vespa, dài giọng ra vẻ đàn chị:

- Úi giờ ơi, can cô! Chị đây ném mùi một ác-ma máy gin rồi, ác lắm. Trung bình hai ngày dặt bộ một lần, hựt hơi sái tay tím đùi, gầy gót vại ba đôi giày, muộn làm không biết mấy chục bận. Thôi, phận gái phải biết điều. Cô cứ đi con mini đấy cho dễ xử lý lại đỡ tiêc tiền. 6 triệu cái xe “dọn” tinh tươm, chị thấy thế là quá được!

- Phải đấy. Nữ đi mini cho nhẹ nhàng - Một người khác góp chuyện.

Vân vung tay hào hứng:

- Ấy, kiếm được một “em” standard ngon thì cũng đi được chứ sao. Chẳng lẽ các bác lại cứ bắt em chết dí với mini à? Hồi xưa em đi “con” super tân trang thành sprint thì sao?

Nghe Vân nói vậy, Thanh cười xoa:

- Chị Vân thì không nói làm gì rồi.

Nhận thấy vẻ thán phục thật lòng trong câu nói của anh ta, Vân thoáng ngượng. Nàng cũng mới chơi Vespa được ba bốn năm nay, chỉ vừa mới sang đời xe thứ hai thôi, xét ra thì thua xa con nhà nòi như Thanh hoặc dân gạo cội như Thành. Chẳng qua vì tính hiếu thắng ngông nghênh chọn loại xe ít

nữ tính nhất để đi nên mới... nổi tiếng đôi chút. Nàng không biết đáp lại Thanh thế nào thì mọi người bắt đầu nhao lên, hết bàn luận về “tình yêu mini mới cưới” của nàng lại chuyển sang “em Acma xinh tươi gốc Sing” của Thanh. Buổi họp mặt càng lúc càng rôm rả.

* * *

Khi Vân từ đám hội họp Vespa trở về nhà thì thành phố đã lên đèn. Khu chung cư cao tầng chìm trong ánh sáng cao áp tạo nên một vẻ ngấn nấp, đơn điệu nhưng thanh bình. Nàng gửi xe rồi bấm nút gọi thang máy. Cánh cửa bóng loáng mở ra và nàng hơi giật mình vì người đang ở trong đó. Gương mặt dài vô cảm, cặp mắt nhỏ nhìn suốt từ đầu đến chân nàng không nói năng gì. Vân bước vào thang máy, bấm nút đóng cửa lại rồi mới hỏi:

- Anh có chìa khoá cơ mà, sao không vào nhà? Chờ em lâu chưa?

- Đứng ngoài mỗi chân định về đây. Chìa khoá để quên trong túi quần vút trong máy giặt em đã chịu giặt cho đâu.

Nàng ngẩng mặt nhìn lên dãy số sáng lần lượt trên bảng điều khiển thang máy, chán ngán nói với ông chồng hờ:

- Anh mang về bảo gấu mẹ vĩ đại giặt đi. Em bận.

Gương mặt đàn ông kẻ sát vào mặt nàng, giọng cười khê khà:

- Lại ghen đấy hả?

- Không - Nàng nhích ra, tránh bàn tay đang định đặt lên eo mình. Vừa lúc đó thang máy dừng, cánh cửa từ từ mở ra một hành lang vắng tanh, những cánh cửa gỗ đóng im ỉm. Nàng bước về phía căn hộ của mình, mở túi xách lấy chùm chìa khoá. Chưa kịp tra chìa vào ổ, nàng đã giật thót người vì hai bàn tay từ phía sau vòng ra chộp lấy ngực mình. Thân thể đàn ông gần như ép nàng vào cánh cửa, hơi thở mon trớn nồng mùi rượu:

- Để anh chờ lâu quá rồi đấy!

Vân mặc kệ những ngón tay bầu trên áo, nàng mở khoá cửa rồi co chân cởi sandal, cặp đùi săn chắc hằn lên sau làn váy mềm mại. Người đàn ông hấp tấp đẩy nàng vào hẻm trong nhà. Không để Vân bật điện, anh ta kéo nàng nằm dài trên tấm thảm nỉ trải sàn phòng khách, bàn tay túm chặt bờ vai mịn, bàn chân đi giày da nghiêng lấy vạt váy mỏng...

48 tuổi, Thìn thừa thô bạo để làm nàng đau đớn và mệt mỏi. Bất cứ lúc nào, nửa đêm hay sáng sớm, anh ta cũng có thể xuất hiện, tóm lấy người nàng và thực hiện cái kiểu chiếm đoạt nhanh gọn như thế này. Không hôn, không vuốt ve, không hỏi han dạo đầu, những cuộc ái ân vừa đơn điệu vừa chóng vánh khiến nàng càng lúc càng ngán ngẩm. Đã một năm nay nàng chịu đựng cuộc sống kiểu này. Thìn chu cấp cho nàng tiền thuê nhà và vài khoản chi tiêu hàng tháng, đổi lại, nàng có nghĩa vụ phải đáp ứng khi anh ta yêu cầu.

Đợi người đàn ông dừng lại và nằm vật ra thở, nàng trở dậy nhặt váy áo đi vào phòng tắm với tâm trạng chán chường. Đây không phải lần đầu Vân chung sống với người tình, cũng chẳng phải lần đầu nàng biết tới vị nhạt nhẽo của cái mà người đời vẫn ca ngợi là men say mật ngọt. Trước Thìn nàng đã đi lại với những người thậm chí còn già và quái gở hơn. Nhưng không một ai làm cho nàng cảm thấy ngán ngẩm và coi thường như anh ta. Hành động lờ hững nàng ở tiệc cưới buổi trưa rồi buổi tối lại tìm đến đòi hỏi quan hệ chỉ là một trong những biểu hiện đáng chán mà nàng thấy ở Thìn. Nhưng ngẫm lại thì nàng cũng có tử tế gì hơn anh ta đâu. Nhờ lợi dụng lòng ham muốn của anh ta đối với thân thể mình, nàng đã có chỗ ở, có vật dụng đắt tiền, có tài khoản ngân hàng và có cả những tháng ngày không trống vắng... Ngâm mình trong bồn tắm, Vân thở dài, khép mắt mặc kệ thời gian trôi. Nghĩ lại thì nàng đâu có mất mát gì, có chăng chỉ là chút niềm tin vào đàn ông và hy vọng về cuộc sống gia đình, mà những thứ ấy thì đã tiêu tan từ lâu lắm rồi, từ khi nàng vừa mới bước chân về Hà Nội. Ngày ấy...

Phải lấy người như anh

3

Vân mệt mỏi đọc thông báo trên bảng tin. Tên nàng đang nằm đằng hoàng trong danh sách những sinh viên bị xem như tự ý thôi học vì không hoàn thành học phí. Khoản tiền hơn một triệu quả là không nhỏ với một cô gái ngoại tỉnh như nàng. Mẹ ở nhà đang ốm. Mọi khoản chi tiêu giờ đương nàng nắm giữ. Tiền chép tranh vừa được ứng trước quá ít ỏi, nàng đã bán chiếc xe đạp, đồng hồ và cả mấy bộ quần áo, thậm chí đem cầm chứng minh thư và thẻ sinh viên nhưng vẫn chỉ được quá nửa số học phí. Chẳng có người thân nào ở Hà Nội, mới sang học kỳ hai của năm thứ nhất, cũng không bạn bè nào dám tin tưởng cho vay. Vân thở ra, gần như tuyệt vọng.

Lên phòng quản sinh nài xin làm đơn trình bày rồi ký tên vào tờ cam kết sẽ hoàn thành học phí ngay trong tuần, Vân cầm tờ giấy hẹn thất thểu ra khỏi cổng trường. Nàng muốn tiếp tục học nên đã liều cam đoan như vậy chứ kỳ thực cũng chưa nghĩ ra cách gì để xoay tiền. Ông chủ xưởng tranh chép đã tốt bụng ứng trước cho nàng một trăm ngàn dù nàng chưa giao tranh. Tình hình bán tranh chép cũng đang khó khăn, nàng chẳng dám phiền ông thêm một lần nữa.

Mua một chiếc bánh mì ế loại 700 đồng gặm cho qua bữa, Vân dành tiền mua một tờ báo Rao vặt để tìm những thông tin việc làm. Giờ thì có làm nhân viên tiếp thị dầu gội đầu rơm hay tiếp viên nhà hàng bia hơi lâu ẽ nàng cũng bằng lòng. Một mẫu quảng cáo in đậm đập vào mắt nàng:

“Một công ty liên doanh trong lĩnh vực may mặc thời trang cần tuyển người mẫu. Yêu cầu: 18-23 tuổi, ngoại hình đẹp, cao trên 1m65. Anh văn giao tiếp. Ưu tiên biết tiếng Trung. Liên hệ thi tuyển trực tiếp qua số điện thoại...”

Vân nhìn lại mình. Nàng có gương mặt dễ coi nhưng chẳng thể nói là đẹp. Tiêu chuẩn về tuổi, chiều cao và ngoại ngữ thì hoàn toàn phù hợp. Thôi, cứ thử một lần xem sao. Tới bên cột điện thoại, nhét chiếc thẻ chỉ còn mười nghìn đồng vào máy, nàng bấm số. Dù gì thì việc này cũng đơn giản và nhanh gọn hơn. Việc làm hồ sơ xếp hàng trước cửa những trung tâm xin việc nàng sẽ ẽ đến ngày mai.

Người phụ nữ nghe điện thoại hỏi đôi ba câu rồi đọc cho Vân một địa chỉ. Sau khi chuẩn bị lại quần áo đầu tóc cho tươm tất, nàng có mặt trước toà biệt thự ven Hồ Tây lộng gió. Bấm chuông với niềm hy vọng khắp khởi về khoản tiền học phí, nàng không biết rằng cuộc đời của mình sẽ thay đổi hoàn toàn sau buổi chiều cuối đông ảm đạm này...

* * *

Tiếng đập cửa làm Vân giật mình. Giọng Thìn trông không bức bối:

- Này, ngủ trong đây à?

Rời khỏi bồn tắm nước đã nguội ngắt, nàng chẳng buồn lấy khăn che người, đi ra mở cửa. Gương mặt dài thượt của Thìn đang cau có, nhìn thấy thân hình loáng nước của nàng thì giãn ra thật nhanh. Anh ta ghì lấy nàng, vội vã bập môi vào gò ngực trần tròn trịa.

Bản năng đàn bà muốn được yêu đương của Vân trời dậy nhưng nàng bất động, nàng biết Thìn chẳng thể làm gì thêm, hoặc giả có làm được thì anh ta cũng không đem cho nàng cảm giác hạnh phúc bay bổng gì. Đợi những nụ hôn thô bạo ngời dân, nàng đi khỏi cửa phòng tắm, hỏi nhạt nhẽo:

- Anh ăn cơm ở đây không, để em nấu?

Rồi chẳng buồn nghe câu trả lời, nàng về phòng thay quần áo. Nàng biết câu trả lời sẽ là “không”. Có bao giờ Thìn ăn bữa tối chủ nhật với nàng đâu, ân huệ đấy dành cho bà vợ chính thức của anh ta!

* * *

Đã gần Tết, công việc mùa cưới tạm lắng dịu một vài ngày, cửa hàng áo cưới vẫn mở cửa nhưng chỉ để khoe cảnh đào rừng thật lớn ở tiền sảnh. Vân thanh thoi ngồi trong văn phòng vào mạng đọc bài trong diễn đàn về nhiếp ảnh. Nàng mới được Thìn tặng một chiếc Canon 300D đắt tiền nhân một phi vụ nhập rượu ngoại thành công. Cũng chưa thực sự quen máy nhưng nàng đã chụp thử nghiệm được một vài bức hoa đào và phong cảnh khá đẹp. Hôm qua nàng đã tỉ mỉ mở phần mềm xử lý ảnh viền khung cho mấy bức ưng ý nhất đưa lên mạng. Mọi người đã vào xem khá đông và cũng có mấy bài nhận xét ngắn phía dưới. Nàng đọc và hài lòng khi thấy những ý kiến đánh giá rất khả quan. Một cái nick là Blue-sabbath còn nhiệt tình phân tích những điểm tốt và chưa tốt của từng bức kèm theo gợi ý về giải pháp khắc phục. Vân viết bài cảm ơn ngay lập tức. Chụp ảnh máy cơ đã tương đối vững tay nhưng với máy cơ kỹ thuật số nàng vẫn còn chút ít bỡ ngỡ, những người bạn trên mạng quả thật là nhiệt tình và vô tư khi chia sẻ kinh nghiệm của mình cho nàng.

Có tiếng chân người đến, Vân vội vã tắt cửa sổ diễn đàn nhiếp ảnh và vội chăm chú vào trang web áo cưới quốc tế. Nàng không muốn bà chủ hay xét nét của nàng phải bận tâm vì chuyện nhân viên dùng máy tính nổi mạng của công ty vào việc riêng. Nhưng không phải bà Hạnh Nhu bước vào phòng mà là cô con gái. Hạnh Phương đang học năm cuối đại học Quản trị kinh doanh, được xưng tụng là hoa khôi của các sân nhảy. Hôm nay là sinh nhật Phương. Có lẽ cô nàng dạo một vòng qua đám nhân viên của mẹ để nhận quà.

Vân mở ngăn kéo bàn lấy ra một hộp giấy đựng lọ nước hoa Green Tea của Elizabeth Arden. Hộp này là của một gã bồ cũ tặng, nàng chưa hề động đến

một giọt vì lọ đang dùng vẫn còn gần nửa. Tối qua nàng lục nó ra, nghĩ bụng đem cái này tặng cô nàng đồng nghiệp cho yên chuyện! Chia hộp nước hoa trước mặt Hạnh Phương, nàng cười ngọt nhạt:

- Chị gửi bạn mua ở sân bay đấy, không sợ hàng trôi nổi đâu. Chúc mừng sinh nhật, tiểu thư!

“Tiểu thư” toét miệng cười vẻ hài lòng lộ rõ. Cầm lọ nước hoa làm điệu bộ đưa lên mũi ngửi rồi cô nàng thẽ thọt nói:

- Tối chị qua sân Millenium nhé, em tổ chức ở đó. Cầm vắng mặt đấy!

Nhìn theo dáng đi nhí nhảnh của Phương, Vân chán ngán quay trở lại với trang web về thời trang cưới. Làm việc trong một công ty gia đình kiểu như thế này thật chẳng dễ chịu chút nào. Ngoài công việc của một họa sĩ thiết kế áo cưới, Vân kiêm luôn vai trò quản lý studio ảnh nghệ thuật. Đám nhân viên phần lớn đều là học sinh của giám đốc, tiếp xúc với đám đó đôi lúc rất bức mình vì cái phong cách “chẳng ai đuổi nổi ta” của họ. Và khó chịu hơn hết là việc phải o bế cô chiêu cậu ấm của bà chủ Hạnh Như. “Công tử” Bảo Phương đang học lớp 6 thì ngang ngược chọc phá và hơi một tí là quấy khóc làm nũng theo đúng hình mẫu con cậu tự. “Tiểu thư” Hạnh Phương sinh viên năm cuối thì thon thót nói cười trước mặt và bêu xấu sau lưng. Nếu như Vân không xuất hiện trong buổi sinh nhật tối nay của cô nàng, rồi sẽ lại có những lời xâm xỉ chẳng hay ho gì về nàng truyền qua truyền lại trong đám nhân viên học sinh đây mơ rề má rồi đến tai cả bà chủ cho mà xem, nàng biết thừa những cái trò đó. Vậy là đi dứt một buổi tối yên tĩnh!

Cận Tết, Thịn bận rộn với việc biếu xén quà cáp, nếu có rảnh cũng phải đưa vợ con đi sắm sửa chào hỏi nên hầu như nàng được tự do. Dạo gần đây tình cảm của nàng với anh ta càng ngày càng xấu đi. Chẳng những nàng thấy chán ngán trên giường mà còn không thiết nhìn mặt hay nghe anh ta nói nữa. Việc không phải gặp và chiều chuộng Thịn khiến cho nàng sung sướng hơn bao giờ hết.

Duy chỉ có điều, nỗi buồn vì sự trống trải cô đơn khi năm hết tết đến nhà nhà sum họp vui vầy khiến nàng cảm thấy nặng nề. Nhìn cảnh Hạnh Phương ríu rít với mẹ, nàng chạnh lòng nhớ đến mẹ mình. Bà hay lam hay làm, những ngày này chắc lại hì hụi giặt giũ, chọn mộc nhĩ nấm hương, rửa lá dong, hoặc đang bươn chải nốt những ngày cuối năm ở chợ thì trần kiểm tấm áo cho các em nàng. Đã gần bốn năm nay Vân không về thăm nhà.

Phải lấy người như anh

4

Buổi tối, trời âm áp lạ lùng. Gió nồm hây hây khiến những người đi đường cất hết áo khoác khăn quàng, những chiếc áo len mỏng lên ngôi như một thứ thời trang bất ngờ dịp giáp Tết. Vân mặc một bộ đồ jeans gọn gàng cười chiếc xe 82 tã nát xông thẳng tới cửa bãi để xe của vũ trường Millenium. Đám nhân viên nhìn con nghẻo già của nàng một cái rồi lờ đi, để mặc nàng tự phóng vào trong. Đang lăm bầm chửi “lũ khốn nạn chỉ thích dắt xe đẹp”, nàng suýt nữa đâm phải chiếc Vespa Acma sơn xanh yên đỏ đang đứng khựng giữa lối đi. Tiếng phanh ken két của chiếc 82 khiến chủ nhân chiếc Acma quay lại. Nhận ra người quen, anh ta mỉm cười méo xẹo. Vân dựng xe vào một góc trống rồi trở ra hỏi:

- “Em xinh tươi” lại giở chứng hả Thanh?
- Vâng, may là đến tận đây rồi mới dừng. Cũng chỉ mất công dắt bộ thêm mấy bước. Chị đi sinh nhật Phương hả?
- Ủ, chứ không thì chui vào chỗ này làm gì! Thanh mua hoa ở đâu mà đẹp thế?

Nhìn bó hoa ly gói giấy lưới trong tay, Thanh cười xoa:

- Bà chị họ có cửa hàng hoa, em đến mua ủng hộ... Nhờ chị Vân chút được không? Chị cầm hộ bó hoa để em rảnh tay đưa em vào bãi.
- Vân gật đầu, đón bó hoa trong tay Thanh, nhìn anh ta cẩn thận dắt xe vào bãi, dựng chân chống giữa ngay ngắn, nàng phì cười. Hình như dân chơi Vespa nào cũng thuộc nằm lòng bài học: dựng xe không cẩn thận dễ nghiêng về bên máy hoặc dốc đuôi thì dễ bị ngạt xăng, đọng dầu. Xe sẽ khó nổ hoặc nếu có nổ được cũng dễ chết máy trong lúc đang bon bon trên đường. Đưa lại Thanh bó hoa, Vân nháy mắt:
- Ngạt xăng hay đọng dầu?
- Không - Thanh lắc lắc đầu. Vài tháng không gặp, mái tóc đỉnh chôm chôm của anh ta đã dài ra trông thấy - Đến kỳ chi tiền cho dây ga rồi chị ạ.
- Gần đây có hàng nào thay dây được không nhỉ? Mình lại quên cái danh sách những địa chỉ sửa Vespa ở nhà rồi.
- Khu này thì em là thổ địa, với lại em tích trữ sẵn dây trong cốp, không sao đâu. Mà “em mini tro hoa hồng” của chị bệnh gì hay sao mà lại đi xe này?
- Vân nhét vé xe và chìa khoá vào túi quần, giọng nhẹ tênh:
- Mình ở chung cư, không dám gửi em ở hầm toà nhà, gửi nhờ một nhà dưới tầng trệt. Hôm nay nhà họ đi vắng, không lấy xe ra được.

Thanh gạt đầu ý chừng đã hiểu rồi đi vòng sang bên cạnh như che cho Vân sang đường an toàn. Vân nhìn kiểu galant rất tự nhiên của Thanh, tự nhủ, có lẽ là thói quen của dân du học mới về, rồi sẽ biến mất theo thời gian thôi. Nàng cảm ơn rồi lên mấy bậc cấp, thấy Thanh còn loay hoay gỡ túi xách, nàng đi thẳng vào bên trong mà không chờ anh ta.

Âm nhạc giòn giã và không khí nhộn nhạo nhưng nàng nhanh chóng nhận ra đám sinh nhật của Hạnh Phương. Cô nàng mặc một chiếc quần jeans bó với áo yếm vàng lóng lánh, đang ngả hẳn vào lòng một gã trai già dặn mặc áo pull Giordano, dáng điệu rất âu yếm. Bất giác Vân nhớ đến Thanh, nàng quay lại xem anh ta phản ứng thế nào nhưng không thấy đâu nữa. Chắc cậu nhóc thấy cảnh đó đã tự ái bỏ về rồi. Nàng xóc lại chiếc áo khoác jean mài bạc phéch rồi tiến đến chỗ Phương, môi nở nụ cười cầu tài nhất.

- Xin lỗi Hạnh Phương nhé, chị vội quá nên không kịp mua thêm hoa hay quà gì cho em.

- Không sao đâu chị. Chị đến chơi với em là vui rồi - giọng Phương độ lượng - Bày vẽ quà cáp tốn kém làm gì.

Cô ta nói cứ như cô ta chưa từng cầm hộp Green Tea của nàng vậy! Vân nghĩ bụng như thế nhưng tất cả những gì nàng biểu hiện ra mặt là một nỗi áy náy sâu sắc. Làm ra vẻ e dè ngồi xuống, cầm chai Heineken một ai đó chuyển cho, nàng chưa kịp uống thì thấy Thanh xuất hiện. Sự có mặt của anh ta không làm cho Hạnh Phương nao núng. Vẫn tựa hẳn vào gã trai mặc áo Giordano, cô ta hồ hững mời Thanh ngồi, thậm chí cũng chẳng buồn nhìn đến bó hoa đẹp của anh ta.

Đột nhiên Vân thấy bất nhẫn, nàng hơi xích vào trong để lấy chỗ cho Thanh và cầm một chai bia chuyển cho anh ta. Âm nhạc bắt đầu trở nên sôi động với những tiếng méo điện tử và trống bass dồn dập. Phương cùng gã bồ Giordano kéo nhau ra nhảy, đám bạn lớ nhố cũng hòa theo với vẻ xu nịnh đáng ghét. Vân bình thản ngắm nhìn những điệu bộ kêu gọi nhảy nhót của Hạnh Phương với một nụ cười nhếch môi. Cô nàng sẽ có một tương lai rực rỡ với đám đàn ông, hẳn thế!

Không khí trong sàn nhảy ngọt ngào và khá nóng nhưng Vân không cởi áo khoác, nàng muốn đóng cho xong vai kịch bà chị già nhợt nhạt để Hạnh Phương không kiếm cớ đặt điều gây chuyện. Hạnh Phương sắp ra trường và chắc sẽ về làm cho công ty của mẹ. Có lẽ thời gian tới Vân phải tìm cách nhảy sang một chỗ khác. Chứ hàng ngày phải làm việc và lo cười nói đối phó với cô chủ nhỏ tuổi nhưng khôn xảo này thì nàng đến điên mất.

Nhạc chuyển sang một điệu nhẹ nhàng hơn. Hạnh Phương ôm riết lấy gã Giordano, thỉnh thoảng trao đổi một nụ hôn say đắm. Vân liếc sang Thanh, vẻ mặt anh ta vẫn bình thản, thoáng nét chịu đựng. Tự dưng Vân thấy bức vì cái cung cách trông thì quân tử nhưng thực ra là cực kỳ thiếu tự tin ấy. Nàng

hỏi to, át tiếng nhạc:

- Số điện thoại của cậu là bao nhiêu?

- Chị hỏi để làm gì - Thanh cũng gào tướng lên.

- Để nhắn tin nói chuyện. Mình không gào được thế này mãi đâu.

Thanh cười vớ vẩn thú vị, anh ta rút điện thoại bấm số của mình lên màn hình rồi chìa cho nàng. Vân liếc vào màn hình rồi sực nhớ ra là trong óc nàng vẫn lưu ấn tượng về dãy số “san bằng tất cả” này. Nàng rút điện thoại bấm tin nhắn nhanh như chớp:

- Mình thay Thanh hen hen the nao à?

Thanh đọc tin nhắn rồi hí hoáy bấm trả lời:

- Sao chi lai noi the?

- Vì cau cu ngoi duc mat ra.

- Ngoi duc mat, nghĩa là gì?

- Ngồi đực mặt - Vân tìm cách gõ dấu để Thanh hiểu.

- Trông em thộn lắm à?

- Ừ, mặt mũi cậu ngơ ngác như bò đội nón ấy.

- Thì em đúng là bò đội nón chứ sao nữa. Chị không thấy Phương chê em à?

- Mình nói cái này có thể làm cậu không bằng lòng...

- Chị cứ nói đi ạ.

- Tính Phương như thế từ xưa rồi. Hời hợt lắm.

- Vậy à? Em không biết. Nhưng em không thích Phương nữa đâu.

- Ừa, sao vậy?

- Không có gì - Thanh lên tiếng trực tiếp làm Vân giật mình ngẩng lên khỏi màn hình điện thoại. Về mặt của anh ta hơi khó hiểu, không ra cười cợt, cũng không ra mỉa mai, giống nụ cười hờ hững của một kẻ mộng du. Vừa lúc đó, đám lố nhố cùng Hạnh Phương quay về. Thanh đứng dậy nói lịch sự:

- Phương và các bạn ở lại vui vẻ. Anh xin phép về.

Thấy vậy Vân cũng nhồm lên, ghé tai Hạnh Phương nói nhỏ:

- Chị cũng về nhé.

- Trời ơi, còn sớm mà, sao chị không ở lại nhảy với em một bản rồi hãy về. Bia cũng chưa uống kìa - Cô nàng thốt lên với vẻ vồn vã rất kịch.

- Thôi, chị ngại lắm, chị có biết nhảy nhót gì đâu - Vân cũng cùng cô ta tiếp tục đóng nốt màn diễn chị em thân mật - Phương để chị về, nhé!

- Được rồi, Phương sợ chị quá đi. Chị đi đường cẩn thận. Anh Thanh cũng vậy. Bye.

Nghe những lời dặn dò nhạt nhẽo phát ra từ đôi môi trái tim như một cuộn băng thu sẵn, Vân mỉm cười nhẹ nhàng. Nàng đi sau Thanh một quãng, len dần trong đám đông để ra phía cửa. Đã gần 10 rưỡi đêm, gió nồm ẩm vẫn

thời. Vân thở phào vì thoát ra khỏi cái không gian quá ồn ào và ngột ngạt của vũ trường. Đi sang đường về phía bãi xe, nàng phanh vạt áo ra đập đập. Hơi nóng cùng mùi khói ám vào chiếc áo khoác jean làm nàng muốn hắt hơi. Giọng Thanh nhẹ nhàng vang lên:

- Không lạnh lắm, chị cứ cởi áo khoác ra một lúc cho đỡ ngột.
- Giữa đường, không tiện.

Một tia nhìn hơi lạ lướt qua gương mặt sáng sủa, nhưng rồi Thanh chỉ mỉm cười. Anh ta khoác chiếc túi có lẽ là đựng máy tính xách tay lên vai, dẹp đỡ xe xung quanh cho nàng dắt xe ra suôn sẻ rồi mới tiến về phía chiếc Vespa cổ của mình. Nhìn dáng điệu của anh ta, Vân cảm thấy một sự bình thản và điềm đạm lạ lùng. Có thật là anh ta kém nàng hai tuổi không nhỉ?

- Nhà Thanh ở đâu?
- Em ở ngay gần đây thôi. Chỗ đầu Âu Triệu.
- À, vậy thì gần. Thanh cứ lên xe ngồi đi, mình đẩy cho. Đỡ phải dắt bộ.
- Cảm ơn chị. Em dắt một lúc coi như tập thể dục.
- Đừng ngại, mình cũng nhờ người ta đẩy mấy lần rồi. Chuyện thường ngày ở huyện ấy mà!

Thanh vẫn giữ vẻ mơ màng hờ hững của một kẻ mộng du. Anh ta lắc đầu:

- Em không khách sáo đâu, không cần đẩy thật mà. Em dắt bộ một tí là về đến nhà thôi.

Vân bồng hắt hơi liền hai cái làm vẻ mặt Thanh tập trung hẳn lên:

- Trời đổi gió rồi hay sao ấy, chị mau về kéo muôn.
 - Mùi khói trong sàn khét quá - Vân xua tay, những sợi dây sâu xa trong tâm hồn chợt rung lên khe khẽ vì cách nói chứa đầy vẻ quan tâm của Thanh.
- Nàng rút khăn giấy lau mũi và cười - Hắt hơi được thế dễ chịu hơn nhiều rồi. Thôi, Thanh không cần đẩy thì mình về đây. Hôm tới họp mặt câu lạc bộ nhớ đến đây.

- Vâng, em sẽ đến... Chị... lái xe cẩn thận.

Vân nổ máy định vào số phóng đi, nghĩ thế nào lại quay sang hỏi Thanh một câu hết sức tò mò:

- Nay mình hỏi một tí, sao Thanh lại sơn xe xanh lấp yên đỏ?
- Vì em thích Barca, câu lạc bộ Barcelona ấy.
- Ra vậy! Mình thì thích Real. Thôi, mình về đây. Chào.

Thanh nhìn theo dáng điệu lúc nào cũng như vội vã của Vân, trên môi điểm một nụ cười hiền.

Phải lấy người như anh

5

Mùng 2 Tết, quán café Jackie đại bản doanh của câu lạc bộ Vespa treo biển nghỉ nhưng vẫn có một đám tụ tập bên trong tay bắt mặt mừng chúc tụng vui vẻ. Và tất nhiên, không thể thiếu dãy xe Vespa bóng lộn dựng ngoài vỉa hè. Một chốc lại có một ai đó chạy ra ngoài, điện thoại áp tai, mặt mũi nháo nhác, tay vẩy lia lịa. Hôm nay hội Vespa Hà Nội đón chiến hữu Vespa từ Hải Phòng lên giao lưu đầu năm. Chủ nhiệm Thành cầm chai vang nổ chuẩn bị bóc lớp giấy bạc bọc ngoài nút chốt dừng lại quay sang nhìn vợ:

- Linh ơi, em quên Vân à?
- Đâu có, em nhắn tin cho cả group rồi mà.
- Có khi nào tết nhất lại nghẽn mạng không? Sao giờ này chưa thấy...
- Có báo cáo là nhắn thành công rồi nhưng không thấy tin trả lời. Chắc đang trên đường tới.
- Để cháu gọi thử xem – Thanh giờ điện thoại lên – Không chừng là em mini hờn dỗi cũng nên.

- Trong nhà sóng kém lắm, ra ngoài mà gọi, thanh niên ơi!

Ông chủ quán Jackie và cũng là một tay chơi Vespa có hạng vừa bê chiếc bếp gas du lịch vừa hích hích vào sườn Thanh. Thanh gật đầu cắt điện thoại vào túi áo, giúp ông chủ quán bệ vệ bê nồi lẩu đặt lên bàn và bật bếp rồi mới đi ra ngoài. Thanh bấm số của Vân và kiên nhẫn lắng nghe những tiếng tút chậm chạp. Hình như Vân để điện thoại trong túi xách, hoặc quên ở nhà. Vẫn có tín hiệu đổ chuông nhưng chẳng ai nghe máy. Thanh định ngừng cuộc gọi thì bỗng có tiếng “alô”, một giọng khàn đặc trả lời.

- Chị Vân phải không ạ? Chúc mừng năm mới. Em là Thanh đây.

Đầu dây bên kia có tiếng hắt hơi và sục sịt.

- Chị không được khoẻ sao?

- Ừm, mình bị cảm cúm một chút. Chắc mọi người tụ tập đủ hết rồi hả?

- Vâng, chú Thành đang nhắc chị đấy. Có mấy bác dưới Hải Phòng lên, mọi người đông đủ cả. Chị uống thuốc gì chưa, có mệt lắm không? Liệu có đi được...

- Ừm... chắc là không đi được Thanh ạ.

- Nếu không đi xe được thì cho em địa chỉ, em đến chở bây giờ.

- Thôi không cần đâu, mình vừa uống thuốc cảm, giờ thấy buồn ngủ rồi, Thanh xin lỗi mọi người giúp mình. Vậy nhé!

Chưa kịp nói gì thêm thì Vân đã ngắt máy. Thanh ngẩn ra một lúc lâu. Mãi

đến khi có người thò đầu khỏi cánh cửa kính gọi to, Thanh mới giật mình quay trở vào. Cuộc liên hoan tân niên có lẽ vẫn vui với tất cả mọi người.

* * *

Vân tắt hẳn điện thoại. Nàng buông người xuống giường mệt mỏi. Ngoài đêm giao thừa lên sân thượng xem pháo hoa theo thói quen, thời gian còn lại nàng nằm bẹp trong giường, phần vì buồn và trống trải, phần vì cơn sốt bất ngờ. Thìn bận rộn ở nhà với vợ con từ hôm tiễn ông Táo đến nay, một tin nhắn cũng không thấy gửi. Bạn bè bận sum họp với gia đình, chẳng ai nhớ đến kẻ cô độc căn cõi như nàng. Người duy nhất nàng có thể trông mong là mẹ thì chỉ có thể nhắn gửi yêu thương qua những cuộc điện thoại không dài. Và lại nàng cũng chẳng muốn mẹ thêm nỗi lo toan sầu não nữa nên chẳng nói chuyện mình ốm cho bà biết.

Khu chung cư khép kín với bên ngoài, nhà nào biết nhà nấy nên thậm chí một người khách tình cờ đến xông đất cũng không có. Mấy món ăn nàng cố mua sắm để có không khí Tết chẳng ai đụng đến ngoài chính nàng. Và người đầu tiên gọi điện nói chuyện hỏi han nàng trong năm mới lại là một người hầu như xa lạ. Dù biết mục đích của cuộc gọi chỉ là cái hẹn với đám dân chơi Vespa, nàng vẫn cảm thấy âm áp đôi chút trước những lời thăm hỏi có vẻ chân thành của anh ta. Ôi, những ngày xuân của nàng... Sao mà buồn thảm đến vậy.

Mấy viên thuốc cảm sốt Vân vừa uống dần phát huy tác dụng, nàng chìm vào giấc ngủ mê mệt. Nàng chỉ thức giấc khi thấy cảm giác khó chịu phía trên người mình. Mở hé mắt uể oải, nàng nhìn thấy gương mặt dài và cặp mắt một mí của Thìn. Anh ta đang loay hoay xoay nàng nằm ngửa ra, bàn tay luồn vào bụng vào ngực nàng vội vã, hơi rượu phả vào mặt nàng khiến cảm giác choáng váng vì cơn sốt trở lại. Chẳng thèm cởi bộ đồ ngủ, Vân vén váy lên và để mặc anh ta thực hiện cái công việc của một con đực theo kiểu năm phút nữa là tận thế. Thình thoảng nàng vờ rên vài tiếng nhỏ để việc Thìn đang làm không giống sự cưỡng bức. Rồi nàng lại ngủ thiếp đi trong cảm giác mơ hồ về bóng chiều nhập nhoạng.

Khi nàng tỉnh dậy lần thứ hai, trời đã tối hẳn và Thìn đã đi khỏi. Tất cả những gì giúp nàng nhận ra rằng anh ta đã ở đây chỉ là đầu mẫu thuốc lá trong chiếc gạt tàn đầu giường và một phong bao lì xì chổng chơ trên gối. Hẳn là ông chồng hờ của nàng đã tranh thủ những phút rảnh rang hiếm hoi trong lịch ăn Tết luôn kín đặc những chương trình chúc tụng thăm nom để đến đây, vừa hoàn thành nghĩa vụ tài chính đầu năm cho vợ bé vừa giải quyết nhu cầu cấp bách mà bà vợ lớn đã không còn đáp ứng đầy đủ.

Nhếch môi cười khẩy với tờ tiền polyme mệnh giá lớn trong chiếc phong bao đỏ, Vân ngồi dậy, cảm giác chòng chành như đi trên một chiếc cầu treo, họng đau rát, trán hâm hấp nóng còn người lại ớn rét. Thìn đã không quan

tâm đến việc nàng sốt ra sao khi mò mẫm làm tình trong ánh sáng yếu ớt của buổi chiều muộn, thậm chí nếu nàng có là một cái xác cứng lạnh thì anh ta vẫn thoả mãn như bình thường, chắc vậy! Mở tủ lạnh lấy một góc bánh chưng nhai nuốt triệu triệu rồi uống thuốc, Vân giữ mắt mình ráo hoảnh.

Hạnh Nhu đi lên từ một tiệm cho thuê áo cưới nên dù gần biển công ty và phát triển khá mạnh, cung cách làm việc của nó vẫn đậm chất tiểu thương. Thời gian nghỉ Tết kéo dài tới tận mừng 9 tháng Giêng và có đến nửa tháng sau đó bà chủ vắng mặt vì những đợt lễ bái liên miên hết chùa này phủ nọ. Vân điều hành mọi việc ở cơ sở I, từ việc chính như tiếp khách hàng tới đặt may áo cưới hoặc đổi mẫu trang trí trong tủ kính đến những thứ vặt vãnh như thay một chiếc đèn hắt trong studio hoặc đám thợ phụ làm gãy một cái vòng nhựa độn trong áo, nàng đều phải quán xuyến. Nàng thường ở lại khuya ở văn phòng, vừa để yên tĩnh vẽ hoặc tính toán sắp xếp công việc, vừa tận dụng mạng công ty vào internet để giết thời gian.

Thìn cũng là dân làm ăn kiêu như bà chủ công ty nàng, vì thế những ngày sau Tết anh ta cũng điếm danh ở đền ở chùa nhiều hơn là ở nhà nàng. Con ốm sốt của nàng kéo dài dai dẳng đến tận gần rằm tháng Giêng mới hết nhưng anh ta cũng không biết, vì một hai lần ghé lại chớp nhoáng chỉ đủ cho những đòi hỏi, chẳng có phút nào cho những lời hỏi han, còn chăm sóc âu yếm thì đừng mong! Vân biết và cũng đã quen như vậy nên lặng lẽ tự lo, quanh quẩn mấy loại thuốc cảm, thuốc kháng sinh, vài ba gói cháo ăn liền và một ít tia tó trong ngăn kéo tủ lạnh, rồi bệnh của nàng cũng đỡ dần. Thật hài hước là trong những ngày nàng ốm, người hay gửi tin nhắn hỏi thăm bệnh tình của nàng nhất lại là Thanh. Anh ta thậm chí còn kê cho nàng mấy loại thuốc giảm ho và vitamin “rẻ tiền nhưng tốt lắm”.

Vân log in vào diễn đàn nhiếp ảnh, cả kỳ nghỉ Tết nàng không chụp được một bức ảnh nào và cũng chẳng lên mạng. Bài viết của nàng hỏi về tính năng của chiếc Canon 300D thậm chí đã trôi xuống trang sau. Thật may là câu hỏi nàng đặt ra đã được trả lời. Một người mang nick là tên một nhân vật trong truyện kiếm hiệp Kim Dung đã viết một bài giới thiệu cặn kẽ, người này có vẻ dân nhiếp ảnh chuyên nghiệp và có tên tuổi trên nhiều trang web về ảnh. Bài viết rất chi tiết nhưng lại hơi nhiều từ ngữ kỹ thuật nên đọc khá mệt. Ngay sau đó là bài của Blue-sabbath, chỉ bổ sung thêm mấy đề mục nhỏ nhưng đúng là những chỗ nàng chưa nắm rõ. Vân vẫn nhớ Blue-sabbath vì lần nhận xét ảnh hôm trước. Cái nick mang ký hiệu giới tính là nam, có lẽ anh chàng nhiệt tình này đã hoặc đang dùng máy ảnh giống nàng.

Vân tò mò tìm vào trang thông tin cá nhân của Blue-sabbath. Không có thông tin gì thêm, người chủ cái nick dường như cũng kín tiếng. Nàng tìm

những bài viết gần đây của anh ta. Cũng khá nhiều, ngoài những bức ảnh, bố cục chặt chẽ và khá phong phú về ý tưởng cũng như cảm xúc, là một số bài viết, không dài nhưng đều chứa đựng ít nhiều thông tin, kinh nghiệm và những lời khích lệ chân tình. Mọi người trong diễn đàn cũng có vẻ rất quý trọng cái nick này khi gọi anh ta là Blue với vẻ rất trù mến.

- Ôi, may quá, chị chưa về - Hạnh Phương ló đầu vào làm Vân thoáng giật mình. Nàng thu nhỏ cửa sổ diễn đàn nhiếp ảnh và phóng to bức ảnh chụp mẫu áo cưới của một nhà tạo một danh tiếng lên.

- Chị đang đọc tài liệu. Tối nay thứ bảy mà Phương không đi chơi à? Không để ý đến câu hỏi của Vân, Hạnh Phương quay về phía cửa, gọi to:

- Vào đây anh!

Gã Giordano ung dung đi vào, tay xoay xoay chùm chìa khoá, dáng điệu nhớn nhoe hí hửng.

- Giờ này studio còn khách không chị?

- Chắc là hết rồi. Bạn Phương muốn chụp ảnh sao? Có khi phải đợi đến mai thôi, vì ông Điệp về mất rồi.

- Ông ấy về rồi thì chị chụp cho bọn em. Em nghe mẹ bảo là chị chụp chắc tay lắm.

Vân tắt máy tính đứng dậy đi ra cửa. Dù không chụp chắc tay thì ngoài nàng cũng còn ai ở đây mà phục vụ cô chủ đâu! Chẳng lẽ lại để cô ta và gã bạn trai tự tiện mò vào studio và làm lộn xộn lên hay sao?

- Sẵn sàng thôi! Mình xuống studio nhé... để chị bật đèn.

Long, gã Giordano, khệnh khạng ôm eo Hạnh Phương và tạo dáng đứng rất... điệu. Vân bấm máy. Đôi nam nữ lại đổi tư thế. Nàng tiếp tục bấm máy, miệng xuýt xoa vì phong cách làm mẫu ảnh chuyên nghiệp nhưng trong bụng thầm rửa hai kẻ học đòi.

Được độ mười kiểu, Long bỗng ghé tai Phương nói gì đó và cô nàng cười ré lên. Nhìn Vân bằng vẻ rụt rè giả tạo, cô ta đề nghị:

- Em với anh Long muốn chụp thêm mấy kiểu... riêng tư. Chị tắt bớt đèn và chuẩn bị phong khác cho bọn em, nhé.

Vân ngẩng lên và suýt nữa buột miệng văng tục khi thấy Long và Phương đã bắt đầu cởi khuy áo. Nàng khoát tay:

- Việc này để mai đi. Chị sẽ nhắc cho anh Điệp ở lại.

- Chị... - Phương kéo dài giọng nũng nịu - Để ông Điệp chụp làm sao được!

- Chị chưa chụp ảnh kiểu này bao giờ, sợ ra ảnh không ưng ý được. Anh Điệp chuyên nghiệp hơn.

- Nhưng mà em không muốn... như thế này trước mặt ông ấy. Em nhờ chị cơ. Ảnh không ưng ý thì có thể xóa đi chụp lại, máy kỹ thuật số mà.

Vân thấy nóng mặt. Hai đứa nhãi ranh này muốn nàng ở đây phục vụ chúng ghi lại “khoảnh khắc đáng nhớ” của tình yêu cuồng nhiệt cơ đấy! Làm thợ

ảnh bắt đặc dĩ đã là quá lắm rồi, giờ lại còn định chơi nốt cái trò... đòi truy này. Dù nàng không trong trắng đức hạnh gì nhưng cũng còn một chút tự trọng, không thể giương mắt đứng nhìn hành động trơ trên đó được. Nhắc máy ảnh khỏi tripod cho vào túi, kéo khoá lại, nàng quay người đi về phía cửa, giọng lạnh nhạt:

- Muộn rồi, chị phải về.

* * *

Vừa trở về từ chùa Hương, bà Hạnh Nhu đến công ty và ngay lập tức gọi Vân lên phòng giám đốc. Vân đoán được bà gọi vì việc gì. Hạnh Phương tất nhiên không để yên cho nàng sau buổi tối nàng từ chối cái yêu cầu đáng nguyên rửa đó của cô ta. Dù sao nàng cũng không muốn tiếp tục làm việc ở Hạnh Nhu nữa. Mức lương nghe qua tưởng là cao nhưng thực chất không xứng đáng với công sức bỏ ra cho hàng loạt những công việc không tên mà nàng buộc phải kiêm nhiệm. Bà chủ thì hay xét nét tũn mủn, đám nhân viên dưới quyền thì xác xược. Giờ lại thêm cô con gái bà chủ càng ngày càng lắm yêu sách đặt nàng vào cái thế không làm theo thì không xong của một người làm công thấp cổ bé họng, nàng cảm thấy không thể chịu nổi. Nộp đơn thì tuyển vào một công ty thời trang lớn và viết sẵn đơn xin nghỉ việc để trong ngăn kéo, Vân chờ đợi với tâm trạng bất cần. Và có lẽ cái nàng chờ đã đến.

- Vừa rồi nghe nói Hạnh Phương đưa bạn đến đây chụp ảnh phải không?

- Vâng...

- Và cô đã gạ gẫm thằng bé về chuyện chụp ảnh khoả thân?

“À, cô ả mặt đẹp đã đặt điều hay thật!” Vân chột muốn nhổ nước bọt. Nàng nhìn thẳng vào mắt bà chủ nghiêm nghị nói:

- Cháu không làm như thế.

- Vậy sao Hạnh Phương kể với tôi là chính tai nó nghe được cô... mời chào Long? Bố mẹ Long với tôi là chỗ thân tình. Thằng bé với Hạnh Phương cũng đang rất thân mật. Cô làm ở đây lâu thì phải biết chứ.

Bà Hạnh Nhu biết Vân từng quan hệ với nhiều đàn ông, bà ta đang nhắc nàng rằng đừng có mồi chài con rể tương lai của bà đấy!

- Vâng thưa giám đốc, cháu biết - Vân cười nhạt, nàng đứng dậy đặt phong bì đựng đơn thôi việc lên bàn - Cháu xin phép nghỉ việc từ hôm nay.

Bà Nhu chưng hửng nhìn lá đơn. Có phải bà không biết đứa con gái của bà đã thêm thất vọng chuyện đâu. Bà chỉ định nặng nhẹ với Vân một đôi câu để ra uy giám đốc thôi mà. Phản ứng của nàng khiến bà bối rối. Cô ta mà thôi thì biết tìm đâu ra người được việc như thế đây!

- Tôi cũng chỉ nhắc nhở cháu vậy chứ không yêu cầu cháu phải kiếm điếm gì cả, cháu cất đơn này đi. Long và Hạnh Phương chắc cũng...

- Không, thưa cô, cháu không có gì để nói về việc vừa qua. Ý định thôi việc của cháu xuất phát từ lý do cá nhân, cháu đã ghi rõ trong đơn.

Hạnh Nhu giở tờ giấy đọc qua, “để điều trị bệnh”.

- Cháu bị bệnh gì? Sao không nói với tôi sớm để công ty tạo điều kiện...

“Lại nói đái bô!” Vân nghĩ thầm, nàng chia ra một hồ sơ bệnh án đã chuẩn bị sẵn:

- Cháu bị suy nhược thần kinh và thoát vị đĩa đệm cột sống, cần nghỉ ngơi hoàn toàn ít nhất 2-3 tuần.

- Cháu cứ nghỉ hẳn một tháng hoặc tháng rưỡi.

- Bác sĩ bảo nếu có khỏi hẳn cũng phải tuyệt đối tránh gắng sức mà công việc ở đây khi vào mùa thì rất căng...

- Tôi sẽ tuyển mấy người nữa phụ cho cháu. Cháu cần thêm gì thì...

“Quá muộn rồi bà chủ ạ!” nàng nghĩ thầm, cúi mặt vờ làm ra vẻ khổ sở:

- Rất cảm ơn cô nhưng cháu chỉ mong cô chấp nhận đơn nghỉ của cháu.

Cháu xin phép về luôn, lát nữa cháu phải đi khám lại.

Chào bà chủ mà từ lúc này đã trở thành bà chủ cũ, Vân đi ra khỏi phòng, khép cửa lại. Tạt qua phòng mình lấy túi xách và mấy thứ lặt vặt chưa kịp dọn dẹp hết, nàng ôm chúng ra chiếc mini dựng ở vỉa hè. Đặt tất cả lên trước yên, phía trên chỗ để chân, nàng lên xe đạp thật mạnh. “Tình yêu mini tro của hoa hồng” chắc cũng thấu hiểu tâm trạng và tình cảnh của chủ lúc này nên nở giòn giã ngay lập tức, nàng phóng xuống đường ra thẳng quán café vỉa hè quen thuộc. Đã khá lâu rồi nàng không được uống cà phê vào một buổi sáng ngày thường.

Mùa xuân, trời vẫn lạnh và hơi ẩm ướt nhưng bù lại cây cối lại có vẻ tươi mát hơn, cây bàng trước cửa quán trở lộc non như những ngọn nến màu lục thấp trên cành. Vân áp tách cà phê âm ỉ lên má băng quơ ngắm nhìn. Ngày mai hoặc ngay chiều nay nàng phải xách máy đi chụp lộc của cây dâu da xoan, cái giống cây này nhanh lắm, nếu chần chừ thêm vài ngày lộc biến thành lá hết thì chẳng còn gì thú vị.

Có tiếng nổ phạch phạch đặc trưng của một chiếc Vespa cổ vang lên ngay trước mặt làm Vân rời mắt khỏi những cành lộc biếc. Thanh, complet cả vạt chỉnh tề, đang cưỡi một chiếc Standard sơn sọc đen trắng kiểu ngựa vằn rất điệu. Anh ta ngồi nguyên trên xe nhìn nàng hỏi với giọng vui vẻ:

- Chị trốn văn phòng à?

Vân cười, không trả lời mà hỏi lại:

- Cậu cũng thế?

Thanh cầm chai cà phê pha sẵn mà cô bé phục vụ vừa đưa giơ lên trước mặt:

- Em tạt qua mua cái này cho ông cụ rồi mới đến công ty. Văn phòng em bắt đầu làm việc từ 9 giờ.

Trả tiền chai cà phê, Thanh tằn ngằn chưa đi. Bất gặp cặp mắt dò hỏi của Vân, Thanh bối rối ngoắc một thằng bé bán báo lại hỏi mua liền một lúc vài tờ. Vân không nói gì, nhìn anh ta một cách hơi thờ ơ. Nàng vẫn “buôn” tin

nhấn với Thanh khá thường xuyên, chỉ là trao đổi về xe cộ hoặc bóng đá nhưng cũng có thể gọi là một mối quan hệ dễ chịu. Tuy vậy nàng thấy chẳng có lý do gì để vồn vã với anh chàng này, anh ta quá trẻ và nàng thì quá chán ngán đàn ông. Cuộn mấy tờ báo vừa mua trong tay, Thanh hỏi rụt rè:

- Chị có nghe Rock không?

- Có. Sao thế?

- Thứ bảy em đánh ở bar Tiếng Vọng, chị đến nghe cho vui.

- À... - Vân sực nhớ. Thanh chơi trống trong ban nhạc của Vinh. Mặc dù ghét Vinh nhưng nàng phải công nhận là ban Biển Gọi chơi rất khá. Nàng nhìn Thanh định lắc đầu nhưng rồi lại nói nước đôi:

- Được, nếu không có chương trình gì thì mình sẽ đi.

Thanh đưa cho nàng hai thẻ hội viên Rock Club, thực chất là vé vào cửa, rồi chào tạm biệt. Chiếc xe sơn kiểu ngựa vằn chậm chậm đi dọc theo phố cổ.

Phải lấy người như anh

7

Vân kéo khoá chiếc áo khoác, trên cầu gió lồng lộng làm nàng thoáng run. Nàng vừa chụp được mấy kiểu hoàng hôn trên sông Hồng, có vẻ khá đẹp. Đã 6 giờ tối, hôm nay Thìn hẹn qua nhà ăn cơm, có lẽ nàng cũng nên về là vừa. Tắt máy ảnh, tháo ống kính cất vào chiếc ba lô chuyên đựng máy ảnh, chưa kịp đeo lên vai thì thấy chuông điện thoại reo, Vân rút máy bấm answer.

- Không qua nữa đâu. Bây giờ vẫn chưa hợp xong.

Giọng Thìn vội vàng và không khí ồn ào xung quanh anh ta tố cáo về “buổi họp”. Nhưng Vân không cần bận, nàng định nói mấy câu vô thưởng vô phạt cho ra vẻ quan tâm nhưng Thìn đã dập máy. Vân nhún vai, nàng quen với kiểu cách không đếm xỉa gì đến người đối diện này của anh ta quá rồi. Đeo ba lô máy ảnh lên lưng, nàng đi về nhà. Lúc chiều nàng đã mua khá nhiều thức ăn và làm mấy món Thìn thích, anh ta không đến, phải đem xuống cho mấy ông thường trực chung cư kéo lại mất công đóng hộp nhét vào tủ lạnh và ngán ngẩm ăn dần mấy ngày.

Tạm thời chưa có việc nhưng cũng không sợ thiếu tiền tiêu, Vân chẳng còn biết làm gì hơn là chăm nom cho cuộc sống vợ chồng hờ. Dù cả tuần Thìn mới mò tới một hai lần, thoả mãn xong là lăn ra ngủ, thậm chí vừa rời khỏi người nàng đã thấy có điện thoại của vợ gọi về, Vân vẫn lau dọn bếp, cọ phòng tắm, giặt quần áo và nấu cơm hàng ngày với vẻ cần mẫn thích thú. Cảm giác của nàng bây giờ chẳng còn phụ thuộc vào người đàn ông đáng chán ấy nữa.

Đem gần hết chỗ thức ăn xuống cho mấy ông bảo vệ, ăn qua loa xong bữa và rửa dọn sạch sẽ đồng bát đĩa nồi chảo linh tinh, nàng vào phòng ngủ bật đầu đĩa xem phim. Bộ phim Dương cầm (The Piano) này nàng xem đi xem lại đã mấy chục lần, thậm chí phải bỏ đi một đĩa vì quá xúc, nhưng tình cảm tinh tế dịu dàng của Baines, người đàn ông nghèo thất học, dành cho Ada, người đàn bà chỉ biết nói qua những phím đàn, vẫn đem đến cho nàng một cảm giác xúc động đến khó thở.

Không biết bao nhiêu lần nàng mơ ước được tự giải thoát mình theo cái cách mà Ada đã làm: ôm trong tim kỷ niệm với một người, buông mình xuống biển khơi cùng với một thứ đồ vật cất giữ tình yêu và sự đam mê của tâm hồn. Với Ada là Baines và cây đàn, còn với nàng sẽ là ai và là cái gì đây... Phim đã hết, kim ngắn trên chiếc đồng hồ mới chỉ nhích qua số 8. Vân nghĩ ngợi một lát rồi trở dậy thay quần áo. Nàng nhớ là hôm nay có một buổi biểu

diễn Rock ở bar Tiếng Vọng. Vào giờ này thì đi nghe nhạc một chút dù sao cũng hợp lý hơn là nằm nhà cố dỗ giấc ngủ. Mở điện thoại tìm số của Hoài Đan bấm call, nàng giật mình vì một giọng đàn ông trả lời.

- Cho mình hỏi, có phải máy của Đan không nhỉ? - Nàng hỏi ngập ngừng.
- Đúng rồi chị ạ. Tôi là Lập, chồng Đan. Đan đi học ở Anh nên tôi giữ máy.
- Ở Anh? Du học? - Vân sững sốt.
- Xin lỗi chị là...

- Em là Vân, bạn đại học của Đan, hôm cưới em có đến. Chết thật, em mãi việc không liên lạc không biết gì cả. Đan đi từ bao giờ hả anh?

- Được bốn tháng rồi. Vân gọi Đan có việc gì không để tôi gửi email báo lại? Hoặc nếu cần gấp thì Vân cứ gọi Đan trên Yahoo Messenger.

- Không, em chỉ định rủ Đan đi nghe nhạc thôi. Nhưng anh cứ đọc địa chỉ email và nick của Đan cho em với ạ.

Lập đọc chậm rãi, nàng ghi nguệch ngoạc vào sổ rồi cảm ơn và gác máy.

Đan đi bốn tháng, tức là mới cưới được hơn một tháng đã đi du học ư? Sao hôm hẹn đi uống cà phê nàng không thấy con bé nhắc gì tới việc này nhỉ.

Thật khó hiểu! Chẳng lẽ hôn nhân hợp đồng ư hay vợ chồng lục đục? Nhưng thôi, kệ chuyện riêng của nhà nó, nàng phải đi đã.

* * *

Bar Tiếng Vọng thực chất là một quán cafe nhạc sống nằm trong khuôn viên một nhà văn hoá xuống cấp ở ngoại ô. Bãi để xe bạt ngàn xe đạp và xe máy rề rề. Đám sinh viên học sinh mặc áo pull đen in hình logo hoặc tên các ban nhạc đứng kín khoảng sân rộng. Vân tổng chiếc 82 vào bãi gửi thật nhanh rồi chạy tới bên cánh cổng đóng kín, hình như nàng đã đến muộn.

Tiếng nhạc guitar chát chúa vang lên ở sâu trong sân khấu. Đám khán giả trẻ trung đã bắt đầu gục gặc đầu và rũ tóc theo nhịp trống. Nhét tấm vé trở lại túi áo, nàng quay người định đi thì thấy có người gọi tên mình. Vân ngoái cổ nhìn, thấy Thanh chạy tới nói gì đó với đám bảo vệ và cánh cổng được hé ra để nàng lách vào.

- Mình tưởng Thanh đang chơi rồi.

- Bọn em đánh sau. Tập hợp mấy ban mà. Sao chị đến muộn thế?

- Mình định gọi cho đưa bạn rủ đi cùng nhưng nó không có nhà. Vội lại tìm đường vào cũng hơi lâu.

Thanh vượt lên phía trước mở đường cho Vân đỡ phải chen, hôm nay anh ta mặc áo sơ mi caro xanh lá cây với quần túi hộp, trông trẻ con hết như hôm nàng thấy anh ta ở quán vỉa hè. Thanh nói mà không quay lại:

- Hình như cũng lâu rồi chị không đi xem Rock nên không biết chỗ này.

- Ừm, hồi mình hay đi, dân tình còn tụ tập ở Ngọc Khánh với quán Cây Si của ông Mạnh “sốt”.

- Chỗ Ngọc Khánh giải tán lâu rồi, chỗ bác Mạnh thì hơi bé. Đây bây giờ là

điểm tụ tập chính của dân Rock Hà Nội. Anh em tổ chức cũng có nét lăm.

- Ủ, chỗ này rộng rãi, hơi xa một tí nhưng thoáng- Vân cũng bắt đầu gật gù theo tiếng nhạc- Âm thanh ánh sáng làm cũng ổn. À, vừa rồi Thanh nói gì mà mấy đồng chí canh cửa cho mình vào đây?

- Em bảo chị là nhà báo đến xem để viết bài.

Vân cười to, cảm thấy thú vị vì cách bịa chuyện của Thanh, nàng giơ tay xoa đầu anh ta. Bình thường Thanh cao hơn nàng một chút, nhưng hôm nay nàng đi đôi giày 7 phân nên trông ra dáng đàn chị hơn hẳn. Anh ta quay lại, có vẻ hơi bối rối, chỉ cho nàng một chỗ trống, ấp úng nói xin lỗi rồi len về phía sân khấu. Cô nàng MC mặc áo da có khoá móc mạ kền bóng loáng cất giọng thánh thót giới thiệu “phần trình diễn của ban Biển Gọi”.

Biển Gọi được coi là một trong ba ban nhạc cây đa cây đề của giới Rock Hà Nội. Tuy không có nhiều sáng tác riêng như hai ban kia nhưng họ lại biết cách chơi bắt chước khá giống với phong cách của các ban nhạc tầm cỡ của nước ngoài như Metallica, Megadeth... Hôm nay, Biển Gọi chơi hàng loạt các bài nổi tiếng của Metallica như Fade to black, The unforgiven hay One. Ba tay guitar vẫn là những gương mặt nàng đã biết tiếng từ hồi còn ở trường Mỹ thuật nhưng tay trống già đời có biệt danh Bình “cá mập” thì đã chia tay ban nhạc. Người thay thế Bình “cá mập” là Thanh. Có lẽ Thanh cũng mất công tập cùng cả ban nên tiếng trống giữ nhịp chắc nịch và phong cách tung hứng của anh ta với tay guitar lead Vinh “chuột chết” khi cũng lấy được kha khá tiếng vỗ tay reo hò tán thưởng. Các rocker đàn anh cũng có vẻ khá hài lòng. Nhạc mỗi lúc một mạnh hơn, đám fan chuyển từ gật gù nhẹ nhàng sang kiểu gập người rũ tóc rất bốc.

Sau ban Biển Gọi là một ban mới nổi chơi Grunge và chịu ảnh hưởng phong cách Nirvana. Họ chơi lại bản Smells like teen spirit và Come as you are.

Vân thích Nirvana nên nghe và hát theo hào hứng. Anh chàng hát chính giọng khoẻ, ban nhạc chơi lại nhưng cũng khá sáng tạo khiến nàng càng hưng phấn. Được một lát, nàng cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng không tay mà mồ hôi rịn ướt đầm cổ và ngực. Mọi người xung quanh cũng vậy, không mấy ai còn mặc áo dài tay nữa mà đã buộc hết áo lên hông. Vài cậu trai cuồng nhiệt phía gần sân khấu thậm chí còn cởi trần cầm áo quay quay. Dường như không ai có cảm giác lạnh dù hôm nay có gió mùa.

Chương trình được sắp xếp xen kẽ khá hợp lý. Hết phần trình diễn của nhóm mới nổi chơi Grunge lại đến một nhóm đã thành danh khác với mấy bản ballad quen thuộc như Mama, I’m coming home. Mọi người nắm tay nhau giơ lên cao đung đưa theo tiếng nhạc và hát theo say sưa.

I could be right, I could be wrong

Hurts so bad, it s been so long

Mama I’m coming home...

Vân cũng hát theo nhưng tâm trí nàng không để vào bài hát nữa mà tìm về bên mẹ. “Con đang về mẹ ời” Câu hát và những tiếng guitar tha thiết như xoáy vào từng góc ngách trái tim nàng. Mắt nàng hoen nước rồi những tiếng nấc nhỏ bắt đầu cắt vụn những câu hát. Nàng hoàn toàn không để ý đến người bên cạnh cho đến khi bản nhạc dừng hẳn và giọng nói dịu dàng của Thanh vang lên, anh ta chìa cánh tay ngang mặt nàng:

- Không có khăn giấy, chị lau tạm vào tay áo em vậy.

Loay hoay quay mặt sang phía khác để tránh cái tay áo thoảng mùi mồ hôi đàn ông, Vân lấy gói giấy trong túi. Nàng dùng mascara nên chấm khăn giấy lên mắt rất chậm rãi. Và phải nói là nàng bôi rồi, vừa rồi Thanh nắm tay nàng hơi quá chặt, còn nàng thì khóc hơi quá nức nở. Loại mascara này quảng cáo là không lem nhưng biết đâu được, có khi bây giờ mặt nàng lại giống mặt một con gấu trúc cũng nên. Thật may, bản nhạc tiếp theo đã lên sân khấu và dạo ngay một giai điệu quen thuộc: Who 'll stop the rain. Bài hát hợp khung cảnh làm Vân và Thanh đỡ ngượng ngùng. Những hạt mưa xuân bay lất phất phủ lên đêm nhạc một vẻ huyền ảo lung linh.

Phải lấy người như anh

8

Thìn đề hẩn người lên nút chuông, những tiếng kính coong ngân dài trong đêm khuya. Mùi rượu phả ra làm Vân thấy buồn nôn. Nàng đỡ anh ta vào nhà, đi thẳng tới chỗ chậu rửa trong bếp. Đúng như nàng nghĩ, Thìn nôn ọe ồn ào. Một lát sau, anh ta ngồi vật ra bên bàn ăn. Vân mở nước để những thứ bày nhầy trong chậu trôi đi, và đắp nước nóng lên chiếc khăn lau mặt cho anh ta. Nàng đã quá quen với tình cảnh phải nhìn và chăm sóc Thìn khi anh ta say xỉn nôn mửa đến độ không biết trời đất gì rồi.

Để mặc Thìn gục đầu vào tấm khăn nóng. Nàng lấy bàn chải đồ xà phòng cọ chiếc chậu rửa. Nàng thấy kinh tởm vì những thứ nhầy nhót mà nước chưa cuốn trôi hết, nhưng đồng thời khi làm những việc đó nàng lại thấy có cảm giác của cuộc sống gia đình. Chỉ những lúc như thế này nàng mới được phép coi mình là vợ anh ta, còn một Nguyễn Bá Thìn hào nhoáng sang trọng thì phải để dành cho bà vợ chính và những cô tình nhân tươi trẻ khác.

Thìn loạng choạng đứng dậy thọc tay vào nắn bóp bụng và ngực Vân rồi kéo nàng về phía phòng ngủ. Nàng không đi theo anh ta, giọng mệt mỏi:

- Em kẹt rồi.

Đôi mắt một mí trừng lên nhìn nàng một giây:

- Tưởng hết từ đầu tuần rồi?

- Rong.

Nàng nói cụt ngùn và treo chiếc bàn chải lên móc. Giọng Thìn lè nhè, đầy vẻ bực bội cục cằn:

- Sao tự nhiên lại đề như thế?

- Không rõ.

- Chữa đi, không thì bực mình lắm.

Vân thở dài, nàng quay người đi vào phòng ngủ. Mới vừa chuôi người xuống giường chưa kịp đắp chăn, Thìn đã kéo nàng dậy. Anh ta mở khoá quần, dáng điệu bức bối. Vân biết anh ta bắt nàng làm mọi việc để thấy thoải mái, kể cả... Nàng có cảm giác buồn nôn. Đã gần 1 giờ sáng và nàng đang rất mệt. Nàng không muốn sex, dù chỉ là oral, nàng cần một giấc ngủ. Nàng ngã ra đệm, khép mắt phớt lờ vẻ tức giận của Thìn. Anh ta quát tướng lên:

- Hôm nay cô làm sao thế hả?

- Em mệt lắm, khuya rồi, anh đừng có làm ồn!

- Dậy! - Một cái siết mạnh làm vai nàng đau điếng.

Vân không động dậy, mắt vẫn nhắm nghiền. Thìn văng tục, anh ta giật tung

áo xống và gần như ngồi hẳn lên người nàng, hai bàn tay thô bạo tóm lấy hai bên đùi nàng làm làn da mịn đỏ ửng lên. Vân co chân giãy giụa và đẩy văng anh ta ra khỏi giường. Mặt nàng tái nhợt:

- Anh vừa phải thôi.

- Cô giỏi lắm!

Thìn cười nhạt, cặp mắt nhỏ lướt trên những đường nét thân thể Vân. Nàng ngồi dậy quàng vội áo lên người, nghe giọng anh ta rít qua kẽ răng:

- Cô đã hứa với tôi thế nào, nhớ không?

Vân muốn văng tục. Nàng chuẩn bị phải nghe hấn nhắc rằng những đồng tiền cạn bã của hấn đã kéo nàng từ kiếp trâu chó lên kiếp người đầy! Nàng mệt mỏi nằm xuống, giọng khô khốc:

- Tôi nhớ, nhưng tôi đang ốm. Anh hãy để tôi yên!

Thìn kéo lại khoá quần rồi dùng dưng bỏ khỏi phòng. Vân ngồi dậy, nghe giọng anh ta oang oang vọng vào:

- Rồi, tôi để cô yên, xem cô chịu được bao lâu... Đồ ngu!

Thìn không đến, không gọi điện hay nhắn tin, cũng chẳng chuyển tiền vào tài khoản ATM cho Vân. Nàng cũng im lặng, để mặc Thìn với cái kiểu trừng phạt hèn mọn đấy. Biết mình khó qua được vòng phỏng vấn của công ty áo cưới Sylvie Léa vì không biết tiếng Pháp, nàng lẳng lặng lôi chiếc đồng hồ Tissot cùng mấy món nữ trang của những người tình cũ tặng từ những học tu kín ra bán lấy tiền tiêu trước mắt.

Cả tuần nay nàng lang thang khắp mấy vùng ven đô, hét chụp ảnh lại vẽ mấy bức phong cảnh kiểu hàng chợ để giao cho các gallery quen. Hết ngày, thay vì đi mua sắm, xem phim hay ngồi uống ở những quán bar-café sang trọng, nàng nằm nhà bật lại những đĩa phim ít ỏi hoặc xuống dưới tầng trệt vào dịch vụ internet công cộng. Giá cạnh tranh hai ngàn một tiếng, chỉ nhìn một bát phở sáng là nàng có thể ngồi đến khuya.

Ở diễn đàn về nhiếp ảnh, nickname của nàng đã có danh hiệu "thành viên quen thuộc". Thậm chí trong một cuộc thi ảnh nội bộ của trang web, bức ảnh chụp cảnh sinh hoạt vùng ven đô của nàng còn đoạt giải nhì. Đôi lúc nàng cũng đã lên giọng người đi trước để nhận xét ảnh của những thành viên mới. Tất nhiên là Vân không để sự đắc thắng của mình đi quá xa. Học theo những người bạn ảo nhiệt tình và luôn tôn trọng người đối thoại, nàng cũng cố gắng có những ý kiến tích cực với mọi bức ảnh. Nàng hiểu cái cảm giác thiếu tự tin ở người mới, nàng cũng đã từng như vậy mà.

Mấy hôm nay mọi người đang rất hào hứng bàn tán về việc tổ chức một chuyến đi sáng tác tập thể ở Sapa. Vì các thành viên phần lớn đều làm ở những văn phòng giờ giấc cố định nên nan giải nhất là việc bố trí thời gian để mọi người có thể đi đông đủ. Cuối cùng một ai đó đưa ra ý kiến tận dụng

đêm thứ sáu và chủ nhật cho việc di chuyển. Nghĩa là mọi người sẽ có hai ngày đi chơi. Vấn đề thời gian coi như đã ổn thoả. Giờ chỉ còn việc liên hệ hỏi mua vé tàu, đặt phòng nghỉ và vạch chương trình cụ thể cho chuyến đi. Việc này thì Vân có thể đóng góp được.

Sapa chính là quê hương nàng. Gia đình nàng đang kinh doanh một nhà nghỉ loại bình dân ở ngay phố chính của thị trấn. Đã cuối mùa xuân, Sapa không còn quá lạnh. Hoa lê hoa mận có lẽ đã tàn từ lâu nhưng nắng sẽ hửng nhẹ trên thung lũng, dãy Hoàng Liên Sơn sẽ in rõ trên nền trời trong vắt, hoa lá hoang dại sẽ khoe sắc tươi tắn còn những cây rau cải cây nấm Sapa sẽ ngọt hơn bao giờ hết.

Log in vào diễn đàn xung phong đảm trách công việc đặt phòng nghỉ kiêm luôn hướng dẫn viên, Vân thấy vui vui khi nhận được lời nhắn gặp mặt "ban tổ chức" chiều nay. Từ trước đến nay không mấy quan tâm đến đời sống trên mạng dù có chân "quan sát viên" trong trang web về Sapa của vợ chồng Thành - Linh, nàng không ngờ tham gia một cộng đồng ảo lại có những điều thú vị như vậy. Mới chỉ cách đây hai tháng, nàng còn chẳng biết gì sự tồn tại của diễn đàn này, vậy mà bây giờ nàng đã được tin nhiệm và ở trong "ban tổ chức" cho một cuộc đi chơi đặc biệt của họ.

Mặc một chiếc gilê len ra ngoài áo somi kẻ sọc, để vạt áo bên trong thò ra ngoài đầy vẻ bụi đời nghịch ngợm, vuốt một chút keo lên mái tóc nâu tía loe xoe, nàng hài lòng và háo hức trèo lên chiếc Vespa tới cuộc gặp mặt trừ bị cho chuyến đi. Hôm nay trông nàng thoải mái và năng động, bộ dạng thế này hợp với một buổi "offline" của thế hệ @ quá đi ấy chứ!

Quán trà nhìn ra Hồ Tây, những bộ bàn ghế trúc kê sát bờ kè đón gió lộng. Ánh hoàng hôn lấp lánh như những chiếc khăn nhỏ dát kim tuyến lay động dập dềnh trên mặt nước. Một nhóm đàn ông tuổi tác khá chững chạc đang xúm quanh mấy chiếc bàn đá mé bụi chuối cảnh hoa đỏ buông xuống như những tràng pháo. Dù mọi người không ai giống với hình dung tưởng tượng của nàng nhưng nàng biết đó là những người mình đã hẹn, vì chiếc bàn đá bây giờ đang xếp đầy "đồ nghề sủng ông". Bước tới nghiêng đầu duyên dáng trước nnhững cặp mắt khá ngỗ ngàng, nàng nói:

- Diễn đàn nhiếp ảnh của mạng Tinh thần Việt Nam đúng không ạ?

- Đúng rồi. Đồng chí là ai nhỉ? - Một người độ hơn ba mươi tuổi chìa tay bắt tay nàng - Tớ là Trần Huyền Phong.

"Phải rồi, mọi người quen gọi nhau bằng nickname", nàng nghĩ thầm, thấy ngò ngò nhưng cũng ngay lập tức cười đáp lời:

- À, em biết bác rồi. Có lần bác trả lời về Canon 300D cho em, không rõ bác còn nhớ không, em là Từ Hải.

Những tiếng ô à vang lên. Một người đàn ông tóc muối tiêu dáng điệu viên mãn kéo ghế cho nàng, giọng hỏi:

- Bọn tớ lại cứ đinh ninh Từ Hải phải là trang nam tử hiên ngang cơ đấy!
Ngồi đi, ngồi đi. Tớ là Plonkie, tên thật là Ngừ.

- Ô, macro tiên sinh...

- Ày - Plonkie xua tay liếc về phía Trần Huyền Phong cười cười - chả hiểu đứn quản trị ác ôn nào nó chơi đều đặt cho cái danh hiệu đấy chứ có phải tớ tự xưng đâu!

Vân mỉm cười ngồi xuống, nghe Trần Huyền Phong, tên thật cũng là Phong, giới thiệu một lượt mọi người. Toàn những cái nick nàg quen hoặc ít nhiều có nghe biết. Tất cả đều lớn tuổi hơn nàg, vài người thậm chí đáng tuổi cha chú nàg. Nàg gọi họ bằng bác xưng em theo đúng kiểu xưng hô trên mạng, chợt thấy buồn cười khi nghĩ rằng người già nhất ở đây vẫn còn kém người tình của mình vài ba tuổi. Mọi người vui vẻ nhắc về những tấm ảnh đáng nhớ của nhau, đem máy ra chụp, bình phẩm đùa giỡn về "máy móc sùng ông" và hỏi han về chuyên đi sắp tới. Chợt Phong hỏi Ngừ:

- Bác Plonkie có số di động của Blue-sabbath phải không nhỉ?

- Có, nhưng tớ lưu trong cái máy kia, hôm nay lại để nhà mất rồi.

- Chán quá, hôm trước chat với nó cả buổi trưa để tìm chỗ bán hộ thằng bạn "con" flash SB-800 mà không nhớ ra chuyện số di động - Một người khác có nickname là Xot lên tiếng - Sao giờ này vẫn chưa thấy nhỉ? Thằng cu đấy chơi được phết!

Vân khá ấn tượng và tò mò vì cái nick Blue-sabbath. Lúc nãy, qua những câu chuyện của mọi người, nàg biết anh ta sẽ đảm trách việc mua vé tàu.

- Có khi nó chưa lên mạng đọc bài đâu.

- Nó làm công ty Dotcom gì ấy, ngồi online cả ngày, làm gì mà không vào.

- Có khi vào rồi lại ra trước khi kịp thấy thông báo. Anh em mình triệu tập gấp quá mà - Ngừ phỏng đoán.

- Vậy làm thế nào để liên lạc được với nó bây giờ?

Mọi người còn đang bàn tán xoay quanh người vắng mặt thì có tiếng chân đi tới.

- Ôi, đông đủ thế! Em cứ đinh ninh là 6 giờ...

Một bóng hồng theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng ngồi xuống đối diện với Vân. Nàg khẽ gật đầu thay lời chào, Phong vồn vã giới thiệu:

- Đây là Esmeralda, không biết Từ Hải có để ý không nhỉ?

Thấy vẻ ngơ ngác của Vân, Esmeralda che miệng cười khúc khích. "Làm hàng quá thể!", Vân nghĩ thầm, quan sát "bóng hồng" kỹ hơn. Cô ta cũng trạc tuổi nàg, có thể kém nhưng cũng có thể hơn. Son hồng, mắt bóng ánh ngọc trai, váy ngắn chấm bi, áo hở vai bo gấu hồng nhạt, giày bốt cao ngang gối, cách trang điểm và ăn mặc thì ra vẻ trẻ trung nhưng cái cổ cùng đôi bàn tay đầy gân và nếp nhăn lại tố cáo một sự già cỗi.

Cặp mắt lúng liếng với dáng điệu mềm mại và giọng cười trong veo veo

của cô nàng làm cho đám đàn ông sôi động hẳn lên. Vân không tỏ cảm xúc gì, nàng ngồi thu mình với vẻ rụt rè của ma mới, lặng lẽ để mắt đến những kỹ xảo của nàng mà cũ. Có cô ta, cả Trần Huyền Phong và Xot đều tỏ vẻ khoe khoang hơn một chút, trông họ như những con cá cảnh giương vây. Một nhân vật mang nick là Icon có vẻ ít nói nhất từ đầu đến giờ bỗng lên tiếng và ngay lập tức dẹp yên đám ồn ào lạc đề do Esmeralda gây ra, tất cả quay lại chủ đề về chuyện liên lạc với Blue-sabbath.

Esmeralda, hay là Thu Hiền, lại che miệng cười khúc khích. Lắc lắc chiếc điện thoại có dây đeo là mèo Kitty lên làm cho chiếc chuông nhỏ ở cổ con mèo rung lên tinh tinh, cô ta nói với Phong bằng vẻ đắc thắng:

- Em có số văn phòng nó ở đây này. Mọi người mua đi, em bán cho. Một serie chân dung khổ lớn nha!

- OK, khuyến mại thêm cho cô cả tay dung eo dung nữa - Ngử nói tếu.

- Eo ơi, tay dung với eo dung rồi còn... mây cái dung nữa, ghê chếttt. Thôi để em gọi luôn cho nó, chẳng bán biếc gì nữa. Bác Plonkie nhớ em đấy! Suýt nữa thì Vân bĩu môi. Nàng vội bụng chén trà lên hóp một ngụm để giấu nụ cười khẩy. Nhìn cái kiểu ỡng ẹo rần giả lươn của cô ta mới khiếp chứ!

- A lô, Blue phải không? Chị Esmeralda này... Sao giờ vẫn còn ngồi làm việc hả? Có nhớ hứa gì với chị không?... Ồ, bị hack hả?... Ồ, virus gì mà kinh khủng quá!... Vậy thì chị không phiền nữa nha... Thôi nha.

Giọng này đi rao kéo chắc là hay lắm! Vân lại hóp thêm một ngụm trà hoa cúc lơ lợ nữa, chợt thấy tội nghiệp cho anh chàng Blue-sabbath tốt tính. Anh ta hẳn là làm cái gì đó về bảo mật công nghệ thông tin và đang điên đầu vì bị hacker tấn công. Nhưng chắc 10 tên hacker sùng sỏ cùng đám virus phá hoại cũng chẳng làm anh ta sờn gáy bằng một bà chị gọi điện nói chuyện bằng cái giọng đả đót nai tơ này!

Phải lấy người như anh

9

Vân viết mấy chữ nhắn lại cho Thìn về việc mình đi Sapa rồi đeo ba lô, khoác túi máy ảnh ra cửa. Một người hàng xóm đang chờ thang máy thấy nàng liền chào hỏi xã giao:

- Cô Vân đi đâu muộn thế?

- Dạ, cháu ra ga đi Lào Cai thực tế sáng tác. Bác đi tập thể dục ạ?

Trong mắt những người hàng xóm, Vân là một họa sĩ sống tách biệt và hơi lập dị. Dù có lẽ cũng xâm xì không ít về mối quan hệ của nàng với người đàn ông lớn tuổi, họ vẫn thường nhìn nàng bằng cặp mắt bao dung pha chút kính nể. Cửa thang mở, Vân chào bà hàng xóm rồi đi ra đường. Vì chiếc ba lô và túi máy ảnh quá lỉnh kỉnh, nàng không muốn đi xe ôm. Nàng đã gọi taxi từ nãy mà vẫn chưa thấy bóng dáng chiếc nào. Bọn taxi làm ăn tẻ thật! Khi nàng chuẩn bị tặc lưỡi gật đầu với ông xe ôm thì một chiếc Lexus trở tới. Người đàn ông lớn tuổi thò đầu ra gọi tên nàng bằng tiếng Trung:

- Chung tiểu thư, thì ra cô là hàng xóm của tôi.

- Chào chủ tịch Lương - Vân cười tươi như hoa, dù trong thâm tâm rất muốn tát vào gương mặt bóng nhẫy tên Hoa kiều bệ vệ đó. Rõ ràng hẳn chính là người đã gợi ý cho Thìn thuê nhà ở đây để anh ta tiện đường sang bàn chuyện làm ăn với hắn và tránh được những tai mắt theo dõi của vợ khi “vui thú” với nàng... - Ông vẫn còn nhớ em ư? Thật là vinh dự quá.

- Đương nhiên là tôi không quên rồi. Thái Vân - lão già đổi cách xưng hô ngọt như đường - em định đi đâu sao?

- Vâng, em cần ra ga. Mẹ em ở Sapa đang không được khỏe.

- Ồ, nếu Thái Vân không chê chiếc xe cũ này thì xin mời...

Chẳng đợi lão già nói hết câu, nàng đã với tay mở cửa ngồi phịch vào “chiếc xe cũ trị giá hơn trăm nghìn USD mới nhập về nhân một đợt hội nghị các nguyên thủ quốc gia Á Âu cách đây chưa lâu. Thấy nàng chẳng thèm nhìn đến ba lô túi xách còn vớt trên đường, gã lái xe biết ý mở cửa đi ra mang đồng đồ cất ra sau cốp. Vân ngồi sát lại bên lão già bệ vệ, nghịch nghịch chiếc nút vải trên cổ áo kiểu Tàu của lão, giọng nói lả lơi:

- Nhữ Tri... Lâu ngày không gặp, em trông ông vẫn mạnh như xưa.

- Ha ha, quá lời, quá lời. Lương Nhữ Tri này chỉ còn được ba phần lúc trước là đã mãn nguyện rồi.

Lão già cười đậm đặng, bàn tay miết lên đùi nàng. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh. Vân nuốt tiếng chửi trong cổ họng, cũng may hôm nay nàng mặc quần

jeans nên lão chỉ có thể dừng ở chỗ mó máy bàn tay. Nàng đã từng bị lão ăn tươi nuốt sống ngay trên xe rồi! Ngày ấy nàng hãy còn là một cô gái ngây thơ sợ sệt. Hiện giờ thì... Khéo léo lách ra khỏi vòng tay của lão già, Vân vờ mở điện thoại nói chuyện vu vơ với một cô bạn tưởng tượng, nàng làm như vô tình tươi vui tập trung vào câu chuyện, hết xoắn xoắn nghịch nghịch lộn tóc tĩa lại kéo lên kéo xuống dây khoá của chiếc áo gió. Khi cuộc gọi giả tưởng kết thúc cũng là lúc chiếc áo được cài kín đến tận cằm, còn nàng thì ngồi cách hẳn lão già, bàn tay lão chỉ có thể bằng lòng với chiếc đầu gối nàng hơi chìa sang.

Xe dừng ở cửa ga, Vân nhận lại túi đồ từ tay gã tài xế, tặng gã lẫn lão chủ nụ cười tình tứ rồi quay đi. Chiếc xe lưa lách quay đầu trước cửa ga nhộn nhạo, chợt lão già thò đầu ra cửa xe gọi lớn:

- Thái Vân, em bỏ quên cái này

Vân quay lại, cười khi thấy trên tay lão già là gói giấy dùng để thấm dầu trên da. Có lẽ nó đã rơi ra trong lúc lão lục lạo người nàng khi mới lên xe. Cầm gói giấy thấy cộm hơn bình thường, nàng lườm lão già một cái sắc lẹm. Nhữ Tri cười khê, nháy mắt với nàng. Điềm nhiên mở gói ra rút gói bao cao su loại đắt tiền mà lão vừa nhét vào, Vân quệt nó qua đôi môi mỏng đang thườn ra thềm khát rồi cài lên chiếc cổ áo kiểu Tàu của lão, nàng ghé sát gương mặt phì nộn đang cười cợt, thì thảo bằng một giọng mềm ẻo lả:

- Chủ tịch Lương tinh thần kém minh mẫn rồi đó. Ông quên là Thái Vân không thích mùi dậu sao?

Nói xong, mặc kệ lão già dâm dục với thứ đồ chơi mùi hoa quả đó, nàng đứng thẳng người lên, xốc lại chiếc ba lô, đi nhanh vào trong sân ga. Thái Vân bây giờ không còn là “cộng tác viên” của lão nữa rồi.

Ngữ là người đầu tiên giơ tay vẫy gọi Vân. Lực lượng “nhiếp ảnh gia đi thực tế sáng tác” đã khá hùng hậu. Một số người không xuất hiện trong buổi họp mặt trừ bị nên việc giới thiệu lại tiến hành lại từ đầu. Ngữ cầm một tập vé tàu phát cho từng người, luôn miệtn dặn dò về số toa số giường gì đó. Vân cầm vé trong tay, nhìn quanh rồi khều Ngữ:

- Bác ơi, em tưởng Blue-sabbath nhận nhiệm vụ mua vé. Hoá ra đồng chí đây lại chạy làng, đùn đẩy cho bác à?

- Ấy, Blue nó mua chứ ở đây có ai quen biết gì đâu mà mua được vé tàu nằm khoang ộp gỗ giá rẻ giật mình thế này - Ngữ cười khê khà - Thắng bé đây đến từ sớm cơ, đang chạy đi mua thuốc chống nôn cho nàng Esmeralda.

Tường Icon, nghe Ngữ nói vậy bỗng ghé đầu sang bắt chước giọng nữ trong trêu thanh thanh của cô nàng mang cái nick Esmeralda:

- Đi tàu giường nằm mà còn nôn thì... eo ời khiếp!

- Ủ thì phải làm bộ làm tịch thế để mấy chú còn có cái cạnh tranh cho vui chứ, cái thằng này. Đòi mà ai cũng hần hoi như mày ấy à, khô khan lắm!

Vân cười xoa trước điệu bộ quấy quá của nhân vật được coi là ông địa trên diễn đàn. Nàng đưa mắt về phía nhân vật nữ nổi bật nhất trong đoàn, lúc này đang khấp nép đứng chờ Phong bật nắp một lon nước yến. Nhìn điệu bộ nhăn mặt chê nước yến quá ngọt của cô ta, nàng nhận ra là hầu hết mọi người ở đây đều đủ kinh nghiệm để đọc vanh vách kiểu “làm hàng” đó. Họ không phản ứng chẳng qua là vì đã quá nhàm với những điệu bộ đấy thôi. Chắc sắp tới đây nàng cũng sẽ giống như họ, coi cô nàng ông ẹo chỉ biết làm mẫu chứ không biết chụp ảnh đó như một thứ giúp vui cho chuyến đi.

- À Từ Hải này, đồng chí dùng Motorola phải không? - Ngừ lại lên tiếng.

- Vâng, sao thế bác?

- Lên đây cho tớ sạc chung. Mãi mang hai cái sạc pin máy ảnh quên xù mất cái sạc điện thoại rồi.

- Ô, hôm trước em không để ý lắm, lại tưởng bác dùng T610 giống bác Xot?

- Đây là của con giai tớ, nó đòi lại rồi. Tớ vẫn chơi con C115 từ thời vua Hùng thôi. Đi xa mang con đây cho nó dã chiến. Yên tâm, pin cũ nhưng vẫn tốt lắm, sạc độ nửa tiếng là dùng lại rai cả ngày...

- Bác cứ cầm luôn lên tàu mà sạc. Máy em mới sạc đầy trước lúc đi rồi.

Vừa nói Vân vừa định vòng tay vào chiếc ngăn nhỏ sau ba lô để lấy thì trên loa vang lên lời thông báo “mời quý khách lên tàu”. Ngừ vội xua tay:

- Thôi, mình lên tàu cái đã! Trưa mai đến nơi tớ mượn cũng kịp mà. Đằng nào thì trên tàu cũng không có chỗ cắm sạc đâu. Sóng thì phập phà phập phù. Nào, các đồng chí, tập hợp điểm danh!

- Blue-sabbath có mặt! - giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên khiến Vân giật mình quay lại. Nàng trở mắt nhìn người lạ mà quen quen mà lạ đấy. Thanh cũng tỏ vẻ ngỡ ngàng nhưng anh ta không cười và hỏi han nàng như mọi khi mà chỉ nói cụt ngắn một câu “Chào chị”, nét mặt chẳng rõ cảm xúc. Phong tiến đến lấy mấy vỉ thuốc trong tay Thanh xun xoe đưa cho Esmeralda Hiền rồi mới quay lại hỏi một câu qua quýt:

- Từ Hải với Blue có biết nhau trước rồi à? Trùng hợp nhỉ.

Vân gật đầu, nàng cũng không định giải thích thêm cho anh chàng luôn tỏ vẻ ta đây ấy. Mọi người lục tục đứng lên đi vào cửa soát vé, Vân cũng nối theo. Nàng đập đập vào chiếc túi đựng máy ảnh, ngoái lại nhìn Thanh, đe dọa:

- Rắp tâm mang cả gia tài theo sư phụ Blue-sabbath học hết bí kíp đây!

Thanh chỉ cười rất nhẹ chứ không trả lời. Anh ta rút trong túi quần ra tấm vé của mình rồi đi vượt lên phía trước, dáng điệu hấp tấp khác hẳn mọi khi.

* * *

Vân ở chung khoang với Xot, Thanh và một người không cùng đoàn, một bà lão trạc 60 tuổi người ở thị xã mới đi Hà Nội thăm gia đình anh con trưởng làm vụ phó một vụ lớn của bộ Giáo dục, giờ về lại Lào Cai. Thanh nhường bà nằm giường dưới để đỡ phải trèo lên trèo xuống. Bà già có vẻ cũng chưa

quen thuộc với những tiện nghi của tàu nên rối rít cảm ơn. Xot, vừa thua Trần Huyền Phong trong cuộc cạnh tranh để được nằm cùng khoang với Esmeralda, vội vã chuyển mục tiêu sang người phụ nữ còn lại của đoàn. Anh ta cũng hăng hái đề nghị Vân đổi giường với lý do giống như Thanh nhưng nàng lắc đầu, thoăn thoắt gạt nấc đặt chân trèo lên giường cao ngó xuống với ánh mắt cười cợt, nàng nói một câu làm anh chàng gần như bỏ ngửa:

- Vì sự nghiệp giải phóng phụ nữ, em thích nằm trên!

Tàu bắt đầu chuyển bánh xình xịch. Tiếng còi ngân lên trong đêm. Bà lão người thị xã nằm xuống đắp chăn, tay ôm chiếc túi xách với vẻ cảnh giác e dè. Nhưng tàu chưa ra khỏi thành phố, bà đã ngáy đều đều. Xot, hay tên thật là Cảnh, vẫn chưa hết sững sờ vì câu nói bất ngờ của người mà anh ta tưởng là hiền hơn cái cô Hiền Esmeralda kia nên kiếm cớ sang khoang bên cạnh chơi bài với đám lão tướng như Ngũ cho đỡ... choáng.

Chỉ còn Vân và Thanh còn thức trong khoang. Vừa rồi ngoài cửa soát vé, cảm thấy Thanh có vẻ xa cách và nhạt nhẽo hơn so với lần gặp trước, Vân cũng hơi khó hiểu. Băn khoăn một chút nhưng rồi nàng im lặng. Dù sao thì nàng cũng chẳng có gì để quá quan tâm đến anh chàng này. Sắp xếp đồ đạc đầu vào đó và nằm xuống, nàng nhắm mắt thở nhẹ chờ giấc ngủ.

Khi nàng đã bắt đầu ngủ thiu thiu thì bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên. Nàng không mở mắt đưa máy lên tai nói lơ mơ:

- A lô, Thái Vân nghe.

- Ai cho cô về Lào Cai? - Thìn nói oang oang làm Vân phải nhăn mặt nhấc điện thoại ra xa tai. Nàng mở mắt nhìn, Xot đang chơi bài ồn ào ở khoang bên, Thanh nhắm mắt headphone ngoắc vào tai, có lẽ anh ta đang nghe nhạc. Nàng vẫn trằm chằm lên đầu để cuộc nói chuyện không làm bà cụ thức giấc, hạ giọng nói nhỏ nhẹ:

- Mẹ em ốm, em ghi trong giấy để lại rồi còn gì?

- Mẹ cô người Tàu bụng phê đi Lexus hả?

- Em không gọi được taxi, ông ta tiện đường thì cho nhờ.

Có tiếng loẹt xoẹt vì sóng yếu, hình như Thìn đang văng một câu tục tĩu nào đó. Vân thở dài, nàng thò đầu ra khỏi chăn, giọng chán nản:

- Em đang ở trên tàu, sóng kém lắm. Không nghe rõ đâu, em tắt máy đây!

- Từ từ cho tôi hỏi cô đã. Làm sao lão ấy lại đi qua đúng lúc thế?

- Em biết sao được - Nàng xẵng giọng - Anh cấm người ta không được đi đường nội bộ về nhà hay sao? Ông ta bảo là vừa đi tập Thái Cực quyền...

- Thái Cực c. thì có, cái con lợn nọc ấy! Tôi đã nói bao nhiêu lần mà sao cô vẫn dính dáng tới lão là thế nào?

- Việc gì mà anh cứ phải gào lên ầm ầm thế? - Vân rít nhỏ - Tôi nói rồi, anh tin hay không thì tùy.

Thìn vẫn không đếm xỉa gì thái độ bực bội của nàng, anh ta gằn giọng:

- Hay cô thích quay lại làm...

- Anh không phải thách – Vân quát lên cắt ngang, rồi nàng ngay lập tức hạ giọng nói lạnh lùng – Tôi đã muốn làm điếm tiếp thì mười anh cũng không ngăn được đâu!

Vân bấm nút ngừng và tắt hẳn máy. Gã đàn ông thô bỉ đó càng ngày càng làm nàng không chịu nổi. Gần tháng nay hắn không đoái hoài gì đến nàng. Hôm nay lại mò tới lúc quá nửa đêm, ngoài việc bức xúc chuyện ấy ra thì còn cái gì khác! Không có nàng ở đó làm đêm thit qua đêm, hắn lờn lộn chửi rủa như một tên bán cá ngoài chợ.

Nhịp bánh sắt vẫn đều đều đập trên đường ray. Vân buông điện thoại, chấp chờn chìm vào giấc mơ. Nàng thấy mình đang bước trên thềm toà biệt thự quay lưng ra Hồ Tây. Cánh cổng mở, gió thốc vào, nàng bước từng bậc, rõ ràng là bậc hướng lên, nhưng nàng lại thấy mình càng lúc càng chìm xuống. Bóng tối đen kịt càng lúc càng vây phủ lấy người nàng. Rồi một bàn tay đeo nhẫn mặt ngọc đỏ như máu chìa ra, nàng vội nắm lấy, gọi và hỏi xem làm thế nào để đi lên. Bàn tay lạnh toát và chẳng ai lên tiếng. Nàng ngược lên. Không thể nhìn rõ mặt, chỉ có một thân hình đồ ập lên người nàng...

Vân choàng tỉnh, ngồi bật dậy, mồ hôi lạnh toát chân tóc, có cảm giác như trần đang sập xuống. Chiếc đèn đọc sách ở giường đối diện bật sáng, Thanh leo xuống lục túi lấy một chai nhựa nhỏ chìa cho nàng, giọng nhẹ nhàng:

- Chị uống một chút đi, sẽ dễ ngủ hơn. Đoạn này xóc quá.

Nàng đón cái chai, hớp một hơi, chẳng biết có mùi gì, chỉ thấy cay cay nặng nặng, chắc là rượu thuốc. Hớp một chút nữa rồi vặn nắp đưa trả Thanh, nàng không nói ra hơi. Vừa lúc có tiếng va chạm rất mạnh và tàu dường như bị phanh nghiêng lại. Tiếng một ai đó hốt hoảng vang lên trên hành lang vắng:

- Tai nạn rồi.

Tất cả những người còn thức ở các khoang xung quanh đều nhao cả ra ngó nghiêng. Cảnh Xot này giờ vẫn ngáy khò khò cũng lồm cồm bò dậy xách máy ảnh đi ra khỏi khoang nghe ngóng. Bà già người thị xã thì vẫn ngủ say, nét ngủ quả là hiếm có với người cao tuổi. Thanh chỉ nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ rồi quay lại ngay, giọng điềm tĩnh:

- Một chiếc xe con. Có lẽ vội vượt đường ngang.

Vân không hỏi thêm. Suốt thời sinh viên đi về, nàng đã từng chứng kiến tới ba vụ tai nạn trên quãng đường này. Tất cả đều rất thảm. Giấc mơ khi này vừa ném nàng về quãng đời đau đớn nhất ấy, đêm nay với nàng cũng đã quá đủ hãi hùng, có lẽ chẳng cần thêm điều khiếp hãi nào khác nữa.

Tàu lại chuyển bánh sau khi một nhân viên trên tàu được cử xuống lo các thủ tục liên quan đến vụ tai nạn. Thanh cúi khom người xếp gọn lại mấy đôi giày và nhét cái chai vào chiếc túi nylon đựng đồ ăn trên bàn. Anh ta lấy một gói bánh quy đưa cho Vân. Nàng lắc đầu nhưng Thanh vẫn đặt nó lên đầu

giường. Nhìn từ trên cao xuống trông mặt anh ta có nét già dặn lạ lùng. Cảnh mở cửa khoang đi vào, thông báo về tai nạn như một đũa trẻ bán báo rong rao một cái tin sốt dẻo:

- Hai xe, xe vượt trước trượt lết, xe vượt sau bẹp rúm. Lái xe bị thương nặng đang đi cấp cứu, ba người còn lại chết tại chỗ. Xe công ty TSS, liên doanh với Đài Loan. Ba chuyên gia Đài sang tập huấn nghiệp vụ cho nhân viên. Nghe tới chữ TSS, Vân vội nhồm dậy, hỏi:

- Ba người Đài Loan trên xe tên là gì anh biết không?

- Lại Bích Dung, Chu Thục Chân, Vũ Khánh Hằng.

“Không có ông ấy, không có... hử”, Vân thở ra nhẹ nhõm, thấy có một cảm giác không ra vui mừng, không ra trống rỗng. Cảnh vung vẩy chiếc Sony F828 trông đườn đườn như một súc gỗ cháy, hớn hử như thể vừa thấy một đám cưới đi ngang qua toa tàu chứ không phải là một vụ tai nạn làm thiệt mạng 3 người vậy.

- Hai đồng chí thấy trình độ tác nghiệp của tớ ổn không? Đi một vòng là có thông tin chính xác luôn! Chụp được cả ảnh này... Sáng mai viết vài dòng, gửi cả ảnh lẫn bài qua mail về Hà Nội cho toà soạn, thế là...

- Chị có nghe nhạc không? – Thanh chìa chiếc máy nghe mp3 nhỏ như ngón tay sang phía giường Vân. Có lẽ Thanh cũng không ưa gì cái kiểu tác nghiệp “sống chết mặc bay” của tay nhà báo. Anh ta nhìn đũa mắt về phía Cảnh – Sắp đến The man who dares to sell the world đấy.

Vân mỉm cười vì kiểu chơi chữ của Thanh. Đáng ra tên bài hát là The man who sold the world (Kẻ đã bán cả thế giới), anh ta lại đổi thành “kẻ dám bán cả thế giới” để ám chỉ cách làm việc của Cảnh. Nhưng dường như anh chàng nhà báo không biết hoặc không thích Nirvana, anh ta vẫn huênh hoang gì đó về nghề báo.

Vân với tay ra đón cái máy, gài tai nghe, không đếm xỉa gì đến những lời của anh ta. Anh chàng thấy vậy tên tò ngừng nói trèo lên giường ngủ tiếp. Lát sau đã thấy tiếng ngáy ro ro. Hết bài hát quen, nàng nhấc tai nghe đưa trả máy cho Thanh. Nếu không có anh ta, chắc nàng đã nhọc công chùi rửa cái gã phóng viên ruột để ngoài da kia rồi. Nàng với tay tắt đèn, nói khẽ:

- Cảm ơn Thanh.

- Vì cái gì?

Giọng Thanh hơi lạ, dường như... bớt lễ phép hơn trước. Vân ngoảnh sang. Trong ánh đèn đêm yếu ớt rọi vào từ hành lang, nàng vẫn thấy đôi mắt sáng hướng về phía mình. Nàng nói mơ màng trước khi chìm vào giấc ngủ:

- Vì rượu, bánh quy và Nir.

Chiếc Toyota 12 chỗ lèn chặt người đổ xuống trung tâm thị trấn Sapa. Nắng rất nhạt và bầu không khí lãng đãng hơi sương, ngôi nhà thờ đá nằm im lìm, khép mình như xưa nay vẫn vậy. Dù vẫn còn ngầy ngật vì say xe Vân vẫn cố gắng tự thu dọn hành lý và bước xuống. Esmeralda Hiền thì lả đi trong vòng tay của Phong. Cũng may, cô ta không mang máy ảnh nên đồ đạc chỉ có một chiếc ba lô không nặng lắm. Vân, nhiệt tình và tốt bụng, xách giúp đỡ Phong rảnh tay dìu người đẹp. Nàng vượt lên dẫn đầu đoàn người đi về phía phố Cầu Mây. Ngẩng lên như đón ánh nắng quen rồi cười chào một vài người hàng xóm trên phố, nàng vừa sải bước vừa cất tiếng hát nho nhỏ:

- I don't care about the sunshine, yeah... 'cause Mama, Mama, I'm coming home, I'm coming home...

Em trai và em dâu nàng đã đứng chờ ở cửa từ lúc nào. Thấy đoàn của chị gái, chúng í ới gọi thêm người đến giúp mang hành lý. Hai đứa em nhỏ hơn của Vân ủa ra, luống cuống vì không biết nên chạy tới ôm chị vùi quạ hay là làm công việc đón khách thường nhật. Một lát rồi tất cả cũng được sắp xếp đầu vào đây. Nhóm bạn của Vân cười nói râm ran cầm chìa khoá đi lên cầu thang còn nàng thì quẳng đồ đạc ở ngay quây lể tân và chạy đi tìm mẹ.

Bà đang ở ngoài chợ, khệ nệ xách hai làn rau củ. Bà không béo lên không gầy đi, dáng điệu vẫn héo hắt như hai mươi năm nay vốn vậy. Dượng nàng đi phía sau xách một làn tú hụ thịt lợn và một cái bu gà. Vân chạy đến xách hai chiếc làn của mẹ, lễ phép chào dượng và cười thầm khi thấy ông ta không còn cách nào hơn là tử tế ừ hữ lại, rồi vừa nhả nha lên các bậc thang chợ vừa hỏi mẹ đủ thứ chuyện. Cảm giác ở nhà thật nhẹ nhõm làm sao.

Lát sau nàng đã ở trong bếp với mẹ. Nhà nàng kinh doanh nhà nghỉ bình dân kiêm quán ăn, tất cả mọi người trong nhà đều gắn bó cái cơ nghiệp con con này, trừ nàng. Mẹ sai bảo người làm và mấy đứa em nàng xong liền vẫy tay:

- Thái Vân, con vẩy rau này giúp mẹ.

Mẹ luôn luôn gọi nàng bằng tên kép. Mỗi khi nghe giọng nói ấm áp của bà cất lên, hai chữ Thái Vân vang vang dọc hành lang dẫn xuống bếp, nàng lại có cảm tưởng như mình bé lại. Cầm rổ rau thơm ra khoảng sân giếng trời tràn nắng, Vân vẩy thật đều tay và ngó nghiêng quanh quất. Nhà chẳng có gì thay đổi, chỉ có khoảnh con con này là khác. Với một hòn non bộ khá đẹp, trông nó đã ra dáng một cái sân trong theo kiểu nhà ông Hà Nội cổ.

Khu đất của gia đình nàng được tách làm đôi với hai khối nhà riêng biệt. Toà

nhà năm tầng phía trước mới xây được hơn chục năm, ngoài gác thượng và tầng trệt ra, các tầng còn lại đều được cải tạo thành phòng nghỉ cho khách du lịch. Em trai và em dâu nàng ở trong phòng sát quây lễ tân, chúng là người trông nom chính việc nhà nghỉ. Ngôi nhà hai tầng phía sau vốn được xây lại sau khi nàng ra đời, đó là của hồi môn mà ông bà ngoại dành cho mẹ. Hai em nhỏ của nàng và dựng ở tầng trên. Mẹ thường ở tầng dưới, ngay cạnh gian bếp lớn. Cầu thang dẫn lên gác xây bắc bên ngoài nhà và ở tí phía sau, trông hai tầng có vẻ tách biệt hoàn toàn.

Nằm giữa hai khối hộp vuông vức ấy là một khoảng rộng trồng cột lợp ngói ba bề tạo thành một mái hiên và một giếng trời nho nhỏ. Bàn ăn giờ được kê vòng theo hàng cột ốp gạch đỏ, ngòi bàn nào khách cũng có thể nhìn thấy một hòn non bộ được đặt giữa giếng trời.

Dượng nàng là người luộm thuộm, không có mắt thẩm mỹ và ngại thay đổi, hẳn mẹ nàng cũng đã phải vất vả để thuyết phục ông ta cho sửa sang thế này. Tuy có vẻ hơi trướng giả học đòi nhưng kiêu bài trí cũng làm cho không gian có vẻ sinh động hơn. Quán ăn đã mang phong cách một nhà hàng nhỏ sáng sửa thay cho sự bình dân xuề xòa trước đây.

Mang rổ rau đưa cho mẹ xong, nàng trở ra bung những chậu đỗ quyên hoa đỏ chói đang đặt lộn xộn cạnh mấy cây cột ra. Xếp chúng dưới chân hòn non bộ, nàng hài lòng ngắm nghía. Đặt đám đỗ quyên ở đây vừa đỡ vướng lối đi vừa tạo nên một tiểu cảnh vui mắt hơn cho khách ăn.

Mẹ từ trong bếp bước ra nhìn nàng âu yếm:

- Đẹp rồi. Bây giờ con lên với các bạn đi. Việc ở đây để mấy em làm.

Dượng nàng đang vật lông gà gần đó thấy vậy liền buông một câu mắng mèo ăn vụng chửi chó ăn hại. Vân cười nhạt bỏ những lời ấy ra ngoài tai, nàng đi lên “ổ” của mình. Căn phòng nhỏ trên gác thượng không một mảy bụi, ngay cả những đoá hoa bất tử trong chiếc lọ con nàng đặt trên bàn cũng sạch tinh tươm. Mẹ hẳn đã tỉ mỉ chăm chút quét tước để giữ cho góc nhỏ sống động như thể nàng vẫn ngày ngày vào ra. Vân ngả đầu vào chiếc chăn bông còn thơm mùi băng phiến nhìn ra ô cửa sổ rộng mở, đỉnh núi xa lẫm trong sương như một nét lông mày mờ mờ trên khuôn mặt buồn của người thiếu phụ, đã bốn năm nay nàng không được ở trong chốn bình yên này.

* * *

Sau cả một ngày đi bãi đá cổ, leo Hàm Rồng và rồng rắn đi hết những con phố dốc quanh co của thị trấn, đoàn “nhiếp ảnh gia đi thực tế sáng tác” bắt đầu tản mát đi riêng. Đám những tay ảnh lớn tuổi thì về phòng nghỉ ngơi chờ bữa tối. Mấy tay ruột để ngoài da như kiêu như Cảnh thì mở đại tiệc phèo nướng dọc dãy quán dã chiến ven nhà thờ. Thanh, Vân, Tường và một anh chàng nữa tên là Tín có nickname ngộ nghĩnh là Gà quay mật ong thì ngồi nói chuyện về máy ảnh trong một quán café theo phong cách Pháp ẩm cúng.

Một lát sau, Phong và Hiền nhập bọn.

Cung cách nhí nhảnh của nàng Esmeralda làm rộn cả một góc quán. Hết tựa salon nhìn xa xăm đến bung ly cà phê nhắm mắt thả hồn mơ màng cho Phong rồi Tín rồi Thanh chụp chân dung, cô ta lại đứng dậy uốn éo tạo dáng đòi chụp toàn thân. Dường như đám đàn ông đã thấm mệt vì phải chiều cô nàng nên ai cũng có vẻ lảng đi. Vân quan sát cái cách Hiền phô diễn hình thể, cô ta mặc một bộ váy len may sẵn thiết kế rất khéo, chất len bắt sáng và những chỗ xẻ hay hở ra đều rất hợp lý. Những đường nét ưu việt trên thân thể cô ta được tôn lên đáng kể.

Chắc cô ta giúp nhà thuốc bán được ổi dầu cao xoa bóp trị sỏi cổ cho đám đàn ông đại gái rồi đây! Vân nghĩ thầm rồi nhắc máy ảnh lên, rời khỏi chỗ ngồi. Đã đến lúc nàng cho cô ta biết thế nào là kỹ xảo rồi.

- Để em chụp cho Esmeralda.

- Ui, may quá, em chụp thì chị tự nhiên hơn là mấy nam nhân kia...

Cô ta hơn nàng hai tuổi, với đàn ông thì lúc nào cũng nhí nhảnh ngây thơ còn với phụ nữ thì lại luôn ra vẻ đàn chị. Tốt thôi, thưa chị!

Đặt chế độ chụp dành cho ánh sáng đèn dây tóc, chỉnh độ nét sâu bớt đi và để tốc độ chụp nhanh nhất, ngay lập tức Vân “chộp bắt” những cử chỉ điệu dàng của cô ta. Vờ tập trung nhiều vào việc ngắm và bấm máy, nàng phô bày một dáng vẻ hơi trễ nải tự nhiên và duyên dáng hơn hẳn. Nghe tiếng lạch xạch vang lên liên tiếp, nàng biết là đã có ai đó đang coi nàng là người mẫu, chứ không phải Esmeralda.

Được một lát, mặt vẫn làm như chăm chú cùng cô nàng ông ẹo xem lại ảnh và lắng nghe cặn kẽ những lời nhận xét lung tung của cô ta, nàng đưa cả bàn tay lên nhưng chỉ dùng một ngón út để vuốt mấy giọt mồ hôi trên tóc mai rồi nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài vắt lên thành ghế ngay trước mũi đám nam nhân. Hôm nay nàng dùng Coco Mademoiselle của Chanel, mùi thơm nồng nàn gợi tình hơn hẳn loại CKOne phổ thông nửa giọt nước hoa pha thêm ba giọt cồn mà cô nàng ghé ọ đang tưới trên người. Còn chiếc áo len không tay cổ chữ V màu đỏ bordeaux này mới hợp với mái tóc nâu đỏ, làn da mịn, khuôn ngực tròn đầy và chiếc quần jeans đen hơi ôm có chiều dài ống tới 100cm của nàng làm sao!

Độ mười phút sau thì show trình diễn của cả người mẫu lẫn người chụp ảnh kết thúc. Vân quay trở lại ghế ngồi, mặc lại áo khoác cũng bằng vẻ duyên dáng mềm mại cố ý. Liếc thấy ánh mắt ngỡ ngàng của Phong và Tín, nàng đoán biết từ phút này Esmeralda có lẽ chỉ còn là tên một nhân vật nữ đã lên rêu trong tiểu thuyết.

Bữa tối với các loại rau cải thảo, cải xanh, cải làn và nấm Sapa tươi ngọt đã khiến những nhân viên văn phòng vốn quen với những bữa cơm thừa đạm ở thành phố cảm thấy thanh thoi và ngon miệng hơn bao giờ hết. Cả đám hầu

như không động đũa tới con gà mà dương Vân đã nướng rất kỳ công. Gắp nốt miếng cuối cùng trong đĩa cải thảo luộc chấm xì dầu đậm trứng thứ tư, Phong liếc Vân đầy ngụ ý:

- Bây giờ thì em hiểu tại sao da dẻ con gái Sapa đẹp mượt ra rồi.

Hiền thấy Phong nói thế thì nhìn sang phía Vân bằng cặp mắt khinh khỉnh ra vẻ đàn chị không chấp. Từ lúc chiều đến giờ cô ta bị bỏ quên, người xun xoe với cô ta nhất là Phong cũng đã chuyển mục tiêu sang nàng. Thấy Vân không nói gì về chuyện da dẻ, anh ta chuyển sang ba hoa khen ảnh của nàng, rằng phong cảnh không đặc sắc nhưng người chụp có con mắt tinh tế, có tâm hồn rộng mở rồi bố cục vững, độ nét sâu không chế tốt vân vân...

Thấy Phong bắt đầu khen lấy được, Vân cười nhạt nhẽo, nàng khá thất vọng vì một nick Trần Huyền Phong lúc nào cũng ra vẻ nghiêm trang đạo mạo trên mạng ra ngoài đời lại là một gã thích lấy điểm với gái bằng cái kiểu nịnh thô thiển thế này. Nếu những tấm ảnh ấy là ai đó khác chứ không phải nàng chụp, chắc anh ta đã phải moi ra đến một tỷ nhược điểm, như lâu nay vẫn vậy.

Nàng chưa kịp nói móc anh ta câu nào thì Ngữ đã ý tứ chen vào:

- No say tuý lúy rồi. Các thanh niên tiên tiến có chợ tình chợ yêu gì không? Đồng chí Vân đã bố trí lực lượng địa phương ứng chiến chưa?

Vân cười không trả lời Ngữ, nàng phụ mấy người làm dọn dẹp bát đĩa xong xuôi rồi mới lên trên gác. Theo lời đề nghị hiếu kỳ của Esmeralda từ lúc sáng thì buổi tối nay sẽ được dành cho phiên chợ tình Sapa. Nhưng trừ cô nàng ghé ọ đó ra, hầu như ai cũng biết là chợ tình bây giờ đã biến đổi nhiều và chẳng còn gì thú vị. Thứ bảy, TV có truyền trực tiếp một trận đấm ở giải ngoại hạng Anh nên phần lớn đám nam giới đòi cổ thủ trong phòng đến hết trận bóng đá rồi mới tính tiếp. Làm nũng không ăn thua, Esmeralda dần dỗi tuyên bố là sẽ đi ra bar Green Bamboo nhảy với Tây! Mặc kệ để cô nàng thích diễn trò làm mình làm mẩy bỏ về phòng thay váy áo, Vân đi dọc hành lang và thấy Phong đã đứng chờ ở đầu cầu thang từ khi nào.

- Bọn tạp chí Tuổi mộng mơ đang đòi anh ảnh bìa quá mà chưa biết làm sao Vân ạ. Vân giúp anh nhé.

Vân nhìn vẻ dương dương tự đắc của anh chàng hội viên chính thức của hội nghệ sĩ nhiếp ảnh. Lời đề nghị chụp ảnh bìa của anh ta quả là một miếng cà rốt ngon lành cho những con thỏ non. Rất tiếc cưng ạ, em lại già mất rồi!

Vân nghĩ thầm và cười rất hiền lành, vờ hiểu sai ý anh chàng:

- Để mai em giới thiệu cho bác mấy cháu dân tộc nhé.

- Ấy không, ý anh là... muốn mời Vân làm mẫu.

- Em qua tuổi mộng mơ 10 năm nay rồi, bác ơi! Với lại em thích chụp hơn là bị chụp.

Để mặc anh ta đứng chưng hửng, nàng xuống cầu thang đi về phía nhà sau.

Trái với nàng dự đoán, phòng mẹ đã tắt đèn. Nàng định cất lời gọi thì nghe thấy tiếng dượng vang lên, ông ta vừa thở hồng hộc vừa đay nghiến gì đó. Không có một lời đáp lại, chỉ có tiếng cọt két. Đây không phải lần đầu Vân bắt gặp những âm thanh như thế này. Ngay từ khi biết nhận thức nàng đã phải lắng nghe cuộc sống vợ chồng đầy chịu đựng của mẹ. Giờ đây khi ở trong một hoàn cảnh gần giống với bà, chấp nhận quan hệ không có tình yêu, nàng có thể hình dung và thấu hiểu hoàn toàn những gì xảy ra trên chiếc giường tre trong phòng mẹ suốt quãng thời gian hơn hai mươi lăm năm qua. Dượng là người ít học ù lì, với ông ta, mẹ nàng là một cánh cửa luôn luôn đóng kín. Và thay vì gõ hoặc tìm chìa khoá để mở, ông ta lại thường dùng sức đập và nạy phá để rồi cánh cửa ngày càng sứt sọc xộc xệch.

Vân quay người đi khỏi cửa phòng. Nàng ra khoảng giếng trời, đứng tựa vào một cây cột trong góc tối, nghĩ đến cuộc đời mẹ rồi lại nghĩ về tương lai. Nàng với Thìn sẽ tiếp tục ra sao? Liệu rồi cánh cửa là nàng sẽ sút sẹo xộc xệch tới đâu với cái kiểu dày vò thô bạo của những người đàn ông như Thìn? Nép hẳn người áp vào lớp gạch ốp nhám nhám của cây cột, nàng vô thức luồn tay vào áo tự vuốt ve thân thể mình. Ôi, chưa bao giờ nàng cảm thấy thêm một vòng tay đàn ông ấm áp như lúc này.

Một lát, cảm giác muốn yêu đương dịu xuống, nàng ra khỏi góc tối và giật nảy người khi thấy Tín đứng gần đó từ bao giờ. Anh ta quan sát nàng bằng ánh mắt chiêm ngưỡng hau háu. Dường như những gì nàng làm khi nãy trong cơn khao khát đã bị anh ta nhìn thấy hết. Giọng Tín lạc đi:

- Vân... đẹp lắm.

Thấy Vân đứng im không phản ứng, anh ta tiến lại gần nắm lấy cánh tay nàng, hơi thở đứt quãng:

- Vân đi với anh. Anh muốn cho Vân xem mấy cái ảnh.

“Lại ảnh!”

- Đi Vân!

- Đi đâu?

- Laptop anh để trên phòng, đi Vân!

Thấy kiểu giục giã của anh chàng, nàng chán nản lạnh lẽo. Tại sao anh ta không khéo léo hơn một chút? Nàng hỏi thờ ơ:

- Còn người ở cùng phòng với anh?

- Nó đi với Hiền rồi.

Vân nói khế một câu “mẹ kiếp”. Gã tên Phong quả là thay đổi như gió. Lúc chiều thì lờ hờ Esmeralda vì nàng. Đến khi không rủ được nàng, hẳn lập tức quay ngoắt lại với em ghé ọ dờ người kia. Còn gã tên Tín này nữa, với bộ dạng khát tình đến mức nhảy dựng lên được như thế này, liệu rồi hẳn sẽ làm nàng dễ chịu theo kiểu nào. Nàng nhướn mày cười nhạt, kéo dài giọng luyên láy theo kiểu mấy cô nàng dân tộc:

- Em muốn đi chơi cái internet cỡ..ơ..ơ..ơ.

Chưa nói hết câu, nàng đã đi hết đoạn hành lang. Nàng thà ngồi lì trên mạng nói chuyện với lũ học sinh ham chat chit còn hơn là ngủ với kiểu đàn ông như Tín. Một Nguyễn Bá Thìn đã quá đủ rồi. Thoáng thấy bóng Thanh ở sau một chiếc cột nhưng nàng mặc kệ, đằng nào rồi anh ta chẳng phải biết nàng

là người ra sao. Nàng bước ra ngoài phố, lăm lăm cho tay vào túi áo.

Vân quay người đi khỏi cửa phòng. Nàng ra khoảng giếng trời, đứng tựa vào một cây cột trong góc tối, nghĩ đến cuộc đời mẹ rồi lại nghĩ về tương lai. Nàng với Thìn sẽ tiếp tục ra sao? Liệu rồi cánh cửa là nàng sẽ sứt sẹo xộc xệch tới đâu với cái kiêu dầy vò thô bạo của những người đàn ông như Thìn? Nép hẳn người áp vào lớp gạch ốp nhám nhám của cây cột, nàng vô thức luồn tay vào áo tự vuốt ve thân thể mình. Ôi, chưa bao giờ nàng cảm thấy thêm một vòng tay đàn ông ấm áp như lúc này.

Một lát, cảm giác muốn yêu đương dịu xuống, nàng ra khỏi góc tối và giật nảy người khi thấy Tín đứng gần đó từ bao giờ. Anh ta quan sát nàng bằng ánh mắt chiêm ngưỡng hau háu. Dường như những gì nàng làm khi nãy trong cơn khao khát đã bị anh ta nhìn thấy hết. Giọng Tín lạc đi:

- Vân... đẹp lắm.

Thấy Vân đứng im không phản ứng, anh ta tiến lại gần nắm lấy cánh tay nàng, hơi thở đứt quãng:

- Vân đi với anh. Anh muốn cho Vân xem mấy cái ảnh.

“Lại ảnh!”

- Đi Vân!

- Đi đâu?

- Laptop anh để trên phòng, đi Vân!

Thấy kiểu giục giã của anh chàng, nàng chán nản lạnh lẽo. Tại sao anh ta không khéo léo hơn một chút? Nàng hỏi thờ ơ:

- Còn người ở cùng phòng với anh?

- Nó đi với Hiền rồi.

Vân nói khẽ một câu “mẹ kiếp”. Gã tên Phong quả là thay đổi như gió. Lúc chiều thì lờ hờ Esmeralda vì nàng. Đến khi không rủ được nàng, hẳn lập tức quay ngoắt lại với em ghé ọ dờ người kia. Còn gã tên Tín này nữa, với bộ dạng khát tình đến mức nhảy dựng lên được như thế này, liệu rồi hẳn sẽ làm nàng dễ chịu theo kiểu nào. Nàng nhướn mày cười nhạt, kéo dài giọng luyên láy theo kiểu mấy cô nàng dân tộc:

- Em muốn đi chơi cái internet cỡ..ơ..ơ..ơ.

Chưa nói hết câu, nàng đã đi hết đoạn hành lang. Nàng thà ngồi lì trên mạng nói chuyện với lũ học sinh ham chat chit còn hơn là ngủ với kiểu đàn ông như Tín. Một Nguyễn Bá Thìn đã quá đủ rồi. Thoáng thấy bóng Thanh ở sau một chiếc cột nhưng nàng mặc kệ, chẳng lẽ nào rồi anh ta chẳng phải biết nàng là người ra sao. Nàng bước ra ngoài phố, lăm lăm cho tay vào túi áo.

* * *

Cơn lốc ập đến lúc 12 giờ. Gió rít âm âm ngoài cửa sổ. Tiếng kêu thảm thiết

của một con mèo gào đực theo gió xoáy vào trong đêm. Vân bồn chồn không ngủ được. Nàng chột nhó ra mấy chậu đỗ quyên đang đẽ ngoài khoảng giếng trời dưới nhà. Gió lốc cuốn bụi đất thế này rồi xơ xác mất thôi. Nàng trở dậy khoác chiếc áo gió ra bên ngoài bộ váy ngủ đi xuống. Đến lưng chừng cầu thang thì điện phụt tắt, nàng mò mẫm chậm chạp lần từng bước trong bóng tối đen kịt. Gần tới tầng trệt, nàng bỗng vấp phải một người đang ngồi trên bậc cầu thang. Trong tiếng gió rít u u ma quái, cảm giác chạm phải một thân người bất động khiến nàng bủn rủn. Nhưng một ô vuông sáng mờ đã được bật lên trước khi nỗi sợ làm nàng ngã khụy xuống. Cúi nhặt một cái chai nhỏ chỉ còn non nửa, chắc là rượu táo mèo, lên kẹp vào nách, Thanh chia phần màn hình của chiếc điện thoại về phía mặt nàng:

- Chị không ngủ được à?

Vân còn chưa kịp trả lời thì anh ta đã đứng dậy tránh qua một bên cho nàng bước xuống. Ánh sáng của chiếc điện thoại đủ cho nàng định hình được mọi vật. Nàng đi thẳng ra giếng trời. Đám hoa đỗ quyên đã được che cẩn thận bằng một chiếc áo khoác. Nàng nhận ra là áo của Thanh. Chưa kịp quay lại nói gì với anh ta nàng đã giật thót người vì một tiếng thủy tinh vỡ phát ra từ phía phòng mẹ.

Nàng hướng bước chân về chỗ tiếng động và suýt va phải dượng. Người ông ta nồng nặc mùi rượu và khét lẹt khói thuốc lão. Giọng ông ta lè nhè lú lú lại:

- Là mày à? Sao lúc nào tao với nó đang yên ổn thì mày lại về đây ám thế? Mày không đi biệt luôn được sao hả con... hoang?

Nàng im lặng. Ông ta đã say rồi.

- Cái mặt mày có gì mà nó nhìn thấy xong không yêu được tao nữa? Mày có bùa có ngải, cũng giống như thằng Khựa bản cha mày...

Vân chộp một chiếc chảo to ở góc tường giơ lên, giọng nàng chát chúa:

- Ông mà nói nữa thì đừng trách tôi đấy.

- Thái Vân, con vào đây chải tóc giúp mẹ - giọng mẹ nàng nhỏ nhẹ vang lên từ trong phòng, bà châm một ngọn nến và đi ra ngưỡng cửa. Chiếc trâm lông lẻo làm búi tóc nặng trĩu sau đầu chực tuột, một mớ tóc đã điểm nhiều sợi bạc buông trước ngực. Ông dượng chân nam đá chân chiêu lùi ra phía sau. Vân gườm gườm nhìn theo người đàn ông trì độn một giây rồi đặt chiếc chảo trở lại góc tường, nàng bước vào phòng.

Lát sau, khi đã tết xong mớ tóc còn rất dày của mẹ và dèm màn cho bà, nàng trở ra, tay cầm mấy mảnh cốc vỡ cùng ngọn nến nhỏ leo lét. Đóng cửa lại và đi tới buồng những mảnh thủy tinh vào túi rác, nàng gục đầu vào tường mệt mỏi, chẳng để ý đến những giọt nến nóng liên tiếp chảy xuống và khô đi thành một lớp sáp lên ngón tay mình.

Một bàn tay nhấc ngọn nến ngăn ngùn khỏi tay nàng, lớp sáp đóng ở ngón tay cũng bong ra. Không ngẩng lên nhưng nàng biết đó là ai. Mùi đàn ông

giản dị dường như không hề xa lạ phả vào mũi làm nàng thoáng nôn nao.

Nàng cất tiếng, giọng nói chìm đi trong tiếng gió rít:

- Còn chai rượu đây không Thanh?

Ánh nến vụt tắt vì một cơn gió giật, bóng tối bao trùm hai người. Vân ngẩng đầu lên nhìn nhưng không thấy được mặt anh ta, chỉ có những đường nét của cái đầu và đôi vai lơ mờ. Nàng nhắc lại câu hỏi.

- Có đây, nhưng tôi uống hết rồi.

Thanh nói bằng một giọng khô khốc và tỉnh táo, anh ta lắc lắc chiếc chai, tiếng động vang lên chứng tỏ trong chai còn một chút rượu không đáng kể.

Nàng chộp cái chai trong bóng tối, chộp luôn cả bàn tay Thanh. Vân nút chai dốc hết những giọt rượu ít ỏi còn lại vào miệng, Vân cười chua chát:

- Vừa rồi Thanh nghe hết cả đúng không?

Không có tiếng trả lời mà chỉ có tiếng những cánh cửa chưa đóng chặt đập âm âm, tiếng con mèo hàng xóm gào đực nghe thê lương, gió thốc vào khoảnh sân đem theo mùi ngai ngái của đất. Hình như Thanh đã bỏ đi rồi.

Phải lấy người như anh

12

Lắc đầu như thể xua đuổi một ý nghĩ mơ hồ nào đó, Vân dậm bước định đi và ngay lập tức đứng khựng lại, trán nàng蹭 phải mái tóc đàn ông:

- Thanh chưa về phòng?

- Chưa.

Tiếng bàn phím títtít, ánh sáng lại soi rõ gương mặt Thanh quay nghiêng nghiêng, vẻ điềm tĩnh quen thuộc trong dáng vẻ của anh ta làm Vân bình tâm lại. Nàng đi ra quỳ lễ tận tâm chìa khoá mở cửa. Thanh đi sát phía sau nàng. Bóng anh ta rọi trên tường trùm lên bóng nàng. Giọng anh ta chậm rãi nhẹ nhàng:

- Đang gió thế mà chị còn ra ngoài ư?

- Không sao, lúc này chỉ hơi lạnh chút thôi, tôi quen rồi – Vân mở cửa bước chân xuống thềm rồi quay lại đóng cánh cửa – Thanh về phòng nghỉ đi.

Giơ tay chặn lên cánh cửa, Thanh lách ra, miệng nói nhanh:

- Tôi đi với chị.

Hai người đi hết con đường dốc lên dốc xuống. Tối đen, không một bóng người. Thị trấn im lìm như một khu phố chết. Thanh dứt tay vào túi quần, vai so lên. Chiếc somi rộng thùng thình bằng vải thô có lẽ không đủ ấm với cơn lốc núi điên cuồng này.

- Lạnh đấy, Thanh nên quay về đi.

- Không sao, tôi chịu được.

Vân ngược lên bầu trời đầy sao. Nàng nhận ra rằng, Thanh không còn xung em, từ lúc nào chẳng rõ. Anh ta cũng ngửa cổ nhìn lên theo nàng:

- Chưa bao giờ tôi thấy sao rõ thế này.

- Vì Thanh đang đứng trên cao.

- Và vì Sapa không đèn... Ánh đèn thành phố làm bầu trời sáng lên, sao sẽ bị mờ đi – Thanh chỉ tay – Kia là sao Bắc Cực.

- Bắc Đẩu chứ!

- Đấy là tên gọi dân gian. Nếu biết trước đêm Sapa đẹp thế này, tôi đã mang theo kính viễn vọng và chỉ cho chị xem. Bắc Đẩu là tên cả chòm sao hình cái gáo kia cơ.

- À, ở đây người ta vẫn gọi đấy là chòm sao Gầu Sòng. Thế còn chòm sao có sao Bắc Cực thì gọi là gì? Nó cũng hình cái gáo đấy.

- Là Tiểu Hùng.

- Vespa, metal và thiên văn... Thanh thích toàn những thứ “hiếm” nhỉ?

- Hiếm là thế nào? – Thanh rời mắt khỏi bầu trời sao – Là lập dị à?

- Tựa tựa như vậy.

Thanh cười khẽ, lại cho tay vào túi quần, so vai lên.

- Nhờ bố tôi đây. Chị cũng biết bố tôi đúng không? Ông cụ chẳng thích cái gì thực tế cả. Nhà có hai kính viễn vọng, năm xe máy, mười mấy đồng hồ cổ nhưng bếp không gas, nồi không gạo, nhà tắm không xà phòng.

Vân nhìn vẻ bao dung của Thanh khi nhắc đến người cha xa rời thực tại và khá gần gũi của mình. Ngay cả một ông bố kỳ quặc như bố anh ta nàng cũng không có. Nàng nhếch môi chua chát:

- Những ông bố luôn làm khổ chúng ta, nhỉ?

Thanh im lặng bước đi. Hai người vòng qua nhà thờ đá. Nét sừng sững cam nín in trên nền trời của nó càng làm cho đêm chẳng bình yên. Vân thoáng rung mình, nàng đang mặc một bộ váy ngủ khá mỏng, chiếc áo khoác giữ cho thân trên đủ ấm nhưng đôi chân thì lạnh toát. Thanh chợt lên tiếng:

- Tên chị nghĩa là gì? Hái mây à?

- Không, sao Thanh lại nghĩ là hái mây?

- Tôi thấy bài Thái liên khúc nghĩa là Khúc hát hái sen nên đoán vậy.

- Thái liên khúc là bầm liên tục đấy, không phải sen sủng gì đâu!

Thanh bật cười. Vân cảm thấy run rẩy chẳng rõ vì gió lạnh hay vì nụ cười bình thản ấm áp ấy. Nàng quay mặt đi, nói nhỏ:

- Chữ Thái này nghĩa là sáng và nhiều màu hoà vào nhau. Thái Vân là mây có ánh mặt trời rơi vào sáng bừng lên. Tôi sinh vào sáng sớm, mẹ tôi nhìn về phía Phán Si Pản thấy cảnh ấy nên đặt như vậy.

- Mẹ chị là người Hoa? Mà chị đọc chữ Fanxipan nghe hay nhỉ. Giống như tiếng Trung ấy.

- Tiếng H'mông. Người Mông bảo rằng gọi như vậy vì trên đỉnh núi có ba phiến đá to bằng phẳng. Còn mẹ tôi thì không phải người Hoa, nhà ông bà ngoại tôi gốc Kiến An - Hải Phòng. Thời kiến thiết Tây Bắc, người Kiến An lên Sapa đông lắm. Cha tôi mới là người Hoa. Nhà cha ở cạnh nhà ông bà ngoại tôi. Ông và mẹ tôi lớn lên bên nhau.

- Vậy nên mẹ chị mới biết chữ Hán?

- Mẹ tôi nhờ cha mới biết chữ, cả chữ Hán lẫn chữ Việt. Hồi đó ông bà ngoại tôi rất phong kiến, không cho con gái đi học. Cha tôi học Hán văn với ông nội, Việt văn ở trường, được cái gì đều đem dạy lại cho mẹ. Đổi lại, có gì ăn mẹ cũng chia cho cha. Nhà ông bà nội tôi nghèo lắm.

- Có phải vì thế mà hai người không thành?

- Không, hai người yêu nhau, hai bên gia đình đều đồng ý, chỉ còn chờ mãn tang bà nội là cưới thôi. Nhưng rồi tình hình biên giới căng thẳng, người Hoa ở khắp Việt Nam đều được kêu gọi về nước hết. Ông nội tôi và cha tôi gốc Phúc Kiến, nghèo nên sống phụ thuộc vào họ hàng đồng hương nhiều, dẫu về lại quê cũ, định bụng là khi nào yên thì sẽ quay sang. Ai ngờ...

Ngưng một hơi, ho húng hắng vì bụi cát bay vào họng, ngồi xuống bậc đá trước nhà thờ, Vân kể tiếp:

- Một năm trời không ai nhận được tin tức gì của cha tôi. Khi ấy mẹ 21 tuổi, đã mang thai tôi. Cả nhà khuyên răn ép buộc cũng không chịu bỏ. Ông bà ngoại phản vì phong kiến phản vì không biết cha tôi còn sống hay đã chết nên đã ép mẹ tôi lấy dượng. Mới đầu mẹ chỉ coi chuyện cưới dượng là để không mang tiếng chữa hoang, sinh tôi xong thì sẽ chia tay. Nhưng tôi mới tròn hai tháng thì chiến tranh nổ ra ác liệt. Bác cả tôi chết vì đạn pháo, bác hai làm dân quân thì hy sinh trước đó không lâu. Ông bà ngoại tôi suy sụp, dượng đưa cả nhà chạy xuống tận Mộc Châu và ở đó gần một năm. Khi trở lên Sapa, tôi đã có em trai...

Thanh gạt đầu như đã hiểu được mọi việc. Vân vẫn đều giọng:

- Ngay từ đầu dượng tôi đã biết rõ mọi chuyện của cha mẹ tôi, dượng là người làm công trong nhà ông bà ngoại. Trước chiến tranh ông bà tôi có xưởng dệt phụ mà... Dượng ghét cha tôi, cũng chẳng muốn sự có mặt của tôi trên đời. Nhưng ông ta đối xử tốt với ông bà ngoại và rất quy lụy mẹ tôi.

- Ông ấy yêu mẹ chị. Rất yêu.

- Nhưng không biết cách.

- Và vì mẹ chị luôn hướng về người khác. Chị giống cha lắm đúng không?

- Ừ, mẹ tôi chưa bao giờ thôi nghĩ về cha, mỗi lần nhìn tôi lại nhớ đến ông.

- Từ đó đến nay ông không có tin tức gì?

- Có, nhưng thôi, tôi muốn nhắc tới nữa. Ta về thôi.

Vân đứng dậy, gió cuộn thổi làm mái tóc ngắn loà xoà che cả mặt, nàng giơ tay vuốt những lọn tóc cụt lủn vào vành tai, áo khoác lật ra khỏi bờ vai, chiếc váy mỏng bay bay dán vào người tạo nên một vẻ liêu trai. Thanh vẫn ngồi trên bậc đá, đôi mắt sáng chiếu những tia dịu dàng lên những đường nét nuột nà của thân hình nàng, giọng trầm hẳn xuống:

- Vân... đẹp lắm.

Vân rung mình. Hôm nay có tới hai người cùng nói với nàng câu này. Tín đã nói và nàng đã dừng dung. Giờ đến lượt Thanh... Giọng Thanh ấm áp và dịu dàng. Nàng cảm thấy từ góc khuất nào đó trong tâm hồn mình, những điệu nhạc êm ả vang lên. Nhưng một ý nghĩ cũng nhanh chóng bật ra chặn đứng dòng suối nhạc vừa khơi. Anh ta quá non nớt, hay nói đúng hơn là nàng đã quá tàn tạ rồi. Nàng hờ hững quay đi.

Hai người lặng lẽ đi tắt qua chợ để về phố Cầu mây. Gió vẫn gầm gào lồng lộn đè những cây thông non oằn xuống và giật những mái tôn trên nóc chợ lên. Tiếng tôn loảng xoảng nghe rộn gáy. Chợt Thanh nắm tay Vân kéo lại, ấn vai nàng xuống và quàng cánh tay che đầu nàng. Một mảnh bảng hiệu bằng sắt tây lỏng lẻo bị gió giật tung rơi xuống ngay trước mặt hai người.

Giọng anh ta không có vẻ gì hốt hoảng:

- Minh quay lại đi đường vòng thì hơn.

Vân gạt đầu tránh ra khỏi tầm che chở của Thanh, quay người đi về phía đường vòng. Con đường dài hun hút, nàng cất tiếng hát một bài dân ca quê cha, âm điệu líu lo lạc lõng trong đêm.

“Trái tim em có ước mơ.

Em vẫn nghĩ rằng lấy chồng phải lấy người như anh.

Đêm đêm ngược nhìn trăng, mơ có anh bên cạnh

Hoa trên mặt đất nở vì ai, uyên ương dưới nước thành đôi vì ai.

Thả chiếc khăn theo gió bay đến bên anh.”

- Tiếng Phúc Kiến y như tiếng Đài Loan nhỉ - Thanh bước lên đi song song với nàng.

- Giống, Đài Loan và Phúc Kiến cách nhau có một cái eo biển thôi mà.

Nhưng Thanh biết tiếng Trung sao?

- Tôi nghe nói được thôi, chữ thì khó quá không biết viết mấy.

- Tôi tưởng trong trường đại học Singapore họ chỉ dùng tiếng Anh.

- Mọi người vẫn phải giao tiếp nhiều bằng tiếng Trung mà, những người gốc Ấn còn nói tiếng Tamil nữa. Học xong tôi ở lại bên đây thêm 2 năm - giọng Thanh chùng lại - Làm để trả nợ tiền đi học. Đồng nghiệp ở văn phòng phần lớn người gốc Hoa, họ toàn dùng tiếng Trung, chỉ họp hành công việc với sếp thì mới động tới tiếng Anh. Hơn nữa tôi từng chung phòng ký túc với một thằng Đài. Nghe Vân nói giống hết nó.

Vân đưa mắt nhìn sang. Thanh đang so vai đút tay vào túi quần, dáng gù gù hơi cúi về phía trước, chỉ thiếu mái tóc dài bấn bết là đúng kiểu Rocker bê tha. Hình như anh ta đang ngẫm nghĩ điều gì. Nàng đi vượt lên:

- Thanh nghe tôi nói bao giờ?

- À, tôi nhầm - Thanh nói như vừa tỉnh ngủ - Ý tôi là hát. Vân hát hay lắm.

Vân không quay lại, nàng nói thản nhiên:

- Làm “tay vịn” karaoke chuyên nghiệp mà!

Thanh im lặng, vẫn bước đều đều sát sau nàng, có lẽ sự thật này chưa đủ khủng khiếp với anh ta. Hai người bắt đầu rải những bước chân ngược dốc, họ sắp kết thúc cuộc dạo chơi gió bụi theo đúng nghĩa đen và giấc ngủ chắc đang đợi ở cuối đường. Thanh nhìn đồng hồ trên điện thoại, 02:10 AM. Nhìn xuống bắp chân rung rung theo mỗi bước đi lúc nào cũng có vẻ nhún nhảy vui tươi của Vân, Thanh bỗng buột miệng hỏi:

- Vân có hạnh phúc không?
- Ngay lúc này thì có.

Bước chân phía sau Vân dừng lại. Nàng xoay vai ngoái nhìn. Tối quá, chỉ thấy hình dáng, chẳng rõ đường nét và cũng chẳng thấy những cảm xúc. Nàng gật đầu với vẻ quả quyết nhất, giọng bình thản lạ lùng:

- Đúng thế đấy. Bây giờ tôi đang hạnh phúc.

Nàng tiếp tục quay đầu rảo bước, Thanh im lặng đi phía sau. Nàng bước lên bậc cửa nghe giọng mình lẫn vào trong gió như tiếng gọi hồn từ cõi âm u:

- Thanh chưa từng... biết sex?
- Chưa.
- Tại sao?
- Tôi không thích.
- Đáng tiếc!

Hai người đã vào đến nhà, cảm giác ấm và an toàn thật dễ chịu. Vân cúi xuống bấm khoá, chiếc khoá han gỉ, nàng cắn môi bấm mạnh:

- Thật tệ, đêm nay tôi thấy cần đàn ông. Và tôi đã nghĩ đến Thanh.

Nhìn Thanh im lặng đi về phía cầu thang như chạy trốn, nàng nhếch một nụ cười cay đắng. Hẳn anh ta đang ghê tởm loại đàn bà nói toạc mọi việc thầm kín ra miệng như nàng. Nàng chậm chạp cất chìa khoá rồi đi mò mẫm trong bóng tối. Chẳng có gì phải vội vàng trong cái đêm quá nhiều tâm trạng này. Một ánh sáng lơ lửng trên những bậc thang, Thanh đứng sừng sững ở chiếu nghỉ, nhìn xuống phía nàng với một vẻ trầm lặng. Nàng bước nhanh và không nhìn vào mặt anh ta. Lên đến chiếu nghỉ, nàng lách người tránh. Một bàn tay đàn ông dày ấm giữ lấy tay nàng:

- Có thật là Vân nghĩ đến tôi không?

Vân không trả lời, nàng rút tay ra và tiếp tục bước lên. Theo mỗi bước chân nàng là quãng sáng của chiếc điện thoại sắp hết pin, yếu ớt và hiu hắt. Lên đến tầng có phòng Thanh ở, nàng dừng lại, nói với một nụ cười nửa miệng:

- Tôi nói đùa đấy, đừng tin.

Thanh còn ngẩn ra thì nàng đã nện vào gò má vẫn còn vẻ trẻ thơ một cái:

- Quên đi, cậu nhóc! Chúc ngủ ngon.

Ánh sáng từ chiếc điện thoại chợt tắt ngấm. Hai tay Thanh giữ chặt lấy vai nàng, đôi mắt sáng long lanh trong bóng tối kề sát mặt nàng:

- Nếu tôi vẫn tin thì sao?

Vân không trả lời, tiếp tục đi lên. Nàng bước vào cái “ô” của mình và để kệ cho Thanh bước vào theo. Khum tay đánh diêm châm một ngọn nến nhỏ, nàng gắn nó lên cửa sổ. Cánh cửa đóng kín, tiếng gió có đỡ đi đôi chút những vẫn đầy đe dọa. Đưa mắt về phía Thanh một giây rồi quay lưng lại, nàng cởi áo khoác, bộ váy ngủ mỏng màu sáng bên trong ôm lấy thân hình

tuyệt đẹp.

Thanh chạm vào những lọn tóc ngắn ngắn của nàng, bàn tay ấm nóng rứt rề đậu xuống miết nhẹ những sợi tóc tơ trên gáy và khoảng vai trần. Chàng xoay nàng lại nhìn vào gương mặt dường như không cảm xúc, hỏi khẽ:

- Tôi hôn môi Vân được không?

Nàng gật đầu, khép mắt. Chàng hôn nhẹ và ngắn, cứ như một nụ hôn trộm.

Vân mở mắt nhìn về bối rối cố giấu trong đôi mắt nâu, nàng ghé sát lại:

- Tôi có ăn thịt Thanh đâu mà căng thẳng thế?

Hơi thở của nàng ẻo lả lướt trên mặt Thanh, giọng nói này mềm rũ yếu đuối, khác hẳn với giọng của nàng lúc bình thường. Chàng vòng tay qua eo nàng ôm nhẹ, chàng hôn lên gò má lạnh toát của nàng, hỏi nhỏ:

- Có phải Vân mệt không?

Cái đầu lắc lắc. Những lọn tóc tia chạm vào cằm, vào cổ chàng.

- Có lẽ tôi và Vân như thế này thôi thì hơn.

- Đừng sợ tôi bắt đền - nàng nhếch môi châm chọc - nếu Thanh muốn an toàn thì cứ...

- Không, không phải, tôi chỉ nghĩ là giọng Vân có vẻ mệt thôi.

Vân phì cười, cái kiêu nhả chữ uốn éo khêu gợi này của nàng mà Thanh hiểu là mệt cơ đấy! Nàng tách khỏi vòng tay của chàng đi về giường, vẫn không thôi cười. Thanh ngồi xuống bên cạnh Vân, đôi mắt đã lấy lại vẻ bình thản nhưng gương mặt vẫn không khỏi ngẩn ngơ một lát. Chàng khẽ thì thầm:

- Tôi đã rất thích Vân.

“Nghĩa là bây giờ không thích?” Vân nghĩ và để ý nghĩ bật ra cùng một tiếng cười nữa. Nàng ngả vào vai chàng, lần tay cởi cúc áo sơ mi, áo mở đến đâu, môi nàng trôi đến đó. Nàng hít vào rồi thở ra khoan khoái. Không “đồ chơi” mùi hoa quả, không thuốc lá, không xe hơi ghế da, ngay cả mỹ phẩm nam cũng không, làn da ngăm ẩm một lớp mồ hôi mằn mằn nhưng nhạt mùi, còn bộ quần áo chỉ có hương thơm trung tính của thứ xà phòng giặt đơn thuần. Lâu lắm rồi khứu giác của nàng không được nghỉ ngơi như thế này.

Thanh cởi hẳn áo vắt ra thành ghế rồi nhìn thẳng vào mắt Vân. Đôi mắt dài đang chiếu những tia cười cợt đáp lại. Chàng hôn nàng nhẹ và ngắn một lần nữa, đôi môi vụng vẫn phảng phất mùi rượu nhưng nàng thấy dễ chịu. Nàng mỉm cười băng quơ như đang nghĩ về điều gì rất đẹp, ánh mắt trở nên đắm đuối mơ màng. Thanh nhìn sững, buột miệng:

- Mắt Vân rất giống mắt mẹ tôi.

Nói rồi chàng chạm tay lên đuôi mắt và đôi lông mày tủa mảnh, ghé môi hôn lên đó. Vân cup mắt nhìn xuống, tấm lưng trần của Thanh như một miền đất hoang sơ trải ra dưới mắt nàng.

Thanh có cơ bắp không hẳn là cuồn cuộn nhưng rắn rỏi, khỏe mạnh và đẹp.

Nàng nằm xuống, nghiêng mặt quay vào tường để Thanh không nhận ra rằng

nàng đang chiêm ngưỡng đến mê mải những đường nét như tạc của chàng. Sao bây giờ nàng mới nhận ra là chàng đẹp nhỉ? Đôi vai rộng, khuôn ngực đàn ông nở nang và cái bụng thon chắc của chàng có lẽ là những thứ Vân chưa bao giờ gặp ở những người đàn ông đi qua đời nàng, những người đàn ông đáng tuổi cha trong mối quan hệ già nhân ngã nhàu nát thì phì nộn kinh tởm, những bạn gối chần một đêm chớp nhoáng thì nhóp nhép thảm hại...

Nàng nghe giọng mình nhẹ bỗng:

- Thanh đừng tắt nến, tôi không thích tối.

Thanh ừ một tiếng rất dịu dàng và ngã xuống bên nàng. Gỡ đôi tất ngắn khỏi hai bàn chân đang lạnh toát của Vân, chàng nâng một gót chân cho nó gác lên cánh tay mình rồi hôn nhẹ vào từng ngón chân có móng vẽ hoa năm cánh trắng. Nàng ngọ nguậy vì hơi thở nóng hôi của chàng cù lên gan bàn chân. Chàng vuốt ve dọc đôi chân trần nuột nà của nàng, dừng lại một chút ở vết tím mờ mờ phía trên đầu gối nàng và hôn lên nó. Vân thoáng rung mình, vết ấy là do bàn tay của lão già Lương bầu vào trước lúc nàng bước xuống xe tối qua, da nàng vốn nhạy cảm, chỉ cần bấm móng tay vào cũng ửng đỏ và sau đó để lại vết bầm... Trên đùi, trên ngực nàng, không biết bao nhiêu vết bầm đã hiện lên rồi lại lặng lẽ tan đi. Đã có ai thềm hỏi han đêm xía gì đến chúng. Tại sao Thanh lại nâng niu nàng đến vậy? Đây là lần đầu tiên của chàng chứ có phải của Vân đâu.

Đôi tay lần cởi rồi lướt dọc đường cong của eo nàng. Những ngón tay chạm nhẹ lên lớp ren của chiếc áo rồi luồn vào trong môn man bầu vú no tròn.

Vân duỗi người quay ra đối diện chàng và buông một hơi thở dài. Nàng gạt chiếc móc nhỏ để chiếc áo ren rời khỏi ngực rồi kéo đầu Thanh ghì vào đó.

Thân xác tưởng như đã chai lì giờ đang vật vã réo gọi, lửa trong nàng đang bùng cháy... Ngọn nến trên cửa sổ nhoè đi, nàng thấy mình rơi nước mắt.

* * *

Kéo khoá chiếc túi dài ngoằng như ống đựng đồ vẽ, Ngữ lôi chiếc tripod sáng loáng ra. Ngắm nghía rồi đặt nó xuống một chỗ ưng ý, Ngữ nhìn Thanh đầy ân ý:

- Đêm qua đi chọc sàn khoét vách nhà em dân tộc nào à? Ăn thua gì không? Thanh không trả lời. Nâng chiếc Nikon của Ngữ lên đặt vào tripod, chàng đổi mắt về phía núi. Mặt trời đang mọc, những tia nắng đầu tiên chạm vào một dải mây làm nó sáng lên. Người mang cái tên Mây Sáng thì đang chậm rãi trèo lên đỉnh đồi, cổ quấn hờ một chiếc khăn lụa vẽ dây hoa xanh, chiếc máy ảnh đã bỏ ra khỏi túi lúc lắc theo mỗi bước đi.

Từ hôm qua, mọi người đã hẹn nhau dậy sớm lên đây để thi chụp bình minh. Ngữ Plonkie là người toàn tâm toàn ý cho nhiếp ảnh nhất trong đoàn, chàng và Vân thì hầu như đã có một đêm trắng, vậy là vì những lý do khác nhau, họ trở thành những người nhanh chân đón mặt trời.

Thấy Vân, Ngữ cười hớn hở chỉ chiếc tripod:

- Hê hê, tớ đến sớm xí chỗ tốt rồi nhé. Vừa nháy được mấy phát núi áp ôm mây mây áp núi, ánh sáng ma quái đặc Sapa, hết xảy!

- Vừa này em đứng dưới kia chụp hắt lên, thấy cả núi, cả mây, cả bác, cả chân, cả máy cũng hết xảy!

- Ôi thôi chết, quân địch lợi dụng sự lơ là mất cảnh giác...

Vân liếc sang, Thanh không cười, nét mặt dăm chiêu xa vắng. Ngữ kêu la rên rĩ đòi xoá bức ảnh chụp trộm nhưng nàng lắc đầu, cổ nở một nụ cười thật tự nhiên và vượt lên trước để đỡ phải đối diện với Thanh.

- Lần sau có chụp thì ới tớ một tiếng - Ngữ vỗ vỗ bụng - Cho tớ nín hơi thót vào lấy cái eo một tí... Chứ ai lại nở oánh lên nhau thế!

Cười xoa để mặc Ngữ nhăn nhó, Vân ngồi xuống thay ống kính rồi chăm chú lấy nét chụp macro một giọt sương trên cỏ. Một cái bóng làm tối khoảng cỏ mà nàng đang hướng ống kính vào. Không quay lại nàng cũng biết là Thanh đang ở ngay sau lưng mình. Tự nhiên Vân nghĩ tới cái cách Thìn ở sau lưng luôn tay ra phía trước chộp lấy ngực nàng mỗi khi nàng không đề ý. Cổ găng cơn rung mình chợt đến, nàng nhích ra xa khỏi mảng cỏ sắp bóng. Thanh lặng lẽ nhìn theo, cũng chẳng bước thêm.

Đêm qua, sau khi được nàng dẫn dắt vào những phút giây đắm say ngọt ngào, lau khô những giọt nước mắt của nàng bằng môi mình và nghe chính mình gọi tên nàng tha thiết, chàng đã ngay lập tức nhớ ra rằng nàng không

phải dành cho mình. Chàng thấy hoang mang, hoàn cảnh của nàng quá phức tạp đối với một người mới bước vào đời như chàng.

Thanh không thể giải thích nổi những cảm nhận đã có với nàng là xuất phát từ tình cảm hay chỉ vì ảnh hưởng của những kinh nghiệm dày dặn mà một người đàn bà như nàng có thừa. Băn khoăn về tình cảm của chính mình, chàng để ý nghĩ của mình hiện lên trong mắt và Vân đã đọc thấy nó.

Mở nắp ống kính lắp vào chiếc Canon giống y hệt của Vân, chàng hướng về ngôi nhà nằm lưng chừng trên sườn đồi phía xa. Ngôi nhà nhỏ lọt mái gỗ đơn sơ nép vào một cây tùng tán xanh ngắt toả rộng. Trên nền trời xanh và dưới những tia nắng trong vắt của buổi sớm, khung cảnh đó có vẻ ấm áp lạ kỳ. Chàng bấm máy ngay lập tức rồi ngẫm nghĩ đặt một cái tên cho bức ảnh vừa chụp. Phân vân giữa các ý tưởng, Chờ chờ hay Nương tựa hay cả hai, mãi mà chàng vẫn chưa quyết được cái tên ưng ý. Chụp thêm vài kiểu trời mây đồi núi nữa, chàng quay lại và thấy nhói tim...

Ngũ đã ở cách một quãng xa, đang chĩa máy vào bụi cây chụp lũ sẻ núi chí chèo. Vân vẫn mê mãi ngồi rạp trên cỏ chụp hoa dại; chiếc khăn buộc lỏng bay phấp phật trong gió. Mặt trời đã lên nhưng sương vẫn chưa tan, hơi ẩm lạnh lạnh phả từ mặt đất, Vân húng hắng ho, không để ý đến xung quanh.

Nàng hạ máy ảnh rút khăn tay lau mũi, vẻ mặt tĩnh lặng chẳng vui chẳng buồn. Thanh thấy một nỗi tiếc nuối không rõ nghĩa trào dâng ngập lòng.

Chàng quyết định bức ảnh mình vừa chụp sẽ có tên là Bình minh bên nhau.

* * *

Cuối tháng Tư, sắp đến kỳ nghỉ lễ, những hội chợ triển lãm mọc lên như nấm và các công ty, cửa hàng tấp tập làm hoa mắt tai người tiêu dùng bằng những câu mời chào như “Cào và trúng lớn”, “Siêu khuyến mãi cho mùa hè”. Vân bận túi bụi. Nàng mới xin được việc làm thiết kế mỹ thuật trong một công ty truyền thông tiếp thị.

Toà nhà văn phòng sừng sững nằm đối diện với ga trung tâm. Hôm nay nàng có hẹn với một khách hàng ở đây về việc tổ chức sự kiện ra mắt một phần mềm ứng dụng mới. Từ ngoài đường trông vào đã thấy khối máy chủ dây nhợ đầy vẻ công nghệ cao. Đám nhân viên nam ăn mặc chỉnh tề đeo thẻ trên cổ đi lại khẽ khàng, thang máy cửa kính đóng mở đều đặn, mọi thứ trông sáng sủa ngăn nắp và khô khan. Ngay cả cô nhân viên trực lễ tân cũng không được tươi mát lắm vì bộ áo dài màu tàn hương có vẻ quá già và gò bó.

Vân bước vào, chiếc áo lụa xanh lơ điểm hoa trắng buộc chéo vạt và chân váy màu trắng mềm mại làm không gian cứng nhắc như có thêm một làn gió mới. Người phụ trách marketing chờ nàng ngay tại sảnh. Anh ta tươi tỉnh dẫn nàng lên cầu thang, băng qua dãy cabin vào sâu phía trong, miệng không ngớt nói về công việc. Nàng rửa thắm vì cái kiểu nói liên tu bất tận của anh ta làm nàng đau đầu. Mấy hôm nay trời nắng nóng và nàng mệt kinh khủng.

Mời nàng vào một căn phòng hẹp giống kiểu phòng họp cho nhóm làm việc nhỏ với hai mặt kính nhìn xuống lớp học của học viện công nghệ thông tin liên kết với Singapore bên dưới, anh chàng xăng xái đề nghị nàng “uống tạm một tách trà nóng”. Vân gật đầu, căn phòng này cùng dãy cabin nằm trên gác xếp nên gần sát với ống dẫn của điều hoà trung tâm, hơi lạnh thốc từ trên trần xuống làm nàng ớn rét. Ngoài trời đang nắng nóng 37 độ, trong phòng lại như giữa mùa đông. Thảo nào mà lúc nãy đi qua mấy ngăn cabin, nàng thấy có người mặc áo khoác.

Uống một hơi hết nửa tách trà nóng, nàng cố nén cảm giác khó chịu vì chênh lệch nhiệt độ và bắt đầu thảo luận công việc. Gã marketing này quả là nói nhanh nói nhiều vô địch, nàng đã thuộc dạng mau mồm mà không thể đua với hắn, đã thế hắn còn rất rành rẽ và có mắt thẩm mỹ. Nhìn cách hắn sôi nổi giờ tay, làm điệu bộ diễn tả, nàng gật đầu đồng tình với những lời nhận xét xác đáng, thấy mình bỗng trở nên nhàn rỗi thư thái. Buổi thảo luận kết thúc nhanh gọn sớm hơn nàng dự kiến gần một tiếng đồng hồ. Làm việc với những người hiểu việc mới sung sướng làm sao!

Để lại gã giám đốc marketing “máy khâu” với mớ tranh ảnh phác thảo, Vân chậm rãi ung dung đi qua dãy cabin, bước xuống thang, ngang qua dãy lớp học cách âm bằng kính. Không nhìn ngang nhưng nàng biết là có nhiều ánh mắt đang dõi theo mình.

Còn một tiếng nữa mới hết giờ làm nhưng nhiệm vụ khó khăn hôm nay của nàng thế là đã hoàn thành. Gọi điện về công ty thông báo tình hình công việc và thưởng thức những lời khen của sếp xong, Vân đi về phía khu để xe bên hông toà nhà. Nhìn quanh tìm màu tro của hoa hồng quen thuộc, nàng bỗng thấy cảm giác nôn nao dâng lên cổ họng, cái ớn lạnh vì điều hoà ban nãy chạy dọc sống lưng làm nàng váng vất. “Tình yêu mini” của nàng đang ngoẹo cổ đứng cạnh chiếc Acma xanh yên đỏ. Ông già bảo vệ cười xởi lởi: - Thấy cô bảo là làm việc lâu nên tôi dắt hắn vào đây, xe kiểu này có chỗ dành riêng, chứ không để sát lối đi rồi lại xước sơn.

Vân gượng cười gật đầu, nói câu lễ phép với ông ta rồi vờ chăm chú lục túi tìm cái gì đó để tâm trí được bình tĩnh lại. Đã một tháng kể từ khi trở về từ Sapa, cũng như những người tình một đêm thoáng qua khác, Vân và chủ chiếc Acma kia không gặp nhau thêm lần nào.

Quan hệ của nàng với Thìn không chấm dứt. Anh ta gào thét chửi bới trong điện thoại như vậy nhưng khi đối diện với nàng thì lại chỉ nhớ có một việc quen thuộc. Gần đây Thìn có chuyện hợp tác gì đó với Lương Nhữ Tri nên qua khu chung cư thường xuyên hơn. Tất nhiên, anh ta sẽ tiện đường mà vào “hỏi thăm” cô vợ hờ một chút hoặc khi nào tiện hơn nữa thì ở lại qua đêm. Nếu bình thường thì việc đó sẽ làm nàng bức mình và chán ngán, nhưng giờ đây nàng lại cảm thấy khá dễ chịu. Kiểu làm tình thô bạo của Thìn có thể

giúp nàng quên cảm giác khao khát ấy trong chốc lát...

Lắc mạnh đầu như để xua đi ngọn lửa vừa nhen lên, Vân không nhìn tới chiếc Acma mà chủ nhân của nó đang ở đâu đó quanh đây, nàng dặt “tình yêu mini” ra. Nàng không muốn gặp Thanh, và Thanh có lẽ cũng chẳng trông đợi gì nàng. Sau một đêm học từ nàng bài học chần gối đầu tiên, sau những phút xao lòng trong buổi bình minh, có lẽ Thanh đã hiểu rằng mọi việc nên chấm dứt để tốt cho cả hai người. Về Hà Nội, chàng không liên lạc. Vân cũng im lặng. Nàng tránh vào viết bài trong diễn đàn nhiếp ảnh và tránh tụ tập với câu lạc bộ Vespa. Thậm chí nàng cũng không đến uống ở quán café vỉa hè quen nữa. Giờ thì nàng nên đi khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Nhưng trời đất ạ, sao cái xe lại nhè đúng cái chỗ mà nàng muốn tránh đi nhất để ì thân xác ra thế này? Và nàng lại còn mặc váy và đi đôi sandal cả quai cả gót đều mảnh làm gì không biết?! Nhìn quanh và ngoắc một thằng bé đánh giày đang đứng lơ vơ gần đó để mượn chiếc dép lê to xụ, nàng tháo sandal xỏ dép đạp mạnh. Một hai ba bốn, trước khi nàng nổi cáu và chửi bậy ra miệng thì “tình yêu” lên tiếng nổ giòn. Nhưng nàng đã mừng hụt, vừa bóp côn vào số là “tình yêu” lại câm bặt. Thử lại lần nữa... vẫn không ăn thua. Trời vẫn nắng gay gắt, thằng bé đánh giày thì bắt đầu sốt ruột đòi lại dép.

- Con bà nó!

Lần này thì nàng chửi thật. Chữ “nó” vừa ra khỏi miệng thì Thanh xuất hiện trước mặt. Chàng vẫn mặc nguyên áo khoác, chính chiếc áo mà chàng đã dùng để che cho đám hoa đồ quyen. Bỗng nhiên Vân có cảm giác như đang ở Sapa, trong cái đêm gió lốc ấy.

- Xe làm sao, Vân?

Vừa nói chàng vừa cởi áo khoác và tháo khuy măngséc xắn tay áo somi.

- Nổ khó, bóp côn vào số là tắt máy.

- Vân xem dây côn chưa?

- Không đứt.

- Thế thì do bát côn không cân rồi. Dem ra thợ để gò lại thôi.

Vân gật đầu, nàng dợm bước sang bên đường.

- Vân đi đâu thế?

- Gọi taxi tải.

- Vân lấy xe tôi mà đi. Hết giờ làm việc tôi đem xe ra chỗ bác Lộc cho.

Vân biết ông Lộc là thợ sửa chữa tân trang Vespa nổi tiếng nhất ở Hà Nội, xe đến chỗ ông thì chủ hoàn toàn yên tâm, nhưng thường phải xếp hàng đợi lâu vì ông không có thợ phụ. Nàng lắc đầu quả quyết:

- Không cần. Tôi sửa ở Giảng Võ cho nhanh.

- Chỗ đấy thợ làm ẩu lắm. Qua bác Lộc cho yên tâm. Không lo xếp hàng đâu, bác Lộc biết bố tôi.

- Tôi đã nói là không cần! Sao cậu lắm chuyện thế? - Vân gật lên.

Thanh chẳng có vẻ gì giận trước phản ứng của nàng. Chàng ngồi lên xe đạp máy, đẩy chân một đoạn cho có đà rồi vào số, chiếc xe lồng lên như một con ngựa chưa thuần. Chàng đạp đạp vào yên sau, gọi:

- Vân lên xe đi.

- Cậu làm gì thế?

- Tôi chờ Vân ra chỗ bác Lộc luôn, đỡ phải gọi taxi tải. Lên xe đi, nhanh không sắp tôi nhìn thấy.

Nghe đến câu ấy, Vân đành phải ngồi lên. Chiếc xe giật cục chực hất nàng xuống, nàng vội vịn lấy vai Thanh. Chàng hơi ngoái lại:

- Đi xe không còn hơi sợ một chút nhưng từ đây ra phố Huế cũng gần thôi. Vân ngồi chắc vào.

Thanh cố tập trung vào tay lái và giữ giọng mình bình thản nhưng hình như chàng không làm nổi. Chàng đã nhìn thấy Vân từ lúc nàng mới bước vào sảnh. Cả văn phòng hầu hết đều là nam giới xôn xao ồ lên và nhiều người cố nghe lên khỏi cabin để nhìn rõ nàng đi qua, riêng chàng lặng lẽ cúi đầu vào máy tính. Toàn bộ thời gian ngồi bàn công việc, nàng ở ngay trong tầm mắt, chàng cố gắng không ngẩng lên, không nhớ đến nàng, như cả tháng nay chàng đã cố. Vậy nhưng cuối cùng chàng vẫn không cưỡng lại được ý muốn được đến gần bên nàng, nghe nàng nói và làm mọi việc vì nàng.

Chiếc xe quá giật, yên xe lại hẹp, Vân không thể buông tay khỏi bờ vai Thanh, nàng gồng người ngồi thật thẳng, giữ mình không tựa vào chàng.

Trời vẫn nắng như đổ lửa nhưng một lớp băng giá mỏng manh dai dẳng vẫn đông cứng mọi cử chỉ của hai người, họ cùng im lặng.

Chưa đến 8 giờ sáng nhưng tất cả mọi người đều đã có mặt ở văn phòng. Máy chiến dịch tiếp thị lớn nhân dịp nghỉ lễ mà công ty nhận làm đang đến kỳ nước rút cuối cùng. Vân khệ nệ ôm một cuộn giấy to và mấy chiếc đĩa CD đi ra đến cửa thì sực nhớ ra điều gì, nàng quay lại hỏi:

- Vụ ra mắt album mới của ban nhạc Nemi cuối cùng quyết định tổ chức ở đâu hả anh Giang?

- Cửa chính toà nhà VNRC. Làm việc với bên VNRC về địa điểm, ok rồi. Trưởng phòng Thư ló đầu ra gọi:

- Thái Vân, đi giao mẫu về bạn lên đây gặp mình nhé.

Vân “dạ” một tiếng rồi đi qua xưởng in. Thư, sếp trực tiếp của nàng, hơn nàng đúng một năm một tháng, cô ta giỏi, năng động và thoắt, nhưng vì thế nên yêu cầu công việc của cô ta cũng rất cao. Mới vào nên Vân càng phải quay như chong chóng để chứng tỏ mình có năng lực.

Làm việc ở với cường độ căng thẳng quả thật rất mệt nhưng cũng rất thích thú, nó đã đòi hỏi nàng nhiều kiến thức cũng như kỹ năng mà suốt thời gian làm việc ở Hạnh Nhu nàng không động đến, chẳng hạn như việc thuyết trình trước tập thể và sử dụng các phần mềm vẽ phức tạp. Như hôm qua, khách hàng chỉ đưa mẫu là một file ảnh jpeg nặng chưa đến 3Mb, không thể dùng để in ra khổ lớn được. Nàng đã phải thức đến 2 giờ sáng để vẽ lại hoàn toàn cái mẫu áp phích đấy bằng chương trình đồ hoạ vector rồi ghi ra CD để kịp đưa đi in trong sáng nay. Lung mõi như còn ngón tay bấm chuột thì đại hân đi nhưng nàng cảm thấy thoải mái tinh thần, vì nàng được phát huy tối đa những thứ đã học và cả khả năng tiềm ẩn của mình.

Rời xưởng in, nàng trở lên gõ cửa phòng sếp. Thấy nàng, Thư nói ngay:

- Vụ Nemi ra mắt album chắc anh Giang nói cho Vân nghe rồi. Vân qua chỗ VNRC nghiên cứu địa điểm làm gấp mẫu sân khấu nhỏ. Logo của nhà tài trợ với hình bìa album mình đã để hết trong usb này rồi.

Vân nhận nhiệm vụ rồi xuống lấy xe. Công việc bận và phải đi lại nhiều, dù rất ngại gặp khách hàng - đối tác với bộ dạng cộc cạch váy áo ngất trời nhưng xe tã nát, nàng vẫn không dám đi “tình yêu mini”. Hôm qua nó giờ chứng như vậy, dù đã được sửa ngay nhưng ai dám chắc nó không phát bệnh nữa cơ chứ. Lỡ nó ì ra đúng lúc nàng đang có hẹn làm việc gấp thì nguy!

Phóng con nghêo già 82 qua toà cao ốc văn phòng kiêm trung tâm mua sắm lớn bậc nhất thành phố, Vân gửi xe, lấy máy ảnh chụp phần cửa chính của

toà nhà ở nhiều góc độ khác nhau. Nàng cần một hình dung cụ thể để thiết kế một mẫu sân khấu phù hợp với địa điểm và bắt mắt.

Mải nhìn vào màn hình của chiếc máy ảnh, nàng vô tình lùi và va phải lưng một người. Anh ta vừa dừng lại để nghe điện thoại.

- Ấy chết, xin lỗi.

Không để ý đến lời xin lỗi của nàng, anh chàng vẫn đang bận bịu với cuộc gọi, thậm chí cũng chẳng cần quan tâm đến cú va chạm. Nàng nhìn anh ta và thoáng ngờ ngợ. Đợi anh chàng có vệt râu quai nón xanh rì do lười cạo ấy dừng cuộc điện thoại và quay sang, nàng nói:

- Xin lỗi, vừa rồi tôi va phải anh.

- Không sao – Anh ta nói cộc lốc.

Vân thoáng tự ái, hôm nay nàng ăn mặc và trang điểm khá đẹp, vậy mà cái thằng cha hàm hàm này lại nhìn nàng như nhìn vào chỗ không người. Ồ, nàng đã nhớ ra anh ta là ai rồi:

- Anh có phải là chồng của Hoài Đan không?

Đã quay người đi, anh chàng dừng lại, nét mặt giãn ra chút ít:

- Đúng rồi, cô biết vợ tôi à?

- Em là bạn học, anh có gặp em ở đám cưới rồi.

- Xin lỗi, tôi không nhớ lắm. Hôm đấy đông người quá.

- Em là Vân. Có lần em gọi điện đến rủ Đan đi uống nước nhưng anh bảo là Đan đi du học... Em vẫn gặp Đan trên mạng, nó nhắc anh luôn.

- À... tôi nhớ rồi - Anh chàng mỉm cười một cách khó khăn và cúi xuống nhìn đồng hồ, chiếc đồng hồ hiệu Bvlgari trị giá ngang với nửa năm lương của nàng - Xin lỗi Vân, tôi có khách hàng đang đợi.

Nói xong anh ta quay người đi luôn. Hừ, ngay đến một câu xã giao kiểu “có khoẻ không” hay “hẹn khi khác nhé” cũng không nói nổi. Tại sao con bạn nàng lại có thể yêu được cái gã mặt mũi lúc nào cũng như bị đau bụng giun mà ăn nói thì nhát gừng thế này nhỉ?

Vân nhún vai bỏ qua chuyện đó. Nàng tiếp tục công việc chụp ảnh của mình. Nàng nhìn lên chữ VNRC bằng đồng gắn trên toà nhà. Đàn ông làm trong cái tập đoàn đang nổi này toàn những tên thần kinh có vấn đề! Cái gã Lập gì đó thì vừa nhìn một người đàn bà hấp dẫn là nàng bằng cái nhìn của một người ăn chay trường dành cho miếng thịt gà cúm. Lão phó tổng thì nông cuồng bốc giời. Còn một uỷ viên hội đồng quản trị thì vô học thô lỗ. Ấy là nàng đang nói tới Thìn, ông chồng hờ của mình! Mới đầu giờ làm việc, nếu mà nàng còn đứng xớ rớ ở đây nữa, có khi sẽ đụng mặt anh ta cũng nên. Tối qua chỉ vì chuyện xe nàng hỏng mà anh ta gào thét như một thằng điên...

* * *

Bát côn của chiếc Vespa mini không thể chinh nấn nữa mà phải thay mới hoàn toàn, lại thêm một vài bệnh vặt nữa, Vân đành chịu đựng sự mệt

mỗi để chờ sửa dứt điểm một thể. Thanh e dè và lặng lẽ đứng bên nàng mấy phút rồi cũng phải quay lại công ty, chỉ còn nàng với ông Lộc trong xưởng. Ngoài mấy câu trao đổi cảm chừng về máy móc khung sơn của Vespa ra, ông già chẳng thiết nói gì thêm nên nàng cũng không hào hứng lắm. Ông thợ lành nghề vẫn đang mỗ xẻ chiếc xe thận trọng như một bác sĩ trong cuộc đại phẫu và nàng còn đang uể oải ngồi nhìn xe cộ qua lại bên ngoài nghĩ ngợi lung tung thì Thìn đã gọi điện. Anh ta quát ầm lên trong máy:

- Giờ này mà cô còn chưa thêm về à? Hôm qua tôi bảo cô thế nào?

- Xe hỏng, em đang đợi sửa.

- Thế còn cơm nước? Cô định để tôi nhịn đói à?

- Trong tủ lạnh có thức ăn, anh lấy ra cho vào lò vi sóng đi.

- Tôi không ăn cơm thừa của cô.

Vân nhăn mặt. Gia trưởng cục súc, hạch sách vô lý, tại sao trên đời lại có một kẻ đáng chán như vậy được cùng lúc làm chủ hai người đàn bà nhỉ?

Thìn mượn cơ quát tháo nàng chuyện cơm nước chẳng qua là để trút bức bối vì công việc hoặc vì bức xúc chưa được thoả mãn đấy thôi. Nàng cố gắng dịu giọng, nói cho xong chuyện:

- Thế thì anh xuống nhà mua thức ăn sẵn dưới siêu thị. Lát nữa em về.

- Cô nói thế mà nghe được à? Về đây mau lên!

- Xe hỏng, chưa về được – Vân xẵng giọng.

Thìn bắt đầu chửi bới và quát tháo về chuyện xe cộ của nàng. Vân chán ngán bỏ điện thoại ra khỏi tai, để mặc những lời tục tĩu của anh ta oang oang trong máy. Ông Lộc vẫn chăm chú với đám ốc vít máy móc. Một lát sau thì Thìn dập máy. Khi nàng về đến nhà, trời vẫn chưa tối hẳn, anh ta đã bỏ đi rồi.

* * *

Mới nghĩ đến đây, nàng đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Số của Thìn.

- A lô, Thái Vân nghe – nàng nói bằng giọng nhặt nhẹo.

- Cô đến cửa văn phòng tôi làm gì?

- Công ty có việc.

- Chứ không phải cô rình mò tôi à?

- Anh đừng có tưởng tượng đi!

- Đùa chút vậy mà – Thìn bỗng đổi giọng - Thế xong việc chưa, lên đây với anh.

Vân ngẩng lên, những ô cửa kính của toà nhà cao tầng đang trở mắt nhìn lại nàng, chắc Thìn đang đứng đâu đó và theo dõi mọi cử chỉ của nàng này giờ. Giọng anh ta nhẹ nhàng giả lả:

- Anh ở trên cao lắm, nhìn lên không thấy gì đâu. Vào trong, bấm thang máy lên tầng 16 đi.

Thìn vẫn cầm nàng bẹn mảng tới gần nhà và nơi làm việc của anh ta. Sáng nay lại... Chẳng lẽ anh ta nhớ nàng đến nỗi đấy! Vân chán ngán thở ra:

- Em phải về công ty bây giờ.
- Xe sửa xong chưa? Chưa xong thì chiều tan làm anh đón.
- Không cần đâu, em đi cái 82 rồi. Với lại hôm nay em phải chờ người mang bản in thử qua, chắc sẽ về muộn hơn một chút.
- Được, thế anh chờ ở nhà rồi đi ăn tiệm.

Vân đi ra chỗ gửi xe, không cảm thấy xúc động gì vì thái độ ngọt ngào của Thìn. Cuộc đời đã dạy nàng rằng sự tử tế đột xuất của một tên đàn ông cũng giống như một miếng mồi ngon có ngoắc lưỡi câu. Nàng phóng đi. Còn rất nhiều việc chờ nàng ở văn phòng.

* * *

Mới 6 giờ rưỡi, vào mùa hè thì có thể coi là chiều, Thìn đã ngồi với Lương Nhữ Tri trong nhà nàg. Lão già bệ vệ choán hẳn một mé salon, Thìn thì đang đứng ngồi không yên, vẽ khúm núm. Lão già Đài Loan nói tiếng Việt rất sôi, đang nhắc gì đó về chuyện hội đồng quản trị, cổ phần, cổ đông... Thấy nàg xuất hiện ở cửa lão lập tức ngừng lời, cười với nàg, chuyển ngay sang tiếng Phúc Kiến:

- Thái Vân, em đã về. Tôi và Bá Thìn chờ em mãi.

À, có lẽ Thìn đổi giọng ngọt nhạt qua điện thoại sáng nay là vì lão già này. Gần đây anh ta tỏ ra rất khăng khít với lão già họ Lương, một điều “anh Lương” hai điều “đại ca Lương” dù sau lưng lão, anh ta vẫn luôn chửi lão là đồ nọ đồ kia. Vân lặng lẽ cởi đôi sandal không đếm xỉa gì tới ánh mắt thèm thuồng của cả tên già lẫn tên ít già hơn, hỏi trông không:

- Có việc gì sao?

- Có việc rất quan trọng, không có em không thể thành được.

Mặt Thìn sa sầm vì không hiểu lão già và nàg nói gì, nhưng Lương Nhữ Tri đã liếc thấy ngay. Lão cáo già cười, chuyển sang tiếng Việt, giục Thìn “trình bày vấn đề cụ thể” với nàg. Thìn háng giọng, hôm nay Vân mặc quần ống hơi ngắn và ôm, đôi mắt híp tịt của anh ta lim dim như dính vào đùi nàg:

- Em chơi với vợ của thằng sếp tổng của anh, đúng không?

- Ai cơ? Hoài Đan ấy à?

- Chứ còn ai vào đây nữa.

- Là thế này, cô Vân ạ - lão già chen vào, giọng tiếng Việt hết sức lơ lớ và khách sáo -chẳng là tôi và ông Thìn đây có quan hệ làm ăn với ông Bùi, chồng của bạn cô Vân. Ông ta là một người ưa phụ nữ và rất... cường tráng.

- Con Hoài Đan đã bị thằng đấy hành cho đến nỗi không chịu nổi, phải bỏ sang Anh trốn.

Vân vừa gặp chồng Đan sáng nay, nàg không nghĩ người đàn ông có đôi mắt nhìn phụ nữ hững hờ như thế lại là một kẻ bạo dâm theo như lời của Thìn và Lương ám chỉ. Hơn nữa là gần đây nàg vẫn liên lạc với Hoài Đan qua email, đôi khi có hẹn chat, nói chuyện cũng khá lâu. Nó thường nói rằng Lập đối xử với nó rất tốt, chẳng qua là có đôi chút mắc mớ vì tự ái về quá khứ nên nó mới đi học xa để cả hai vợ chồng cùng có thời gian suy nghĩ. Nàg không hỏi sâu thêm nhưng cũng có thể tin là Đan không nói dối.

Lương và Thìn thấy nàg tỏ vẻ không tin thì nhìn nhau như hội ý. Thìn

châm một điều thuốc, nhả khói chậm chậm và nói với vẻ quả quyết:

- Thông tin này anh có được từ chính em trai thẳng Lập, đảm bảo chính xác.

- Giờ tôi phải làm gì? - Vân hỏi và ngay lập tức nhận được câu trả lời đúng như nàng đã dự đoán. Lương Nhữ Tri cười, nói bằng tiếng Phúc Kiến:

- Thái Vân, ngoài em ra, còn ai có thể làm hấn hài lòng nữa?

Vân nhìn sang Thìn, anh ta không hiểu câu nói của lão già nhưng vẫn nở một nụ cười khuyến khích. Ý tưởng này hấn đã nảy ra từ cái tư duy thô bỉ khốn nạn của anh ta. Có lẽ sáng nay Thìn đã nhìn thấy nàng nói chuyện với Lập. Nàng nhếch mép, mặt đầy vẻ cay đắng:

- Ý của hai người là -nàng nói bằng tiếng Việt – tôi sẽ phải ngủ với chồng bạn tôi?

- Đừng nói thế, em chỉ bày nó thôi. Bọn anh đang có vụ...

- Bá Thìn! - lão già khoát tay làm Thìn ngưng bật. Gương mặt phì nộn thâm hiểm của lão ánh lên sự đe dọa, lão đã đọc được sự không bằng lòng trong câu nói của Vân và nhanh chóng cắt ngang vẻ hăng hái của Thìn - Nếu cô Vân thấy không tiện thì không nên miễn cưỡng.

Dù trời nóng, Vân vẫn thấy lạnh sống lưng vì cái nhìn của lão già họ Lương. Nàng biết rõ lão cũng hệt như lão biết nàng vậy. Nàng nói tiếng Phúc Kiến:

- Bùi Đức Lập không để ý đến đàn bà đâu. Ông đừng tin lời Bá Thìn, hãy hỏi cô bạn của ông. Cô ta hiểu rõ họ Bùi hơn bất cứ ai.

Nói xong, nàng đứng dậy vào phòng trong thay áo. Đang lần tay kéo khoá chiếc váy mặc ở nhà, nàng thấy một bàn tay nhom nhóp miết lên lưng mình. Không phải Thìn.

* * *

Bar Tiếng Vọng vào những buổi tối cuối tuần không có show nhạc Rock trông giống một quán cafe vườn. Khuôn viên rộng của nhà văn hoá được tận dụng để đặt những bộ bàn ghế bằng sắt uốn. Những chậu cây trắc bá được kê rất khéo như những bức bình phong xanh quây từng bàn lại, ánh đèn trang trí nhỏ xíu chỉ đủ cho những đôi tình nhân không hôn nhăm vào mũi nhau.

Ngồi xuống một chiếc bàn ở góc tối nhất, Vân gọi một chai nếp cẩm. Chai to, rượu rót vào cốc thủy tinh chuyên dùng để uống sinh tố, nàng nốc tí tí ngay trước ánh mắt kinh hoàng của cô nàng phục vụ mặt non choẹt. Hồi ở trường Mỹ thuật, nàng đã cho một gã khoá trên đo ván ngay trong tiệc nhậu ra mắt cũng bằng thứ rượu nếp cẩm này. Thứ rượu ngô của người H' mông đen ở Sapa còn chẳng làm gì nổi nàng nữa là...

Không có ban nhạc Rock, loa thùng phát ra rả những bài hát lời lẽ ngô nghê kiểu như “Mất đi người yêu anh thì sao, mất đi người yêu thì với anh cũng thế thôi”. Vân nghe những lời lải nhải của đám ca sĩ thị trường, nàng cười một mình, bỗng muốn gào lên hát theo. Giai điệu kiểu này quả là dễ thuộc. Rót tiếp lưng cốc rượu nữa, nàng thôi uống ừng ực mà nhâm nhi từng ngụm

nhỏ, vừa uống vừa lơ đãng ngó ra các bàn xung quanh. Bóng tối đang đồng loạt cho những trò rúc rích của mấy cô cậu sinh viên vốn thiếu chỗ kín đáo để mò nhau. Thình thoảng lại có những tiếng hỗn hển quá đà, rồi một đôi nào đó khẽ khàng đứng dậy nắm tay đi ra cổng. Nhà văn hoá nằm trong một đường nhánh ở ngoại ô, bên cạnh là rất nhiều nhà nghỉ, kể cũng thuận tiện! Ánh đèn xe bỗng lia tới chỗ nàng ngồi, có lẽ một gã vô ý nào đó đã không nhìn thấy tấm biển yêu cầu khách hàng tắt máy trước khi bước vào cổng. Nàng không nhìn ra nữa, chăm chú vào cốc rượu. Có tiếng chân đến gần rồi dừng lại, rồi một giọng hết sức thân thiết vang lên:

- A, chào người đẹp, hôm nay không chê ở đây có mùi chuột chết à?

Nàng ngẩng lên, Vinh đang đi với hai tay guitar còn lại trong ban Biển Gọi, cả ba đều nhìn nàng bằng cặp mắt chẳng thiện cảm gì và hai tên kia bắt đầu hùa theo Vinh buông những lời cợt nhả. Cô nàng phục vụ, chắc là sinh viên đi làm thêm, chạy đến lễ phép cúi chào. Vinh nghiêm mặt nhìn cô ta ra vẻ rất bề trên:

- Đầu óc mắt mũi để đâu? Sao để bạn anh ngồi chỗ tối thế?

- Dạ... dạ...

- Mau vào lấy thêm thịt bò khô cho chị uống rượu – Vinh khoa tay nạt nộ rồi quay sang Vân cười – Nhân với chả viên, bổ láo quá, người đẹp xá tội nhé.

Vân nhếch mép cười khẩy:

- Chỗ này được đấy!

Vinh xoa tay nhìn quanh vẻ tự mãn:

- Đúng là người đẹp khen có khác. Nghe đến đâu mát đến đấy. Nói thật là mình anh thì không làm được gì cả...

- Hơ, ngữ như anh thì chỉ cần lo biết điều biết khác biết đục biết đục cho khéo là đủ chứ cần gì... Kể ra, thù lao làm chồng của anh cũng hậu hĩnh nhỉ. Vinh cười hèn hèn. Điều bộ của hắn vẫn nhơn nhơn y như nàng đang khen ngợi hắn thật lòng vậy. Chắc hắn cũng chai với những lời móc máy rồi! Vân xách theo chai rượu đang uống dở ra chỗ để xe. Trước khi phóng đi nàng ngoái lại giơ tay theo kiểu lính chào gã “chuột chết”. Nàng thấy khâm phục hắn vì mức độ trơ tráo. Nhưng xét ra thì nàng cũng có hơn gì hắn đâu, có chăng là vẫn còn chút tự trọng ngu ngốc thôi!

Con đường dẫn vào nhà văn hoá mập mờ xóc nảy. “Tình yêu mini” nhảy tung tung như làm xiếc mà Vân vẫn không giảm ga. Hai cốc nếp cẩm đường như đang phát huy tác dụng, nàng thấy hưng phấn. Đến đoạn ngoặt, nàng giật nảy người vì một chiếc xe xuất hiện bất ngờ. Chao tay lái tránh, giảm ga bóp côn đến cứng cả khớp tay, nàng quay lại quát tướng lên:

- Đi thế à?

Đường tối và nàng đang rất muốn gây sự với một ai đó, nếu là một gã du côn để nàng có thể đánh nhau thì càng tốt. Nhưng người nàng vừa quát không

phản ứng như nàng mong muốn, chỉ từ tốn vòng xe đối diện với nàng, đèn xe chói mắt nhưng nàng vẫn nhận ra gương mặt đó.

- Cục cưng Ác ma Tăng đa là la đâu hết rồi, nhóc?

Thanh không trả lời, nhìn nàng như muốn đọc thấu những ý nghĩ trong cái đầu vô tổ chức đang ngật ngưỡng.

- Sao thế? Ăn phải cái gì cảm khẫu rồi à?

- Không.

- Phải “không ạ” chứ! – Vân vỗ vỗ vào đầu xe Thanh -Tôi hơn cậu hai tuổi đấy. Đi uống rượu không?

- Vân uống nhiều rồi.

Nàng cười sằng sặc giờ chai nếp cầm lên:

- Nhiều đâu mà nhiều. Vẫn còn nửa chai này.

- ...

- Sao? Đi hay không nói nhanh lên!

- Vân gửi xe đi, tôi đi.

- Xe ghê thế đòi đi. Ha ha ha...

Vân phóng vọt đi. Thanh vội vã rồ ga đuổi theo. Chàng đi song song ngay bên cạnh, cố gắng ghìm để nàng thấy vương và giảm tốc độ.

- Sao đây? – Nàng phanh kết lại, hất mặt – Định gạ nhau à? Xe này 50 thôi nhưng đua được đấy! Đếm đến ba nhé, một... hai...

Thanh giữ chặt lấy cánh tay Vân để nàng không vọt lên được. Chàng thấy nàng rung mình. Tối nay nàng mặc một chiếc áo hai dây đen có viền hồng và một chiếc quần ngắn hồng, trông không quá phô bày mà vẫn lả lơi. Bàn tay ấm của chàng phủ lên làn da mịn trên cổ tay nàng một sức kiềm giữ, dù lỏng lẻo nhưng nàng không sao giật ra được. Thanh chỉ về phía chân cầu thang của một khu tập thể, nơi treo biển giữ xe qua đêm.

- Vân gửi xe vào kia đi. Rồi tôi đưa Vân về.

Vừa nói chàng vừa xuống xe tắt máy và đỡ Vân xuống. Vân đẩy chàng ra, gương mặt nhìn cái vẻ giống như sự nhẫn nhục của chàng, cười phá lên làm một số người đi đường ngoái lại nhìn. Trông chàng và nàng giống một đôi tình nhân đang dùng dằng giận dỗi làm lành, phải, giống ghê gớm!

- Không về đâu, đi uống rượu tiếp.

- Được rồi.

Chàng đỡ nàng tựa vào yên chiếc xe Best vỡ yếm của mình rồi dắt xe nàng vào gửi. Phía chân trời, ánh chớp lóe lên báo hiệu một cơn giông rất gần.

Vân mở cửa và nhào ngay xuống salon. Có tiếng mưa rơi lộp độp, những luồng gió nóng và mát vẫn xen kẽ nhau luồn qua cửa sổ. Hơi nước ngai ngái bên ngoài mới chỉ lơ lửng phía trên căn phòng, còn dưới sàn, trên lớp vải bọc đệm ghế, mùi thuốc lá khét lẹt vẫn sục lên như một nỗi ám ảnh.

Nàng vặn nắp đốc ngược chai, dòng rượu màu tím sẫm bò chậm chậm dọc thành chai nhưng không đủ để tụ thành một giọt. Nàng ngửa cổ, hé miệng chờ. Rồi giọt rượu nhỏ ngoan cố cũng đậu xuống môi nàng, nàng liếm và cố cảm nhận mùi vị nhưng không được. Nàng quăng chiếc chai rỗng xuống đất, ngẩng lên nhìn Thanh. Chàng đang đứng tựa vào cửa nhìn nàng đắm đắm.

- Đóng cửa lại, nhóc!

Thanh vớ tay ra sau đóng cửa, mắt chàng vẫn không rời nàng nhưng chàng bất động. Nàng ngoắc ngoắc ngón tay, huýt sáo:

- Lại đây!

- ...

- Đừng có đứng như thế, hiên ngang không có ích lợi gì đâu! Bỏ giày ra và lại đây!

Thanh im lặng. Chàng không thể hiểu nổi người đàn bà này. Nàng đang gặp chuyện gì, tâm trạng nàng đang như thế nào, hành động và lời nói của nàng sắp tới sẽ ra sao. Chàng không biết và cũng không biết phải hỏi nàng từ đâu. Vân ngả trên ghế, mái tóc rối bời và đôi bàn chân trần đung đưa. Những móng chân vẽ hoa năm cánh trắng ngọc nguẩy trước mặt Thanh. Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt dài dại của người đã uống quá nhiều.

- Sao lại có người tốt như cưng nhỉ?

Nàng nhắc lại câu nói bằng một giọng lè nhè rồi chúi đầu vào chiếc gối ôm trên ghế. Mưa vẫn rơi đều ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng một ánh chớp loé lên và tiếng sấm nổ rền rền đầy đe dọa. Lát sau nàng lên tiếng, vẫn không ngẩng đầu khỏi mặt gối:

- Trong tủ để giày có cái áo mưa, lấy mà về.

Thanh mở chiếc tủ thấp nằm ngay gần cửa, ba ngăn toàn giày nữ, chỉ có một đôi dép đi trong nhà đặt dưới gầm là có vẻ nam tính. Chàng nhắc mấy đôi guốc gỗ sơn mài, rút mảnh áo mưa được gấp gọn gàng ra khỏi hộc tủ. Tàn ngần thêm một giây rồi chàng lên tiếng:

- Vân nghỉ đi, tôi về.

Quay người, chưa kịp chạm vào tay nắm cửa, chàng đã giật mình vì một

tiếng oẹ. Từ salon phòng khách, Vân vùng dậy chạy thẳng vào gian bếp phía trong. Thanh vội đi theo. Nàng đang nôn ra toàn nước, thứ nước có màu lơ nhờ như lẫn máu. Nhìn nàng gập người tì hẳn vào thành chậu rửa mặt tái nhợt, Thanh cảm thấy lo sợ thất lòng. Chàng đến sát bên vòng tay ôm lưng để nàng không ngã. Đỡ nàng ngồi xuống bên bàn ăn, chàng đến mở tủ lạnh. Có vài gói mỳ ăn liền, mấy hộp đồ nguội và một ít rau. Nhắc một chiếc soong men từ trên giá, đổ nước, đặt lên bếp, chàng nghe giọng Vân lè nhè:

- Hết gas rồi.

Nhìn nàng một giây, chàng tới bên nồi cơm điện đổ nước vào và bật nút. Vân quan sát tất cả bằng ánh mắt lơ dờ, rồi nàng bật cười khan:

- Cũng tháo vát nhỉ!

Để mặc Thanh loay hoay với bát đĩa thức ăn, nàng loạng choạng đứng dậy đi vào trong. Dù cửa sổ đóng kín nhưng phòng ngủ bừa bộn như thể cơn giông ngoài kia vừa ập vào. Chăn gối rơi xuống đất còn trên giường là váy áo, đồ lót bị xé rách quăng vương vãi, một chiếc bao cao su nhầy nhớt đến lộn mửa. Nàng thẳng tay hất chúng ra thật xa rồi ngã xuống giường nằm bất động. Một lát sau, có tiếng chân ngập ngừng và bóng người dừng ở cửa, nàng hé mắt nhường mảy nhìn vào gương mặt chứa quá nhiều cảm xúc của Thanh:

- Sao? Thấy ghê tởm lắm hả?

- Mỳ xong rồi, Vân ra ăn đi.

Vân chống tay ngồi dậy, nét mặt mệt mỏi thần thờ. Nàng nhìn đồng lộn xộn trên sàn bằng đôi mắt dừng đọng. Cúi xuống cuộn những mảnh vải bị xé rách trong tay rồi lại buông ra, nàng lách qua người Thanh. Người nàng không hề có mùi rượu, chỉ có một mùi nước hoa man mát, vậy mà chàng thấy choáng váng.

Vân nhìn bát mỳ có cả rau thơm và thịt trên bàn, cảm giác cồn cào xông lên, không phải từ dạ dày trống rỗng mà từ một nơi nào đó rất sâu trong cơ thể. Nàng gục mặt xuống bàn. Một bàn tay chạm khẽ lên mái tóc rối của nàng, gương nhẹ vuốt cho những lọn tóc tĩa loe xoe xuôi lại. Vân ngẩng phắt lên, làm bàn tay bị hất ra sau. Nàng nhìn bát mỳ, hừ mũi:

- Công nấu mỳ trả thế nào đây? Không phải chỉ mấy cái vuốt tóc thế chứ? Không đợi Thanh trả lời, nàng cầm đũa lên gắp từng sợi mỳ với vẻ bất cần. Được lưng bát, có tiếng nhạc phát ra từ chiếc điện thoại ở trên bàn phòng khách. Thanh đi nhanh ra lấy đưa nàng, đôi mắt lặng lẽ chiếu những tia buồn buồn. Vân hồ hững đưa tay đón chiếc điện thoại không cần liếc vào màn hình mà chỉ nhìn chàng, môi nhếch nụ cười khẩy:

- Không phải thằng nào gọi đâu. Nhắc giờ uống thuốc tránh thai thôi.

Nói rồi nàng đi vào phòng ngủ lấy một viên trong vỉ thuốc để ngay đầu giường. Thanh theo sau nàng, tay cầm một cốc nước lọc. Nàng giật cốc nước uống chiêu thuốc rồi tiếp tục cười bằng mũi và nửa miệng, hắt hàm về phía

thứ “đồ chơi” đã qua sử dụng nằm nhẵn nhúm trên sàn:

- Tất nhiên, cái kia thì tiện và an tâm hơn!

- Vân đừng nói nữa, được không? – Thanh nhìn thẳng nàng, vẻ van lơn ánh lên trong mắt.

- Không muốn nhắc đến à? – nàng vung tay quăng vĩ thuốc xuống gối, đưa tay nựng má chàng – Không nhắc đến nhưng vẫn phải dùng thôi, cung à. Không đợi dứt câu, nàng luôn tay kéo chiếc áo lót quai mảnh ra khỏi người và nhìn chàng đầy bồn chột:

- Thích gộp công môi giới sửa xe hôm qua nữa hay tính riêng?

Thật khó có thể diễn tả được vẻ mặt Thanh lúc này. Vừa giận dữ dồn nén vừa trách móc, nó làm cho nàng cảm thấy không chịu nổi. Nàng quay đi thật nhanh, giọng lạnh lẽo trơ khấc:

- Thanh toán cho xong đi, tôi không thích mang nợ đâu.

Rồi không thèm ngoái nhìn xem chàng phản ứng thế nào, nàng cởi quần áo. Tắm thân trần với những đường cong đẹp đẽ phơi dưới ánh sáng trắng của ngọn đèn. Làn da chỗ eo lưng đầy những vết xước xát bầm tím. Nàng quay lại tiến đến trước mặt chàng với điệu bộ vừa khiêu khích vừa khinh bỉ. Làn da trắng mịn trên gò ngực tan nát vì những dấu bầm hằn rõ năm ngón tay và cả những vết răng.

Thanh đứng lặng trước những vết tích đau lòng ấy, chàng có cảm giác ai đó bóp nghẹt tim mình. Vân nhếch môi cười thản nhiên như không. Nàng ngả người xuống đệm, hất mặt nhìn chàng:

- Thấy rách nát quá à? Thông cảm nhé, hôm nay tiếp hơi nhiều khách!

Nói xong câu ấy, nàng phá lên cười sảng sặc, tắm thân trần quần quai trên giường, giọng nói chất chứa cay độc:

- Thật ra thì cũng chẳng nhiều. Mới có hai thằng, giờ thêm cung nữa là ba. Mà buồn cười thật, cung là thằng trẻ nhất nhưng không khoẻ nhất mới hay!

- Em thôi đi có được không? – Thanh gầm lên, quỳ sụp xuống bên giường giữ chặt lấy vai nàng. Đôi mắt vốn hết sức dịu dàng giờ như toé lửa.

Vân rung mình vì chữ “em” phát ra từ môi chàng, nàng trơ mắt nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Một giây. Hai giây. Và nàng bật khóc.

Thanh chẳng thể làm gì hơn là ôm ghì lấy người đàn bà đang nức nở này.

Chàng kéo Vân ngã hẳn vào mình. Đôi vai trắng ngần của nàng đang rung lên, khê như một cánh hoa trong gió và nước mắt như những giọt mưa xuân rơi xuống thấm ướt dần cổ áo chàng.

* * *

Một tiếng sét lớn làm Vân tỉnh giấc, nàng đang ở trong vòng tay Thanh, cằm tựa vào đôi vai rộng của chàng. Nàng khê cựa mình lui ra ngắm nghía, chiếc đèn ngủ toả ánh sáng vàng ấm áp soi rõ gương mặt trẻ trung im lìm trong giấc ngủ. Nàng vừa có một khoảng lặng bình an tuyệt đối bên người đàn ông

này. Chàng không lợi dụng lúc nàng yếu đuối để đòi hỏi chuyện chăn gối. Thậm chí chẳng cởi lấy một khuy áo trên chiếc somi sáng màu đang mặc, chàng cứ thế đỡ nàng vào một giấc ngủ êm ả yên lành bằng những lời thì thầm không rõ nghĩa và sự vỗ về đơn giản nhẹ nhàng.

Nàng chạm môi lên vầng trán hầu như chưa thấy nếp nhăn của Thanh, trong lòng dấy lên một ham muốn mãnh liệt với cơ thể chàng. Nàng muốn chàng, muốn được ân ái, được tan chảy, được bùng cháy, như đã từng như vậy trong ánh nến lung linh trên căn gác thượng nhỏ hẹp ở Sapa. Nụ hôn của nàng lướt lên mái tóc ngắn thơm mùi xà phòng chất phác rồi lại trở xuống gương mặt đẹp. Chàng đã dậy từ lúc nào, đôi mắt nâu sẫm lại nhưng vẫn phủ lên nàng như những tia sáng của một ngôi sao lạnh.

Không chịu nổi ánh nhìn da diết ấy, Vân định quay đi nhưng Thanh đã giữ lấy vai nàng. Vẫn bình thản như lâu nay nàng đã biết, chàng đặt môi xuống gò má nhọt nhọt còn hoen vệt nước mắt của nàng. Chàng rút rè miên man lướt qua đôi môi lạnh toát đang mím chặt. Bị cuốn vào nụ hôn còn chưa thành thạo ấy, Vân lặng đi mất mấy giây, bờ môi tưởng như băng giá từ từ mềm lại, hé mở đón nhận và rồi quẩn quýt không rời. Vân nhắm nghiền mắt run rẩy, nàng sợ cái cảm giác quá đắm say nhưng cũng đầy vội vã này...

Thanh thấy khó thở khi nhìn vẻ bất an trên gương mặt nhọt nhọt của Vân. Chàng muốn làm tắt cả để xua đuổi nỗi sợ đau đớn trong tâm trí cũng như trên thân xác nàng. Chàng cúi xuống, hơi thở bao trùm lấy những đường nét tròn đầy đẹp đẽ nhưng bầm dập của bầu ngực, rồi vẫn bình thản dịu dàng như lâu nay nàng đã biết, chàng ghé môi hôn lên đó.

Vân như được đánh thức bởi những cử chỉ yêu thương của chàng. Rướn người như để tự giải thoát mình khỏi những trở ngại đang vây bủa để tiến gần hạnh phúc hơn một bước, nàng bắt đầu lần tay cởi những nút khuy nhựa trong suốt trên chiếc áo màu ghi nhạt và im lặng vuốt ve bờ ngực nở của chàng. Thanh ngẩng lên gọi tên nàng như thể trong giấc mộng, đôi mắt dịu dàng giờ như phủ một làn hơi ngây ngất.

Vân mỉm cười trước vẻ vừa tê dại vừa tôn thờ ấy, nàng đáp trả cái nhìn của chàng bằng cách cúi xuống, hôn mê mải lên làn da nóng nồng mùi mồ hôi của chàng. Đôi môi và những đầu móng tay nàng như có ma lực kéo căng tất cả những giác quan sâu kín đang lơ lửng. Thanh nâng tấm thân nóng rực của Vân lên để cùng nàng tận hưởng những đam mê tiếp nối. Hai người diu nhau vào một khoảng lặng tưởng như vô tận.

* * *

- Em biết anh yêu em từ khi nào không? – Thanh nói sau khi đã dẫn nàng bước ra khỏi cõi mơ hạnh phúc, chàng vuốt nhẹ lên những nếp nhăn mờ nơi đuôi mắt nàng.

Vân lắc đầu, nhìn chàng bằng ánh mắt lạ lẫm. Chưa bao giờ nàng nghĩ đến

điều đó, cũng như chưa bao giờ nàng tự hỏi mình câu tương tự. Thậm chí nàng còn chưa một lần dám định nghĩa tình cảm trong lòng mình. Nàng thở ra nhẹ nhẹ, hơi thở ấm trượt trên bờ vai vững chãi của chàng:

- Em còn chưa biết là mình yêu em.

Thanh bật cười, chàng ôm nàng chặt hơn và thì thầm vào tai nàng ba chữ ngọt ngào muôn thuở. Vân lắng nghe, cũng mỉm cười nhưng tâm hồn nàng đang héo hắt. Thật ra, nàng đã nói dối. Tại sao nàng lại không biết chứ!

Trước cả khi được hạnh phúc tốt cùng trong vòng tay chàng lần thứ hai này, nàng đã khẳng định được rằng tình cảm mà nàng luôn thấy trong đôi mắt nâu ấm áp ấy là tình yêu. Phải, chỉ có tình yêu mới khiến chàng luôn ở có mặt mỗi khi nàng cần, mới khiến cho chàng quên sạch tất cả những gì chàng đã thấy đã nghe về nàng để đối xử dịu dàng với nàng như thế. Và chỉ có tình yêu mới khiến cho chàng chịu đựng những lời cay đắng phũ phàng của nàng hết lần này sang lần khác. Nghĩ đến đó, nàng bất giác thở dài:

- Hôm nay em đã rất tệ với mình.

Thanh lắc đầu, tỉ mỉ vào mái tóc rối, ôm vai nàng vỗ nhẹ nhẹ như ru ngủ. Chàng biết, hẳn đã làm nàng tổn thương, thậm chí là hoảng loạn. Và nàng đã làm những việc bất cần, đã nói những lời gai góc để trấn áp tâm trạng đau đớn của chính mình. Vân nhìn gương mặt tĩnh lặng của chàng, thì thầm:

- Mình kể cho em nghe chuyện của mình đi.

- Chuyện gì?

- Chuyện của mình, gia đình mình.

- Em cũng biết rồi mà... Bố mẹ anh lấy nhau vì tình cảm nhất thời, về sống chung mới biết là không dung hoà được. Anh mới ra đời là bố mẹ ly thân. Anh tròn ba tuổi, mẹ giao anh cho bố, bỏ đi xuất khẩu lao động, ít lâu sau thì gửi đơn ly hôn về. Anh sống với bố, cứ như vậy đến tận bây giờ.

- Bố mình chỉ biết có xe Vespa và đồng hồ cô, mình làm thế nào mà được thế này? Ý em là mình vẫn khôn lớn, học hành...

- Anh được thế này là nhờ ông nội – Thanh với tay lấy chiếc ví mở ra chìa trước mặt nàng tấm ảnh đen trắng chụp một ông già và một cậu bé sún răng cầm bằng khen – Ông chẳng nề hà gì. Ông đi xin sữa, quấy bột, chăm anh ăn uống, tắm rửa, giặt giũ, rồi dạy anh học, đi họp phụ huynh, đạp xe chở anh đi thi... Đến khi ông già yếu rồi mất thì anh tự lo cho mình.

Nàng cầm lấy chiếc ví đã sờn, ngắm nghía tấm ảnh cũ, buột miệng:

- Mình rất xinh trai... Bây giờ vẫn thế.

Thanh cười hiền hiền, chàng định lấy chiếc ví thì Vân đã lật sang ngăn còn lại. Ở đó có một bức ảnh của nàng. Nàng bước đi giữa bãi đá cổ lộng gió, tóc bay loà xoà và vẻ mặt ngênh ngáo đầy ghen tức. Hình như khi ấy Esmeralda Hiền đang làm mẫu hay uốn ẹo gì đó và thu hút hết sự chú ý của mọi người, thế nên không một ai, kể cả nàng, biết là bức ảnh này tồn tại trên đời.

Nàng chạm vào lớp nhựa trong của ngăn để ảnh, nở nụ cười chẳng rõ vui buồn:

- Mình chú ý đến em từ lúc em ghen tị ngắm nguýt như thế hay sao?

- Không, anh thích em từ ngày đầu tiên gặp.

- Khi em bảo chỗ mình ngồi có mùi chuột chết ấy à?

- Ừ.

- Mình dở hơi!

- Cả lúc em vừa đi vừa ăn kem rồi lườm người đi đằng trước và cởi hần áo ngoài ra mặc áo hai dây sang đường để vút que vào thùng rác nữa.

Vân thoáng đỏ mặt ngượng ngùng. Khi làm trò nhố nhăng ấy, nàng đã chẳng thèm để ý đến xung quanh. Thanh cười nhỏ:

- Ngay lúc nhìn thấy em lườm mấy cô váy đầm ăn diện phía trước, anh đã đoán em sẽ làm gì đó như mở thêm cúc hoặc buộc vạt áo lên rồi.

- Vậy mà lần ở Millenium em lại còn vờ vịt đoan trang bảo không tiện cởi áo giữa đường để “làm hàng” với mình nữa chứ. Mình nhớ không?

- Anh nhớ - Thanh ve vuốt cánh tay nàng, giọng chàng thủ thỉ - Anh thật sự yêu em cũng từ hôm ấy.

Nụ cười mơ màng bỗng nhiên tắt lịm trên môi Vân, nàng cười nhạt:

- Vì thấy không xong với Hạnh Phương chứ gì?

Không để chàng kịp trả lời, nàng vùng ngồi dậy, xoay tám lưng trần về phía chàng, cất giọng trông không lạnh lùng:

- Xong nợ rồi, mặc quần áo đi về đi.

Thanh chưa thể đọc được ý nghĩ ẩn chứa trong câu nói ấy, chàng vòng tay ngang ngực Vân định kéo nàng trở lại nhưng nàng lập tức hất mạnh ra.

- Anh làm em khó chịu à? – Chàng hỏi trong sự ngỡ ngàng.

Không ngoài lại, nàng đi thẳng vào phòng tắm, buông thông một tiếng “ừ”.

Tròng vội chiếc quần jeans, Thanh đuổi theo nàng, cửa phòng tắm suýt nữa đóng sập vào tay chàng. Vân trừng mắt nhưng Thanh vẫn không buông tay khỏi cánh cửa phòng. Nàng nhìn vào cổ tay nổi gân của chàng, nhếch môi:

- Hay là muốn lần nữa?

Quay trở lại giường, nàng tránh nhìn vào mặt chàng, ngồi ngả xuống đệm:

- Đây, làm gì thì làm, nhanh nhanh lên!

Thanh đi theo nàng nhưng không ngồi xuống mà đứng sững cạnh giường.

Chàng vẫn không thể lý giải thái độ cáu bẳn rồi bất cần đột ngột của nàng.

- Em sao thế?

- Không làm sao cả

- Vừa rồi em còn rất bình thường cơ mà? – Chàng cúi xuống.

- Thì bây giờ vẫn bình thường!

- Không, em đang bức, hoặc đang giận - Thanh lắc đầu vẻ không tin - Nói cho anh nghe đi, anh đã làm gì để em không vui?

Chàng cố nhìn thẳng vào mắt nhưng nàng đã chao nghiêng người tránh né. Chàng tiến thêm một bước ôm lấy vai nàng.

- Đồ điên! – Vân đẩy chàng ra, xẵng giọng – Đi ra!

Nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của Thanh, Vân bật cười khanh khách:

- Ngây thơ vô tội thật!

Đứng hẳn lên, nàng với tay lấy chiếc áo lót trông vào người với vẻ bất cần.

Còn đang cố với ra sau lần chiếc móc nhỏ, nàng thấy tay mình nhẹ bẫng.

Thanh giúp nàng gài lại áo rồi tranh thủ hôn lên gáy nàng. Vân quay ngoắt lại nói mỉa mai:

- Thành thạo thế này mà dám bảo là chưa biết sex là gì. Xem ra mình cũng chẳng thật thà cho lắm, nhỉ!

Chàng chưa kịp nói lời nào thì nàng đã cởi chiếc áo ren vừa mặc ra, quay lại giơ nó lên trước mặt chàng cười sặc sụa:

- Ha ha, đừng tìm cách giả vờ với em! Gà mờ thật thì không biết cách cài khoá underwear cho bạn tình như mình đâu.

Rồi chẳng đợi câu trả lời xác nhận của chàng, nàng nhìn khắp người chàng bằng ánh mắt mon trón lả lơi, ghé môi vào sát miệng chàng:

- Ngay từ lần trước, thấy mình cầm cự được rất lâu là em biết thừa rồi.

Thanh nhìn sững vào gương mặt cười cợt của Vân, chàng định mở lời thì nàng đã lùi ra xa, cất giọng bất cần chua chát:

- Nhưng mà em không có ý kiến gì đâu. Bản thân em có nguyên vẹn sạch sẽ gì mà đòi gặng hỏi mình. Em thấy sung sướng khi cùng với mình, thế là đủ.

- Anh đã...

- Em không cần mình giải thích! - Vân kêu lên ngắt lời. Nàng quay mặt ngồi bó gối nhìn thẳng vào lớp chăn đệm nhàu nát, đột nhiên nàng rùng mình.

Ngoài trời, mưa vẫn rơi, âm thanh đều đều đơn điệu. Thanh lấy áo mình khoác lên tấm thân trần run rẩy của nàng. Thời tiết năm nay thật lạ, đã gần hết tháng tư mà vẫn có gió mùa đông bắc lạnh se se như cuối thu. Nàng liếc xuống chiếc áo, nói cảm ơn bằng tiếng Trung và khẽ nhếch môi cười:

- Mình đã từng ngủ với ai trước em thì nào có cần thiết gì. Mình đã thấy qua rồi đấy, chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ tối nay, em còn để tới ba người trèo lên giường này. Một người đáng tuổi ông em, một người đáng tuổi cha, còn mình thì kém cả tuổi em em...

Ngưng một lát như để những lời của mình dội thẳng vào đầu chàng, Vân tiếp tục kể, giọng khàn hẳn đi:

- Mình đã biết một phần chuyện nhà em rồi... Dượng chẳng ưa gì em. Năm đó, vì ông ta em đã...

Vân xếp gọn tập thư đặt lên giá như cũ rồi ra khỏi văn phòng khoa. Vẫn không thấy thư của mẹ. Đã cuối tháng một, nàng sắp bước sang học kỳ mới và đã viết thư về nhà từ hai tuần trước để xin tiền. Vậy mà không có hồi đáp gì. Thư chuyển tiền không có, ngay cả những dòng dẫn dò ngấn ngủi thường lệ cũng không. Chẳng lẽ công việc ở nhà bận bịu quá làm mẹ quên? Hay là việc kinh doanh có trục trặc gì? Hay là mẹ ốm? Nghĩ đến đó, Vân vội đạp xe ra bưu điện.

Nhà nàng trên Sapa vẫn chưa mắc điện thoại, phải gọi vào số máy nhà hàng xóm nhờ nhắn lại. Bà già hàng xóm vừa nghe nàng xưng tên đã nói luôn:

- Cái Vân chưa biết chuyện gì à? Mẹ mày đi bệnh viện nửa tháng nay rồi đó. Vân đứng lặng, vậy là điều xấu nhất trong phỏng đoán của nàng đã trở thành hiện thực. Bà hàng xóm vẫn nói gì đó về bệnh của mẹ nàng, “xuất huyết”, “nhược cơ”, “tiểu cầu”, “siêu vi trùng”, toàn những từ ngữ nặng nề làm nàng càng thấy lo sợ.

- Giờ nhà cháu còn ai ở nhà không bà?

- Có, có dựng mày với thằng cu út.

- Mẹ cháu nằm bệnh viện tỉnh ă?

- Ừ, nhưng bà không rõ khoa nào đâu. Mày đập máy đi lát gọi lại để bà sang gọi dựng mày nhé.

Ông dựng đứng đĩnh tra lời những câu hỏi lo lắng của Vân bằng vẻ dửng dưng nhất gừng. Khi nàng hỏi bệnh tình của mẹ, ông ta nói qua quýt. Việc hỏi xin học phí cũng bị từ chối với lý do “bao nhiêu tiền dồn vào cho mẹ mày nằm viện rồi”. Và ông nói đặt cách xuống thô bạo.

Vân nhẩm tính số tiền trong đầu cùng một số dự định. Nàng ra ga mua vé tàu về Lào Cai ngay tối đó.

Mất cả một buổi sáng nàng mới tìm thấy mẹ trong bệnh viện tỉnh. Bà đang nằm mê man, làn da xanh tái và mái tóc xơ xác. Vuốt nhẹ lên gương mặt bất động của mẹ, Vân quay ra nhìn em gái:

- Còn ai trông mẹ nữa? Bác sĩ bảo bệnh gì?

Đưa em gái nhỏ của nàng sợ sệt nhìn về bờ phờ của chị nói ngắc ngư.

- Mẹ bị phát ban... rồi chảy máu cam... rồi...

Nó quá nhỏ để hiểu được những gì mà người lớn trao đổi với nhau. Vừa lúc đó dựng nàng hai tay xách hai chiếc cặp lồng tất tả bước vào. Thấy nàng, ông ta thoáng khựng lại, hỏi chổng lỏn:

- Không ở dưới đấy mò lên đây làm gì?
- Mẹ con bị làm sao?
- Xuất huyết giảm tiểu cầu. Biến chứng nặng gì đó ở màng não.
- Bệnh đó là vì cái gì? Sao mãi không tỉnh?
- Bọn nó bảo phải nằm đây làm huyết đồ, xét nghiệm tìm hiểu nọ kia.

Ông ta sắp cặp lồng cơm ra bàn, lăm bằm chửi bác sĩ ăn tiền, kê tiền thuốc men nằm viện tốn kém. Vân ngán ngẩm lắng nghe những lời ca cẩm phát ra cùng những từ ngữ thô lậu, nàng nói nhỏ:

- Bị từ hôm trước mà dưỡng không báo cho con về...
- Mẹ dặn không được cho chị biết - đứa em gái rụt rè vừa nói vừa đưa cho nàng cặp lồng cơm của nó.

Ông dưỡng thấy vậy liền nạt:

- Cơm của mày mày ăn đi! Về đ. báo trước thì ai biết mà hầu.

Vân chán ngán phẩy tay ra hiệu cho đứa em cứ ăn, nàng đi ra ngoài cổng viện mua một chiếc bánh mì paté rồi trở vào. Ông dưỡng đã bỏ đi đâu mất, đứa em gái nuốt vội miếng cơm rồi nói lí nhí:

- Bố bảo chị về Hà Nội học cho giỏi. Ở đây bố với anh Kỳ lo rồi.

Hừ, ông ta mượn lời con bé đuổi nàng đấy! Không có tiền thì học giỏi bằng nước lã chắc? Bình thường mẹ nàng nắm tiền nong cất đặt mọi việc thì ông ta nhũn như con chi chi, có hậm hực cũng chỉ dám nói sau lưng mẹ. Vậy mà bà mới ốm mười ngày, ông ta đã muốn dứt nàng ra khỏi mối dây gia đình vốn đã quá lỏng lẻo này. Nàng quay ra ga với nỗi hoảng sợ, nói đại nếu mẹ có mệnh hệ nào thì nàng biết nương tựa vào ai đây?

Tàu về đến Hà Nội, mới gần 7 giờ nhưng trời đã tối mịt, ánh đèn của những quán hàng quanh ga vàng vọt trong gió bắc đem đến cho những người khách cô độc cảm giác quạnh quẽ giữa biển người. Vân xách balô đi bộ về phía phố Nguyễn Thái Học. Hôm qua nàng vừa được một thầy giáo ở trường chỉ cho xưởng chép tranh ở đây. Với một sinh viên mỹ thuật công nghiệp năm thứ nhất đang cần làm thêm, chép tranh thuê cũng là một lựa chọn không tồi. Tiền trong túi giờ không đủ cho một chuyến xe buýt, cũng may là nàng biết lối tắt thông từ ga Trần Quý Cáp ra Nguyễn Thái Học. Chẳng biết giờ này còn ai ở đó để giao việc cho nàng không.

Những phiên bản Mùa thu vàng, Hoa diên vĩ hay Thiếu nữ bên hoa huệ chỉ giúp Vân không ngất xỉu giữa đường vì đói và đỡ cho nàng khoản tiền giấy tiền màu đi học chứ chẳng giúp nàng trở thành sinh viên gương mẫu trong việc hoàn thành học phí được. Những tờ thông báo nhắc nhở của nhà trường cứ liên tiếp đưa tới từng lớp. Và tất nhiên chúng không ghi thiếu tên nàng. Cố gắng liên lạc về nhà hỏi thăm bệnh tình của mẹ với hy vọng mong manh là bà đã bình phục phần nào, nàng vấp phải bức tường lạnh nhạt mà dưỡng và đứa em trai kể dựng lên quanh bà. Người hàng xóm nhiệt tình hỏi han

cũng chỉ nhận được những tin tức sơ sài từ miệng hai đứa em nhỏ ngờ ngác rằng mẹ đã tỉnh nhưng vẫn yếu, vẫn mệt và chưa được về nhà. Vân thậm chí đã viết thư gửi về địa chỉ bệnh viện, nhưng chỉ có một sự im lặng đáng sợ đáp lại nàng. Thế là trong buổi chiều ảm đạm cuối đông ấy, nàng đã...

* * *

Người đàn bà có đôi mắt sắc như dao cau đứng lên khỏi salon. Nhìn soi mói vào từng đường chỉ trên áo nàng, bà ta cất giọng hỏi han đơn đả chân tình:

- Sinh viên Mỹ thuật thời trang à? Thật là phù hợp quá... Bố cháu là người Phúc Kiến ư? Khéo lại là chỗ thân quen cũng nên.

Vân gượng cười méo xẹo. Nàng vừa cuộc bộ từ nhà trọ lên tận Hồ Tây, chiếc bánh ế lúc trưa dường như đã biến mất không tăm tích. Cái đói và cái mệt làm sắc mặt nàng đã trắng giờ lại càng trắng bệch hơn. Người đàn bà tự xưng là trưởng phòng nhân sự hết vuốt tóc lại nắm tay nàng, vẽ mặt và cử chỉ tỏ ra hết sức ân cần. Trao đổi thêm vài câu tiếng Anh tiếng Trung, bà ta gật gù với vẻ khá hài lòng:

- Mặt cháu không có nét lắm nhưng chúng ta sẽ có chuyên viên trang điểm. Dáng người và trình độ như vậy là quá mỹ mãn rồi. Giờ chỉ còn chờ giám đốc đồng ý nữa thôi.

Vừa lúc đó chiếc xe loại bảy chỗ đỗ xịch trước thêm. Một người đàn ông lớn tuổi bệ vệ bước xuống. Bà trưởng phòng cung cúc chạy ra cúi chào.

Vân khoác chiếc áo choàng lụa đi ra mở cửa sổ và đứng nhắm mắt hít thở không khí lành lạnh sau cơn mưa. Một lát, nàng quay lại nhìn người đàn ông trẻ đang ngồi im lặng trên giường, cất tiếng cười uể oải:

- Lão giám đốc đáng kính đây là người lớn tuổi nhất trong số ba “người khách” của em hôm nay. Em đã từng coi lão ta như cha như ông, thậm chí còn kể chuyện gia đình mình cho lão ta nghe.

Thanh đứng dậy đến bên nàng, một tay bám vào chấn song cửa, một tay quàng nhẹ lên vai nàng. Vân quên mất là mình vừa dẫn hắt chàng. Nàng đón nhận bàn tay ấy với vẻ nhu mì rời rã, tựa trán vào bờ vai có mùi mồ hôi nhàn nhạt của chàng, vẫn tiếp tục mạch câu chuyện:

- Lúc đầu mọi việc tương đối bình thường. Em cùng với chín người nữa được bố trí ăn ở tại công ty, hàng ngày có xe đưa đi “thực tế”. Người ta đem hàng kiện quần áo đến, chúng em phải tự chọn, tự là ủi và tự sửa cho vừa vặn. Những buổi đi làm mẫu ở ngoại thành có vẻ hơi đáng ngờ, nhưng bọn em chẳng đứa nào nhận ra, tất cả còn quá trẻ và nhiều tự ái, thích được nghe phỉnh nịnh thích tỏ ra là mình quan trọng. Không những thế, tiền thù lao còn khá cao. Kiếm được vài trăm nghìn một ngày, với em và nhiều người lúc đó là một giấc mơ. Nhưng chỉ sau vài buổi chụp ảnh mẫu ở ngoại thành như vậy, tất cả đã thay đổi...

Vân bật cười khan, tiếng cười nghe sắc nhọn như tiếng oán hờn:

- Thông báo tuyển người mẫu cho công ty may mặc thật ra chỉ là cái cớ để lão già tuyển hàng mới cho đường dây gái gọi cao cấp. Bọn em đã trở thành những mắt xích trong đó. Nhóm người mẫu được chia nhỏ ra “vì yêu cầu làm việc”. Em vì nói được tiếng Trung nên được tháp tùng sếp đi công chuyện. Và trong một lần đi công chuyện như thế, em đã thành đàn bà, với một chai nước pha thuốc ngủ, trên băng sau của một chiếc Mekong kín mít. Thanh ôm ghì lấy nàng. Người run run như vừa trải qua một cơn chấn động nhưng nàng vẫn mỉm cười, đôi mắt càng ngày càng tối lại đầy chua chát:

- Em đã chẳng thể phản ứng vì không hề có bằng chứng gì của sự cưỡng đoạt. Lão già thậm chí còn gọi đây là bước đào tạo ban đầu cho công việc. Em định bỏ đi thẳng thì lão đã ném ra tờ hợp đồng em ký đồng ý cộng tác hai năm cho công ty cùng bản kê những khoản em đã hưởng suốt mấy tuần trước đó, số tiền lên tới chục triệu đồng, bao gồm cả chi phí ăn ở. Vậy là em biết rằng mình chẳng còn đường nào để lùi.

Thanh đứng sững, vòng tay như cứng lại quanh người nàng. Chàng biết mình chẳng thể nói được điều gì, chỉ có thể lặng im mà nghe nàng kể.

Những lời kể khô khan như thể bao nhiêu nước mắt và máu đã cạn rồi:

- Em nhắm mắt đưa chân, cầm những đồng tiền bán thân của mình để nộp cho nhà trường. Đã được tiếp tục học nhưng kỳ đó em chệnh mảng bê trễ. Thay vì học vẽ ở trường, em được lão già và lũ má mì dạy cách chiêu chuộng đàn ông.

Nàng đi về phía giường, chống tay nửa nằm nửa ngồi, hất mặt nhìn lên:

- Mình thấy đây, em đã tiếp thu tốt!

Thanh ngồi xuống bên nàng, giọng quả quyết một cách trầm tĩnh:

- Phải làm thế nào thì lão ta mới buông tha em?

- Lão ta đã buông rồi - Vân vẫn mê mải ngắm những mép phào trang trí trên trần - Nói đúng hơn, lão buộc phải buông.

Chàng ngả người nằm xuống. Vân ngả theo, tự nhiên ghé miệng cắn lên bắp tay chàng. Thanh để nàng tựa đầu lên vòm ngực, nghe giọng nói mệt mỏi của nàng hoà lẫn nhịp đập tim mình:

- Em ở trong cái ổ dịch hạch đây gần bốn năm trời. Với cái mác sinh viên Mỹ thuật và vốn tiếng Trung, em là một món hàng sống khá sáng giá cho những gã trọc phú và Hoa kiều. Trong số những khách hàng quen của em, có một người Đài Loan tên là...

Phải lấy người như anh

19

- Trưởng phòng Lý, hôm nay ông rảnh rồi thể?

Thái Vân vừa nói vừa vén tà áo dài mỏng tang ngồi lên chiếc ghế cao của quầy bar. Người đàn ông mặc sơ-mi đỏ mím cười nhìn nàng, giơ cao cốc bia:

- Tôi có hẹn với một người họ hàng. Bố cậu ấy vừa mới nhận được giấy phép đầu tư vào Việt Nam.

- Ô, quả là việc vui mừng. Em uống cùng với trưởng phòng Lý mới được. Vân cầm cốc bia người phục vụ vừa đưa tới, chạm vào cốc của Lý một cái. Người đàn ông được gọi là trưởng phòng Lý là một trong những khách hàng tử tế nhất của nàng. Ông ta nhã nhặn lịch sự, đòi hỏi vừa phải và thường boa cho nàng rất khá. Những khi quá bận rộn không thể qua đêm với nàng, ông ta vẫn đến quán bar này uống và tính tiền hoa hồng vào tên nàng.

Được nửa ly, Lý bỗng nhồm lên gọi:

- Nguyên Hanh, ở đây cơ mà.

Một gã trẻ tuổi đóng bộ complet đen xách cặp tiến đến. Thấy Thái Vân, hắn bỗng đứng khựng lại. Lý trèo xuống khỏi ghế chạy tới kéo gã tới bên quầy bar, hồ hởi giới thiệu:

- Nguyên Hanh, đây là Nguyễn Thái Vân tiểu thư, bằng hữu của em. Thái Vân, đây là Chung Nguyên Hanh, anh họ tôi, tân cử nhân đại học Oxford, giám đốc điều hành công ty TSS.

- Giám đốc Chung, hân hạnh!

Đáp lại nụ cười tươi tắn của Vân, gã họ Chung chỉ lầu bầu một câu chào nhạt nhẽo. Vân biết ý lui vào một góc bàn phía trong để hai anh em Lý nói chuyện. Nàng ngồi có vẻ lơ đãng với ly bia nhưng thực ra vẫn không bỏ sót cử chỉ nào của hai người đàn ông. Nàng đã được huấn luyện để biết tránh xa hoặc tiến lại tiếp chuyện chiều chuộng khách hàng đúng lúc. Và để làm được như vậy, lúc nào khách cũng phải ở trong tầm quan sát của nàng.

Dường như chủ đề câu chuyện đã chuyển từ việc làm ăn sang bản thân nàng. Họ Chung đang đưa mắt kín đáo về phía nàng và hỏi Lý một câu gì đó. Lý cười xoa vỗ vỗ lên vai Chung xem ra rất chân tình. Anh ta đưa mắt về phía Vân ra hiệu. Nàng hiểu ý tiến lại, vẫn tươi cười tiếp chuyện. Những câu tán gẫu tầm phào về tình hình thời tiết, môi trường kinh doanh xen kẽ với những tiếng cười và cử chỉ thân mật của Lý. Chung Nguyên Hanh vẫn ngồi cứng đờ như tượng. Chợt anh ta hỏi đột một câu:

- Không rõ Nguyễn tiểu thư quê quán ở đâu?

Những cô gái làm nghề như Vân thì có tới vài chục quê, nhưng Lý là khách quen nên biết quê thật của nàng, anh ta trả lời thay:

- Thái Vân quê ở Sapa, Lào Cai.

Rồi như sực nhớ ra điều gì, Lý vỗ vỗ lên trán:

- Hình như ông và bác cũng có thời ở đó, mãi đầu năm 78 mới về Phúc Châu, đúng không nhỉ?

* * *

Vân ngược mắt nhìn lên, Thanh đang dịu dàng nhìn trả lại nàng.

- Mình đoán được ra Nguyên Hanh là ai không?

Thanh gật đầu. Chàng ôm lấy lưng nàng, kéo lại chiếc áo ngủ để nó phủ hết bờ vai tròn mịn và hôn lên đôi mắt long lanh nước.

- Gần sáng rồi, em ngủ đi một chút.

- Em không buồn ngủ - Vân ngóc đầu lên khỏi ngực chàng - Mấy giờ rồi?

- Gần 3 giờ.

Với chiếc đồng hồ dây da sờn cũ trên mặt tủ đầu giường đeo vào cổ tay chàng, nhìn đắm đắm vào những chấm và số La Mã, Vân bật cười:

- Chiều nay em vừa được gọi ý là phải đưa một người vào phòng, nói cụ thể hơn là vào giường. Đó là một đại gia, chỉ riêng cái đồng hồ anh ta đeo đã ngang ngửa ba bốn cái Acma của mình. Mà mình biết ai đã gọi ý cho em vụ này không? Có hai thằng chó chết, chúng nó đã bàn nhau đem em đi làm...

Tiếp tục nhếch một nụ cười đắng ngắt, nàng nói nhanh:

- Và một số đó là chồng em, đúng ra là chồng hờ, vì hắn đã có vợ con rồi.

Hắn đã trả nợ lão già cho em, giúp em xin việc, thuê nhà này cho em... Em đã từng coi hắn là cái phao cứu vớt cuộc đời. Vậy mà, thế đấy!

- Có phải người tiền em ở sân ga không? – Thanh đột ngột lên tiếng ngắt lời. Vân nhìn xoáy vào cặp mắt bình thản của chàng, môi mấp máy:

- Anh đã...

Thanh mỉm cười vì Vân đã chịu gọi chàng là anh. Chàng gật đầu, kéo nàng trở lại vòm ngực mình, tay lần lần những sợi tóc bám trên cổ nàng:

- Khi đó đứng mua hàng ở sát cạnh xe, anh nghe và hiểu hết.

- Có phải vì thế mà có lúc anh đã tránh em?

- Ừ, lúc đó anh thấy quá bất ngờ - Thanh gật đầu - Nhưng rồi anh...

Thấy chàng bỏ lửng câu nói hơi lâu, Vân nhòm dậy thờ dãi:

- Anh cứ kể đi, em đang nghe mà.

- Anh không biết nữa. Anh không thể cưỡng lại, không thể tỏ ra lạnh nhạt được. Ở trên tàu, anh cố nằm im vì không để ý, nhưng cứ động tai lên nghe mọi thứ tiếng động phát ra bên giường em.

- Vậy còn cuộc điện thoại? Anh cũng nghe hết?

- Ừ, anh nghe hết.

- Biết vậy rồi vẫn dính vào em?

- Ủ.

Vân vùng hân dẩy nhìn thẳng vào gương mặt tĩnh lặng của Thanh, bàn tay chàng từ cổ trượt xuống ngực nàng. Nàng lấp bắp:

- Anh điên rồi!

Thanh chẳng trả lời. Chàng ngồi dậy gạt chiếc áo choàng lụa ra khỏi người nàng rồi lặng lẽ mỉm cười. Chàng kéo nàng lại bên mình, bàn tay bắt đầu mơn man lên vùng da thịt nhạy cảm thơm man mát của Vân. Dù nàng đã cố phủ chiếc áo choàng ngăn cản, thân xác nàng vẫn bật lên những điệu nhạc êm ái trước hơi ấm mà đôi bàn tay hết sức yêu chiều ấy mang lại. Trong cơn hoan lạc thao thức, nàng nghe chàng nói mãi lời yêu.

* * *

Thang máy mở, Vân nhìn quanh định hướng rồi nhón chân đi lên những bậc thang gỗ bóng lộn. Cánh cửa kính sắc sỡ mở ra làm cái khô hanh giả tạo của điều hoà phả vào mặt nàng. Quán bar trên tầng thượng building chào đón nàng bằng vẻ lạnh lạnh đài các, những chiếc sofa đỏ kê sát những bức tường bằng kính nhìn xuống thành phố. Một vài người khách, quần áo sang trọng hoặc thời thượng hoặc cả hai, ngồi ngả ngón bên những ly nước kiểu cách, không trầm ngâm với những quân cờ vua nhỏ bằng pha lê thì cũng ôm gối ngắm khung cảnh đang trải rộng phía ngoài. Một nơi quả là thượng lưu hàn nhã. Vân lặng lẽ ngồi xuống một chiếc bàn trống ở góc phòng. Anh chàng bồi bàn ăn mặc kiểu hip-hop chìa cho nàng tấm menu và kính cẩn quan sát nét mặt người khách lạ. Vân gọi một ly cocktail loại nhẹ rồi lặng lẽ quay mặt nhìn ra bên ngoài cửa kính. Nàng chờ Thìn. Mỗi quan hệ của nàng với chồng hờ từ trước tới nay luôn dừng lại ở những lần gặp gỡ tại nhà hoặc cùng lắm là đi ăn ở nhà hàng quen, riêng tư kín đáo. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hẹn anh ta ở chốn công khai sang trọng này.

Người phục vụ trở lại với ly cocktail màu xanh dịu mắt. Vân nhấp thử một chút, cảm thấy dễ chịu với vị bạc hà the the và chút rượu mùi không đáng kể của nó. Ánh đèn thành phố rực rỡ và ánh hoàng hôn le lói đang giao hoà với nhau ở lưng chừng tầm mắt của nàng, một ngôi sao, có lẽ là sao Hôm, đang toả sắc xanh nhò nhoi phía chân trời. Bất giác nàng nghĩ tới một người. Liệu qua lớp kính dày như thế này thì kính thiên văn có nhìn rõ sao không nhỉ? Chợt Vân thấy ai đó huýt sáo gần mình, nàng quay lại và thoáng ngạc nhiên vì người vừa ngồi xuống đối diện nàng không phải là Thìn.

- Chào em - người mới đến nháy nháy mắt - Không nhận ra à?

Vân ngó ra một giây rồi ngay lập tức nở nụ cười:

- Anh Tường. Suýt nữa thì em không nhận ra thật. Anh ăn mặc khác quá.

- Hôm nay anh có hẹn đặc biệt.

- Thế ạ?

Vân cười nhẹ nhàng. Trong đoàn đi Sapa, Tường là người nàng nể hơn cả

“ông địa” Ngữ. Anh còn khá trẻ, dễ coi, có vẻ thành đạt, lại thấy mọi người bảo là chưa vợ, nhưng cách anh giữ khoảng cách với phụ nữ thật lạ lùng. Một phong thái vẫn tự tin, hơi nghiêm khắc nhưng không khó chịu, nghiêm túc và nhẹ nhàng đúng lúc, nó khiến người ta cảm thấy không thể xem thường. Vì vậy nên khi thấy Tường nhắc đến “cái hẹn đặc biệt” với ánh mắt lấp lánh, Vân đoán ngay ra rằng anh đã có nơi có chốn, và việc anh trở nên hơi xa vời già dặn hơn so với tuổi chỉ là một biểu hiện của sự chung thủy. Tường không nhìn vào cuốn menu mà người phục vụ đưa tới, anh gọi ngay bia tươi rồi chỉ vào ly cocktail trên bàn:

- Grasshopper à?

- Sao anh biết?

Tường mỉm cười, không trả lời vào câu hỏi hơi sừng sốt của Vân mà hỏi luôn câu khác:

- Hình như đây là lần đầu em ngồi ở đây?

- Vâng, em mới nghe một chị ở văn phòng quảng cáo.

- Thấy quán này được không?

Vân xoay chiếc ly trong tay nhìn ra khoảng không gian thoáng đãng bên ngoài. Trời đã tối hẳn, những ánh đèn xe, đèn quảng cáo rực rỡ và sinh động hơn bao giờ hết. Nàng quay lại đưa mắt quanh quán như thăm đánh giá:

- Em thấy nội thất trang trí được, có cảm giác hơi lạnh. Địa điểm thì lý tưởng, cảnh bên ngoài quá đẹp.

- Của một bác nick là Concato, cũng tham gia trên mạng mình đây, em biết không nhỉ?

Vân lắc đầu, nàng có nhìn thấy cái tên Concato ở đâu đó nhưng chẳng nhớ nick ấy đã viết những gì.

- Văn phòng anh gần đây nên dẫn khách cho bác Concato suốt... À, anh ngồi thế này có phiền em không?
 - Không đâu ạ, em sợ em làm phiền anh ấy chứ.
 - Phiền gì mà phiền - Tường mỉm cười, hôm nay anh có vẻ tươi tắn khác hẳn kiểu trầm tĩnh khô khan khi ở Sapa - Anh hẹn bạn 8 giờ, ở văn phòng điều hoà hỏng nên mới qua đây sớm.
- Tường nói làm Vân nhìn xuống đồng hồ. Đã sắp 7 rưỡi tối, Thìn vẫn chưa thấy đâu. Nàng chép miệng nói lảng sang chuyện khác:
- Sao dạo này em ít thấy anh đưa ảnh lên mạng nhỉ?
 - Có đấy chứ. Chiều nay anh vừa upload lên một bức sông Hồng.
 - Một bức ăn thua gì! Hồi nọ em thấy anh với bác Ngừ đua nhau đưa lên đến cả chục ảnh một ngày.
 - À... đợt đấy là anh với Blue liên thủ chống Macro tiên sinh. Ảnh cũng là anh với nó “campuchia”, chứ một mình anh làm sao trực chiến mà có ảnh nhanh thế được.

Tường nhắc đến Blue làm Vân chột thấy nhói tim. Từ đêm mưa đó đến hôm nay đã gần hai tuần, nàng không được gặp chàng, không được nói chuyện và cũng không được đắm chìm vào những giây phút êm ả bên chàng. Hai người chỉ nhìn thấy nhau trên mạng và nhắn cho nhau qua điện thoại hay những dòng tin offline trên Yahoo. Có lẽ giờ này Thanh đã về nhà ăn cơm với ông bố đĩnh đoảng của chàng rồi. Còn nàng thì vẫn ngồi đây đợi Thìn đến để nói cho xong chuyện chia tay...

- Em nói anh thế chứ cũng có thấy em vào viết bài “post” ảnh gì đâu nhỉ? – Không để ý tới nét mặt của nàng, Tường hỏi vui vẻ.
- Dạ, em mới đổi chỗ làm, bận hơn nên chỉ vào đọc bài thôi anh ạ.
- Anh thì có cái project cần làm gấp nên ngại vào mạng, sợ la cà. Nhiều mục dài, đọc xong cũng hết cả buổi đấy.
- Vâng, em toàn phải copy các bài dài vào usb để đêm về đọc. Đọc trong giờ làm việc sắp bắt được thì lười thôi to. À, anh có biết chương trình nào save được cả trang web cùng lúc không? Em cứ phải save as từng trang, có mục mười mấy hai chục trang, mất thời gian quá.
- Cái đấy thì em dùng Teleport hoặc Webthief. Anh có sẵn Teleport, để mai

anh đưa link cho em tải về, file nén nên nhẹ thôi.

- Dùng có khó không ạ?

- Yên tâm, dễ lắm. Nếu có gì mắc cứ gọi anh trên Yahoo, nick anh là...

Có tiếng tăng hắng đầy đe dọa vang lên cắt ngang câu nói của Tường. Vân thoáng giật mình quay lại, Thìn đến.

* * *

Vân rút khăn giấy lau máu mũi, nhếch mép ngược lên bảng điều khiển thang máy. Nàng không nhìn vào gương mặt dài của Thìn nhưng vẫn có thể thấy vẻ bưng bưng phần nộ đến nực cười. Quả thật Thìn rất nực cười! Khi Lương Nhữ Tri ngủ với nàng ngay trước mũi thì hẳn ta im lặng làm ngơ. Đến lúc nàng chỉ nói chuyện vui vẻ với một người đàn ông quen biết bình thường thì sẵn đến hùng hổ. Và thậm chí hẳn còn chẳng đợi được đến về nhà mà đã vung tay tặng nàng hai cái tát ngay trước cửa thang máy của quán bar.

Vân nhìn những con số nhích lùi dần báo hiệu sự di chuyển chậm chạp, lòng ngao ngán chứ không phần nộ. Hình như cảm xúc của nàng đã chai đi rồi.

Thìn sau khi tát nàng thì có vẻ hối hận. Có lẽ hẳn không nghĩ cái tát của mình lại khiến Vân bị chảy máu cam. Cũng có thể hẳn đã nhận ra đây không phải là chỗ thích hợp để giở thói vũ phu với nhân tình. Thang máy dừng ở tầng một, nơi đỗ xe ô tô, Thìn đi ra, mặt tỉnh rụi như không hề quen biết nàng. Vân bấm nút đóng cửa thật nhanh để đỡ phải nhìn thấy dáng đi khệnh khạng của hắn. Nàng đưa tay lên má, chắc dấu vết hai cái tát của Thìn sẽ làm mặt nàng khó coi. Nhưng không sao, mai là ngày nghỉ.

Thang dừng ở tầng hầm để xe máy, Vân vuốt lại mái tóc, bước nhanh ra ngay khi cánh cửa inox vừa xịch mở. Suýt nữa thì nàng đâm phải người đang đứng lơ ngơ phía ngoài. Chẳng ai xa lạ, đó là Thư, sếp mới của nàng. Cô ta đi một mình, mặc một chiếc đầm hở lưng màu hoàng yến và trang điểm khá đậm, trông sinh động hấp dẫn khác hẳn với vẻ gái già kín đáo nhợt nhạt ban ngày. Vân dừng lại chào hỏi vài câu xã giao rồi mới đi về phía chiếc 82 của mình. "Nói cho công bằng thì cũng đẹp!" - nàng nghĩ thầm, khẽ nhún vai.

Với những gì đang đợi ở nhà, lẽ ra nàng phải không còn thời gian lẫn tâm trí mà cảm thấy ghen tị thường tình kiểu như thế nữa. Nhưng việc gì phải nghĩ nhiều về cái tên vô học đó khi hắn đã làm nàng chán ngấy đến độ không buồn cảm thấy lợm giọng nữa. Dù sao thì quãng thời gian làm vợ hờ trả nợ hẳn của nàng đã chấm dứt rồi. Với hai cái tát vô lý của hắn vừa nãy, việc nàng nói chia tay với hắn sẽ càng dễ dàng, mọi chuyện coi như đã được định đoạt. Và nàng sẽ được tự do...

Tổ “tò” thò đầu ngó vào bếp và phòng tắm, xuýt xoa:

- Eo ôi, đại tỷ ở chỗ sang thế!

- Sang nên mới phải cuộn gói sớm – Vân vỗ vỗ để lớp băng dính chặt vào nắp chiếc hộp carton – Ê, qua đây khênh đi, đừng đấy nói nhiều!

Tổ chồng hai chiếc hộp lên bệ ra trước cửa thang máy trông nhẹ tênh như chơi đồ hàng, miệng lầm bầm:

- Em đúng là số con kiến. Tường tử mời ăn nên đến rõ nhanh...

- Ta có bảo là không cho mi ăn đâu. Dọn nhanh rồi ta nấu miến cho.

- Ấc ặc, khênh một đồng xong rồi ăn miến. Tỷ ác!

- Ta nói ta hiền bao giờ chưa? Nào, có làm không?

- Có - Tổ kéo dài giọng, đẩy đám hộp, túi, ba lô vào thang máy - Tỷ nhanh lên không em mang đồ ra chợ Giời bán hết đấy!

Vân không cười, quay vào bếp cuộn nốt mấy mẫu tượng hoa quả bằng thạch cao gắn nam châm trang trí trên cánh tủ lạnh vào trong chiếc khăn lông màu hồng và hai tấm lót tay hình quả dâu. Hôm qua nói chuyện chia tay với Thìn xong xuôi, nàng bắt tay vào việc thu dọn ngay lập tức. Đồ đạc của nàng toàn những thứ lặt vặt, ngoài mấy bức tranh mới vẽ và chiếc máy tính second hand đã chuyển đi từ hôm trước, chẳng còn gì có thể gọi là công kênh. Quần áo, giày dép, sách báo, thêm vài chiếc cốc sứ với nửa tá vừa bát vừa đĩa và một chiếc máy ảnh Minolta cũ, tất cả đều nhỏ mọn và chỉ cần hai chiếc thùng giấy là đủ thu dọn tất cả bằng chứng của một quãng đời cay đắng ấy. Tháo sim điện thoại bỏ vào ví, nàng để lại chiếc máy ảnh, điện thoại di động và mấy thứ nữ trang đắt tiền mà Thìn đã mua cho kèm theo một phong bì tiền. Nàng nhớ lại lời nói hôm qua của anh ta rằng “cô muốn đi đâu thì đi, để lại các thứ trả tôi” và một mối thờ dài. Anh ta đã *rộng rãi* không nhắc đến khoản nợ 30 triệu “giúp hộ” Vân hồi trước nhưng nàng vẫn vét hết số tiền dành dụm và vay mượn thêm để trả lại. Nàng thoáng thấy xót xa, bao nhiêu mồ hôi nước mắt và cả máu của nàng trong suốt mấy năm trời... Nhưng nàng sẽ kiếm lại được thôi!

Xách nốt chiếc túi du lịch ra khỏi nhà, khoá sập cửa, Vân mỉm cười chào từ biệt mấy người hàng xóm phúc hậu rồi đi xuống dưới. Tổ đã chằng buộc các thứ vào chiếc 82 của nàng bằng mấy sợi dây cao su có móc sắt. Dắt chiếc Vespa ra, nàng nheo mắt nhìn cậu bạn tốt bụng:

- Mi lấy mấy cái dây này ở đâu ra thế?

- Em mua chứ đâu. Bên siêu thị kia có đấy!

- Hết bao nhiêu để lát ta trả.

- Tỷ khinh em đấy à? Em bây giờ làm cho Silvermoon chứ không còn là thằng Tổ đến ăn vụng lạc rang muối của tỷ nữa đâu nhé!

Vân cười, có Tổ đến giúp, nàng cảm thấy tâm trạng của mình bớt u ám đi nhiều. Nàng nhìn chiếc 82 rồi chỉ về phía xe của Tổ, hỏi:

- Thế đi xe này còn xe mi kia thì tính sao?

- Ôi dào, tỷ khéo lo. Chờ 5 phút nữa, em đã bảo thằng Diễm đi xe ôm đến

đây rồi, nó đi xe em để em đi xe tỷ.

- Diễm nó có xe chưa nhỉ?

- Rồi tỷ ạ, sao tỷ hỏi thế?

- À, tưởng chưa thì ta bán cái 82 cho nó.

- Người thẳng đấy như cái sào, đi 82 thế nào được mà tỷ đòi bán. Nó trúng quả làm phim quảng cáo cho bọn sữa Zala, mua Jupiter mới tinh nhé.

Làm như không để ý đến lời Tố, Vân cúi xuống cài lại khoá chiếc túi du lịch. Bạn bè cùng lớp đều đã phần nào ổn định, Tố mua được nhà riêng, còn Diễm, đứa bị coi là lệt đệt nhất, cũng đã có xe máy tốt, chỉ có nàng vẫn chông chênh, chẳng có gì trong tay.

Châm dứt quan hệ với Thìn cũng có nghĩa là mất chỗ ở, nàng biết trước như vậy nên đã liên hệ thuê được nửa căn hộ trên tầng 3 một khu tập thể xuống cấp với giá khá rẻ. Tạm thời có nhà, khoản tiền nàng đã vay của ông chủ gallery quen để trả Thìn sẽ được trừ dần vào công trang trí triển lãm và dăm bảy bức tranh phong cảnh khổ lớn sắp tới, nàng sẽ không đến nỗi quá túng quẫn. Nhưng tất nhiên mọi việc chỉ dừng chỉ trông vào lương ở công ty sẽ khiến nàng phải tính toán đầu đầu hơn.

Nắng đã bắt đầu gay gắt mà không thấy Diễm đâu, Tố vừa đi lại vừa lầu bầu:

- Thằng khỉ gió, vừa đi vừa ngủ hay sao...

- Mới có một tí, mi ngồi yên chờ đi xem nào. Lượn lờ chóng mặt quá!

- Tỷ không biết đấy, hôm nọ nó hẹn em 10 giờ đi xem nhà. Chờ đến 10 rưỡi không thấy, em gọi điện thì nó bảo là ngủ quên, thế có bức không!

- Tính thẳng này vẫn như hồi xưa nhỉ - Vân rút chai nước trong túi chìa cho Tố - Uống đi cho mát! Trưa nay đi ăn gì bây giờ?

- Em tưởng tỷ bảo nấu miến?

- Nhà mới đã có nồi có bếp gì đâu mà nấu miến. Hay đi ăn bún chả nhé.

Mãi nói chuyện và ngóng về phía đầu đường, cả Vân lẫn Tố đều không thấy một chiếc Lexus bò chậm chạp ngang qua.

* * *

Đến 8 giờ tối thì mọi việc sắp xếp kê dọn chỗ mới tạm xong. Tô và Diễm sau khi khệ nệ khênh lên một chiếc bàn để máy tính cùng hai túi to cam và lê “làm quà tân gia” thì đã kéo nhau về. Vân rửa hoa quả bày ở góc tường cúng thổ địa rồi đi xuống dưới đường mua bánh bao ăn tạm cho qua bữa tối. Công việc ở chỗ mới này khá thuận lợi, quan hệ với cấp trên và đồng nghiệp đều tốt, nàng có thể vay hoặc xin ứng trước một vài tháng lương để sắm sửa mấy thứ đồ đạc cho nơi ở mới này. Sẽ phải mua bếp gas và xoong nồi, với một chiếc đệm hoặc giường rẻ tiền. Rồi cả tủ nữa, có lẽ nên mua tủ vải kéo khoá cho tiện, vì nàng cũng không nghĩ mình sẽ ở đây lâu dài. Khu này khá tồi tàn, lại gần xóm liều khét tiếng của thành phố, ngay dưới nhà nàng là chợ tạm, nó quá lộn xộn và thiếu an ninh. Với một người mà cuộc sống vốn đã thừa bất ổn như nàng, giờ đây sự yên tĩnh an toàn là thứ cần thiết nhất.

Lắp simcard vào chiếc Nokia cũ, nàng mở máy đọc lại những tin nhắn ngắn ngủi dễ yêu của Thanh và khẽ mỉm cười. Chàng không hề biết gì về việc nàng chuyển nhà hôm nay cũng như không hề biết chính chàng là động lực cho nàng nhanh chóng rời bỏ cuộc sống chán ngán vô vọng với Thìn. Rồi đây nàng sẽ bắt đầu một quãng đời mới với một con đường mới mở ra trước mắt. Chưa hẳn đã hoàn toàn bằng phẳng nhưng chắc chắn không còn bùn đen, chàng đã hứa sẽ cùng nàng đi trên con đường đó...

Vừa nghĩ tới đây, Vân thấy điện thoại phát tín hiệu. Là tin nhắn của Thanh. “AC được penalty, em thua rồi nhé”. Vân sức nhớ ra, hình như hôm nay có trận đấu quyết định ngôi vô địch giải bóng đá Ý. Từ mấy hôm trước nàng đã cá cược với Thanh về chuyện đội nào sẽ dẫn bàn. Nhưng bây giờ thì... nàng vừa dọn khỏi căn hộ tiện nghi để về khu lao động ọp ẹp này, đến một chiếc ổ cắm điện cho ra hồn còn không có, nói gì đến TV và truyền hình cáp. Gửi lại cho chàng một tin nhắn thông báo việc chuyển nhà, nàng lục thùng giấy tìm bộ đồ ngủ, cả ngày dọn dẹp làm lưng nàng đau gầy và mắt thì sụp xuống. Chiếc áo ngủ bằng lụa nàng mới mua kỷ niệm lần thôi việc ở Hạnh Nhu không có trong hộp carton, cả chiếc quần jeans mẹ mua tặng sinh nhật năm ngoái cũng không có. À, phải rồi, sáng hôm qua nàng đã đem mấy thứ ấy bỏ vào máy giặt và quên không lấy ra để đóng thùng chuyển đi. Hôm nay là Chủ nhật, Thìn chắc chưa có thời gian để ghé qua và phát hiện việc nàng bỏ đi. Mới 8 rưỡi tối và chìa khoá nàng vẫn cầm, trở lại đó lấy đồ rồi quay về chắc cũng chỉ mất non một giờ đồng hồ... Nghĩ là làm, Vân vội vã đi luôn.

Trái với dự đoán của nàng, trong căn hộ cao cấp ấy có người, hai người, Lương và Thìn. Lương nói trơn tru bằng tiếng Việt, khác hẳn với kiểu cố tình ra vẻ lơ lơ và ngắt quãng như một kẻ ngỗ ngược mọi khi:

- Phải làm ngay khi hắn vừa về để hắn không kịp trở tay.

Giọng Thìn hăm hực:

- Vấn đề là không biết chính xác bao giờ nó về.

- Nếu tôi là ông, tôi sẽ dò hỏi.

- Anh tưởng tôi chưa làm chắc! Nhưng đến mẹ ruột nó còn không biết thì tôi tra ra thế đ. nào được.

- Không nên nói tục chửi bậy. Ông đã hỏi thư ký của hắn chưa?

- Tôi đã nói là đến mẹ ruột hắn còn không biết mà lại!

- Phải có ai biết chứ?

- Có, thằng què.

- Chà, nhân vật này ta loại trừ từ đầu! Đến khuyến cầu cũng không trung thành tận tụy bằng... - Lão già nói những lời giống như sự miệt thị mà không đổi sắc. Qua khe cửa, Vân thấy gương mặt lão lạnh tanh giống một pho tượng, chỉ có ánh mắt loé lên một tia đáng sợ.

- Từ hồi què tay nó lại càng đặc lực hơn. Mấy lần tôi phát hiện nó cho người theo dõi tôi, may mà tôi biết cách cắt đuôi.

Không đếm xỉa đến lời kể lể khoe khoang của Thìn, Lương hỏi tiếp:

- Còn vợ hắn thì sao?

Rồi như sực nhớ ra điều gì, lão đảo mắt quanh căn phòng, phẩy tay:

- À, thôi khỏi đi... - lão gật gù chỉ vào phong bì tiền trên bàn - Đồ đạc còn nguyên, lại thêm cái này. Kể ra cô Vân cũng là người có liêm sỉ.

- Anh mĩa tôi hay sao? Con chó cái đấy mà chịu hợp tác với chúng ta từ hôm trước thì ghé chủ tịch đã về tay anh ngay rồi.

- Về tay ông chứ, Bá Thìn. Tôi thì có vai trò gì ở VNRC đâu.

Đến đây thì Vân hiểu Thìn và Lương đang nói đến vấn đề gì. Nàng nhẹ nhàng lùi dần khỏi cánh cửa. Nhưng không may cho nàng, một tiếng chào đã vang lên từ bên nhà hàng xóm:

- Cô Vân chưa đi à?

Mức độ bí mật của câu chuyện Vân nghe được khiến nàng ý thức được tình huống có thể gọi là nguy hiểm mà nàng sắp đối mặt. Ngay lập tức lùi hẳn về phía cầu thang bộ và giả vờ thở hổn hển, nàng quay sang cao giọng chào bà hàng xóm quá nhanh nhẩu:

- Vâng ạ, cháu quên đồ nên về lấy. Thang máy hỏng hả bác?

- Ủ, cả chiều nay chập điện gì đấy, lúc được lúc không.

“Ồn trời, nó có trục trặc thật”, Vân cảm thấy dạ dày mình bót co thắt đi một chút, nàng khẽ nhếch môi cười với cái mặt dài như mặt ngựa của Thìn vừa lộ ra đầy đe dọa và ngờ vực rồi quay đầu nói tiếp:

- Thảo nào cháu bấm gọi mãi không thấy mở. Hôm nay bác không đi tập thể dục tối ă?

Bà hàng xóm kêu ca gì đó về bệnh đau khớp, nằng nán lại cho bà nói hết câu rồi mới vào nhà. Tạo một vẻ mặt thoáng ngạc nhiên và căm ghét khinh bỉ vừa phải để chào hỏi Lương Nhữ Tri, Vân đi thẳng vào trong lấy đồ trong máy giặt cho vào một chiếc túi nylon rồi bước ra.

- Cô Vân có bạn chờ ở dưới hay sao mà vội thế? – lão già nói bằng tiếng Việt, giọng vẫn khách sáo nhưng vẻ cười cợt lộ rõ.

Thìn ngay lập tức mắc mưu, hấn lồng lộn sập cửa lại và vươn tay định túm lấy Vân. Nàng lách người tránh và nói bằng giọng lạnh lùng:

- Tôi đi xe, để dưới nhà không khoá cổ nên phải vội, thưa ông Lương.

- Tôi lại tưởng là vị bằng hữu sáng nay của cô đưa cô tới – lão vẫn cố tình nói bằng tiếng Việt, giọng kiêu cách như đang đọc thơ.

- Không, thưa ông – Vân hiểu là Lương đang cố tình kéo dài câu chuyện để dò ý tứ của nàng, nàng cũng nói bằng giọng kiêu cách, tay cố gắng không run nhưng mồ hôi lạnh toát sau gáy – Đó chỉ là sư đệ của tôi ở trường đại học. Tôi dọn nhà, cần nhiều người giúp. Tôi không dám phiền ông với anh Thìn, đành phải nhờ các bạn học cũ vậy!

Giờ chiếc túi trước mặt Thìn, nàng nói bằng giọng nhạt nhẽo nhẹ nhàng:

- Em bỏ quên cái quần mẹ tặng nên mới phải quay lại phiền anh. Em để lại tiền và mấy thứ, anh cầm chưa?

- Cầm rồi – Thìn nói tiu nghỉu.

- Em gửi lại chìa khoá cho anh luôn. Sáng nay em định chờ anh đến để trả, mấy đứa kia cũng muốn ở lại chào anh, nhưng lâu quá không thấy nên thôi.

- Được rồi, cô đi đi!

Nàng ra khỏi cửa, thấy một tiếng rầm ngay sau lưng. Trái với thói quen giật mình vì tiếng động lớn thường ngày, lần này nàng lại thở ra một hơi nhẹ nhõm. Ít nhất thì nàng đã làm cho lão cáo già và tên cục súc kia tin rằng nàng vừa mới đến. Nàng lấy lại vẻ điềm tĩnh, ung dung bấm thang máy đi xuống. Khi cửa bật mở, gương mặt hốt hải của Thanh án ngữ trước mặt làm nàng giật thót người. Vội vĩa giờ tay lên môi, kéo chàng vào và bấm nút đóng cửa thật nhanh, Vân nhấn vào số 10, tầng cao nhất.

- Sao anh đến đây?

- Em nhắn tin thế rồi im bất luôn, anh thấy lo – Thanh ôm lấy vai nàng.

- Em nhắn gì ấy nhỉ? – Vân cho tay vào túi, chiếc điện thoại không có ở đó – À, em vội đi nên quên điện thoại.

- Em nhắn là “Em không ở chỗ cũ nữa nên không có TV. Chúc mừng anh”.

- Thế thì có gì mà lo?

Vòng ôm chặt hơn, một nụ hôn đầu trên má nàng, giọng Thanh thoáng giận:

- Em nói cụt ngùn cứ như đang hờn lấy ấy. Lại còn bảo “em không ở chỗ cũ

nữa”, làm anh càng cuống.

Thang dùng, cánh cửa chưa kịp mở Vân đã bấm nút đóng và bấm số 1, nàng chặn tay lên môi Thanh:

- Đừng hỏi gì cả. Nghe em đã! Tí nữa xuống đến tầng 1, em đi ra trước, anh cứ ở trong này, đi lên đi xuống độ vài lần nữa rồi hãy ra. Nếu có ai hỏi thì anh bảo anh vào tìm nhà chú họ ở khu này, được không?

Thanh gật đầu. Nàng hôn nhẹ lên môi chàng, đọc địa chỉ nhà mới và nhích hẳn sang góc đối diện. Nàng ngẩng lên chăm chú theo dõi bảng số như đang ở chung thang máy với người lạ, đôi môi không son khẽ mỉm cười. Thanh vẫn nhìn nàng bằng đôi mắt dịu dàng quen thuộc. Chàng không biết rằng, đến lúc này bàn tay Vân mới dám khe khẽ run lên.

* * *

Hơn 11 giờ đêm, Thanh gắn xong mấy chiếc ổ cắm mới ở phòng ngoài và lắp xong chiếc đèn ống nhỏ cho phòng tắm quay thì thấy Vân đã ngủ thiếp đi từ bao giờ, túi quần áo mới lấy về vẫn nắm hờ trong tay. Chàng nhắc chiếc túi thật nhẹ để những tiếng tránh những tiếng sột soạt rồi buông màn cho nàng. Không tắt điện vì biết nàng sợ tối, chàng nhắc chùm chìa khoá trên bàn chưa kịp đi ra cửa thì đã thấy Vân ngồi dậy.

- Anh về à? - Nàng bước tới cầm chùm chìa khoá trong tay chàng, dáng điệu và giọng nói vẫn đượm vẻ ngái ngủ - Giờ này cổng sắt dưới cầu thang khoá rồi, để em xuống mở.

Cầu thang không có đèn và Vân cũng chưa quen với cả bóng tối lẫn khung cảnh nên chậm chậm lần từng bậc. Thanh rút điện thoại chìa màn hình ra phía trước để soi đường cho nàng. Bất giác Vân cảm thấy khó thở, thứ ánh sáng mờ mờ này, hai chiếc bóng tiếp nối nhau in trên tường này và cái cảm giác hạnh phúc này, sao mà giống đêm ở Sapa đến vậy. Hình như Thanh cũng có ý nghĩ giống nàng, chàng tìm tay nàng trong bóng tối, siết nhẹ nhẹ. Vân thấy mũi cay cay, nàng tựa hẳn vào Thanh, im lặng. Không có cơn gió lốc nào, và tình cảm của nàng lúc này đã khác đi nhiều lắm. Nàng thấy những giác quan của nàng được tình yêu lấp đầy chứ không còn trống rỗng. Giờ đây nàng yêu và được yêu tha thiết, sự bất cần chua chát dần biến mất nhường chỗ cho những mong ước ngọt ngào. Nàng thì thầm:

- Hay là anh ở lại...

Thanh không trả lời, chàng như bị thôi miên bởi hương thơm rất nhẹ toả ra từ làn da mà chàng biết là rất mịn của nàng. Chàng nhớ mùi hương dễ chịu này, nhớ cả từng mạch máu nhỏ trên chiếc cổ luôn nghển lên búống bình và cả mấy “hạt gạo” trắng li li trên những móng tay hồng nhạt kia nữa. Chúng luôn gọi cho chàng những cảm xúc thật lạ lùng, vừa muốn chở che nâng niu vừa muốn được đắm chìm gắn bó. Một lát, chàng dắt tay nàng đi nốt mấy bậc thang cuối, giọng thủ thỉ nhẹ nhàng:

- Bố anh mới đánh mất một đôi đồng hồ quả quýt, cả ngày chẳng ăn uống gì. Anh về mua cái gì cho bố.

- Khuya thế này còn hàng nào mở không?

- Ở ngõ Cẩm Chỉ có mấy hàng ăn mở suốt đêm.

- Anh có tiền chưa?

Hỏi xong câu ấy Vân thoáng nở một nụ cười, chàng và nàng nói chuyện cứ

như thể đã yêu nhau lâu lắm rồi. Đêm nay không có chàng ở bên nhưng nàng biết mình sẽ có giấc ngủ yên lành.

Nụ hôn tạm biệt rồi cũng phải ngừng, Thanh bước chậm chậm ra chỗ gửi xe, nổ máy hướng về khu phố cổ. Chàng không biết ai đang ở phía sau và cái gì đang đợi phía trước mình.

* * *

Vân chọn bộ quần áo phẳng phiu nhất trong thùng giấy và bước vào phòng tắm. Hôm qua, tiền Thanh về xong, nàng trở lên nhà ngủ luôn, thậm chí chẳng buồn thay bộ quần áo bám bụi nhem nhuốc trên người. Cũng may là nàng vẫn lạ nhà nên không ngủ say đến mức muộn giờ đi làm. Phòng tắm cũng là nhà vệ sinh luôn, chật chội nhưng cũng khô ráo sạch sẽ. Vân múc nước từ trong bể ra chậu, khẽ rùng mình vì lạnh, nàng tắm thật nhanh. Thay quần áo, ra phòng ngoài, nàng chải ngược mái tóc ngắn tía ngỏ ngáo mà không thèm tìm gương soi trong túi xách. Một lát sau, nàng đã sẵn sàng cho một ngày mới.

Mở cánh cửa sơn xanh tróc lở, Vân buông rơi chiếc túi vì người đang đứng lù lù trước khung cửa. Ngày mới của nàng bắt đầu bằng việc phải đối diện với cặp mắt ti hí trên gương mặt dài thượt này sao? Giọng nói lúc nào cũng cục cằn của Thìn khẳng định cho ý nghĩ đó:

- Cô đi đâu? - hần nhìn nàng hần học.

Vân chưa kịp mở lời thì hần đã bước xộc vào nhà và lặp lại câu hỏi với một giọng điệu dữ dằn hơn.

- Tôi đi làm, anh không thấy sao mà còn hỏi? – giọng Vân hơi xẵng.

Gã đàn ông sấn thêm một bước:

- Mới khỏi vòng đã cong đuôi, cô giỏi lắm!

- Nếu không có việc gì thì anh ra cho tôi khoá cửa?

- Khoá cửa à? – Thìn quăm mặt, hần túm lấy vai Vân kéo giật lại.

- Buông ra! – Vân vùng tay.

Cặp mắt một mí của Thìn vằn lên một tia đỏ quạch, hần dẫn nàng vào cánh cửa, mồm văng tục.

- Đ.m, mày tưởng qua mắt được tao hay sao?

Vân dùng hết sức đẩy thân hình nặng nề đang ép chặt mình ra, nàng thụi một nắm đấm vào mạn sườn gã đàn ông, mạnh đến nỗi những thớ mỡ trên bụng hần rung lên. Chưa kịp kéo cánh cửa gỗ kẹt cứng, tóc nàng đã bị nắm chặt.

Thìn riết róng:

- Dám đánh tao à... Nói, tối qua mày đã nghe được những gì? Có phải thằng kia xui mày đến rình mò bọn tao không?

- Anh điên rồi. Buông tôi ra!

Nàng tiếp tục vùng vẫy, hai bàn tay Thìn càng lúc càng xiết chặt trên cổ làm nàng nghẹt thở. Lúc này hần không còn là một người nữa, mà thành một con

vật hoá đại, miệng không ngớt tuôn ra những lời bản thủ.

- Đồ điểm, tao nuôi mày cuu mang mày... Mà mày chơi tao... Thằng nào đem qua ở đây ra?

Vân thấy nổi hoảng sợ dội lên trong tâm trí. Thìn là một tên lưu manh, một tên lưu manh có tiền. Hắn đã rình mò nàng và Thanh! Có trời mới biết tiếp theo hắn sẽ dám làm những gì với hạnh phúc vừa mới chớm của nàng. Nghĩ đến đó, Vân cố dằn cảm xúc yếu đuối lại. Giơ chân thúc mạnh vào hạ bộ của hắn, chộp ngay chiếc ống tre dùng để cuộn giấy vẽ trong góc phòng, nàng huơ nó lên như huơ một cây gậy, quát lạc giọng:

- Anh đi ngay cho tôi, tôi gọi công an bây giờ!

Nghe đến công an, Thìn chững lại. Gặp người vì đau, hắn đi ra cửa, xô cả vào một ông già hàng xóm nhỏ thó đang ngó nghiêng bên ngoài. Những nhà xung quanh hình như đã quá quen với kiểu gây gỗ như thế này nên chẳng ai vào can, chỉ có vài người ngó nghiêng ngoài ban công. Thìn vẫn tiếp tục chửi rủa âm ỉ suốt dọc hành lang. Đến đầu cầu thang, hắn chột tái mặt khi thấy Lương Nhữ Tri đứng khoanh tay ở đó từ bao giờ. Lão già nhìn Thìn bằng ánh mắt lạnh lùng, giọng bình thản đến rợn người:

- Ông sẽ được gì khi gây sự thế này?

Khi đã ngồi vào chiếc Lexus sang trọng của Lương, Thìn mới hộc lên:

- Con chó cái đó... nó có thằng khác.

- Thì sao? – gương mặt hồng hào bóng nhẫy vẫn mỉm cười – Ông ghen à?

Câu hỏi của lão già làm Thìn điếng ruột. Chẳng lẽ hắn đang ghen? Không, hắn có yêu gì con đàn bà hèn mọn ấy đâu mà ghen... Đó chỉ là một ả tiếp viên karaoke hắn đã cao hứng “mua” về sau một vụ làm ăn, chỉ để làm đồ chơi... Nhưng đem qua, hắn đã thấy cô ta ôm hôn một tên đàn ông khác, hắn đã đi theo và chỉ muốn lao xe đâm chết thằng nhãi ranh đã cướp người đàn bà của hắn. Trời ơi, người đàn bà của hắn! Nàng mới quyến rũ làm sao, và luôn cam chịu chiều chuộng hắn vô điều kiện.

Nhìn những cảm xúc lần lượt trải qua trên gương mặt thô bỉ của Thìn, Lương Nhữ Tri cười nhạt, lão già phẩy tay ra hiệu cho lái xe chạy nhanh lên.

- Bá Thìn, ông không quên là hôm nay chúng ta phải họp đây chứ?

- Hả? – Thìn sực tỉnh, hắn cụp đôi mắt một mí xuống, cúi đầu như con vật nuôi biết lỗi, giọng nhũn ra – Tôi nhớ.

* * *

Lễ ra mắt phần mềm quản lý chăn nuôi được tổ chức ở một trại gà ngoại thành. Những thủ tục phát biểu, trao đĩa tượng trưng vừa xong thì mưa sập xuống. Khoảng sân có mái che thoáng chốc đã ngập xấp xỉ. Đám quan khách đóng bộ chỉnh tề co hết chân lên ghế. Vân đứng trong hành lang của khu nhà tồi tàn nhìn nhân viên trại gà lăng xăng đem gạch ra làm cầu tạm, cố

giấu nụ cười. Cũng may là gã giám đốc marketing đồng ý với phương án của nàng làm bạt che khá rộng nên ít người bị ướt.

Mưa vẫn rào rào không dứt, nước theo nhau chảy qua những vết rò ống máng ngấm vào mảng tường vôi cũ kỹ làm nó sẫm lại thành những hình thù kỳ dị. Vậy là công việc hôm nay ở văn phòng sẽ dồn lại buổi chiều và rất có thể nàng sẽ phải ở lại muộn. Cũng chẳng sao, công ty có trả tiền overtime, sẽ là một khoản kha khá cho căn bếp của nàng.

Ở chỗ mới đã được ba ngày, giường tủ sắm sửa tạm xong, chỉ còn thiếu hai thứ là tủ lạnh và nồi cơm điện. Vân muốn mua ngay, nhưng với tình hình tài chính hiện giờ, nàng chỉ có thể mua được đồ đã qua sử dụng hoặc hàng nhập lậu từ Trung Quốc. Hai thứ thiết yếu như thế mà sắm loại rẻ tiền thì dễ chuốc bực mình. Nghĩ vậy nên mấy hôm nay nàng vẫn ăn uống thất thường chờ để dành tiền. Nếu không mua đồ ăn sẵn dưới chợ thì cũng nấu tạm mấy thứ ăn liền cho xong bữa. Hôm qua, Thanh đến nhìn thấy nàng gặm bánh mì và tỏ ra không bằng lòng. Hôm nay, chàng cũng có mặt trong phần đầu lễ bàn giao phần mềm, bận rộn với đám máy móc màn hình trình diễn nhưng vẫn kịp gửi cho nàng một tin nhắn nhắc nàng ăn uống đúng giờ. Thật dễ chịu khi đón nhận sự lo toan dè dặt của chàng trong một ngày làm việc mà thời tiết không thuận lợi thế này...

Điện thoại báo có tin nhắn, nhưng không phải của Thanh mà là của Thìn. Lại những lời khủng bố hăm dọa. Hai hôm nay nàng phát chán vì phải nghe điện, nhận tin nhắn từ hắn ta. Những lời đe dọa tạt axit, đốt nhà, phá công việc... Trước đây, Vân đã trải qua đủ thứ chuyện chẳng tốt đẹp gì, nàng thấy những phản ứng này của hắn vừa thô lỗ vừa ngớ ngẩn, chúng khiến sự khinh bỉ của nàng đối với Thìn càng lúc càng tăng lên.

Cắt điện thoại, nàng nhìn về phía đám quan khách vẫn đang lúng túng. Một số đã loay hoay ra về từ nãy, một số khác vẫn còn ngồi lại nhìn chiếc cầu bằng những viên gạch xếp vội bắc qua khoảng sân ngập nước với vẻ e dè trầm lặng. Bỏ mặc những kẻ rón rén ấy, Vân che túi xách lên đầu, bước nhanh về phía chỗ để xe. Mưa có vẻ ngon ngót nhưng không ai dám chắc trời sẽ tạnh hẳn hay có một cơn mưa nữa dữ dội hơn. Nhìn xuống chiếc áo cộc tay kẻ caro xanh như để chắc rằng nó sẽ không trở nên trong suốt vì ngấm nước, nàng phóng chiếc 82 ra cổng.

Con đường dẫn vào trại gà có một bên là ruộng một bên là nương nên dù hơi trơn nhưng không đến nỗi lầy lội. Chỉ đến khi vào gần nội thành thì một cảnh tượng quen thuộc mới đập vào mắt nàng. Ngã tư mênh mông nước, những chiếc xe chết máy dựng la liệt trên vỉa hè làm mỗi cho những kẻ lau bugi với giá cắt cổ. Ngán ngấm vòng đường khác và thấy tình hình “em ơi Hà... lội phở” cũng chẳng khác gì, Vân đành phải dừng lại dưới một mái hiên chờ những công nhân thoát nước đi mở nắp cống. Mưa lại bắt đầu nặng

hạt.

Cô người nép vào mái hiên, Vân chăm chú ngắm những chiếc lá dập dềnh trên những vũng nước lớn trước mặt. Mãi đến khi nghe tiếng nổ lạch phạch của chiếc Acma quen thuộc, nàng mới ngẩng lên. Thanh chui khỏi chiếc áo mưa lưng thụng, chìa ra cho nàng một cái áo mưa giấy mới tinh.

- Anh mua à?

- Ủ. Em mặc vào đi.

Vân mỉm cười lắc đầu. Chàng lo lắng cho nàng cứ như một bảo mẫu đáng yêu vậy.

- Em gọi về văn phòng báo là sẽ làm bù tối nay rồi. Đường phía trước ngập ghê lắm. Cả đường vòng cũng ngập sâu.

Thanh ngó theo phía tay nàng chỉ, thấy mấy công nhân thoát nước mặc đồng phục vàng vẫn đang hì hục dùng quốc chim đi mở từng nắp ga cống, trời vẫn mưa rào rào. Chàng mở chiếc áo mưa, giọng quả quyết:

- Em mặc vào, rồi đi theo anh.

Hoá ra ở gần khu này lại có một cơ sở phụ của trường đại học dân lập.

Thanh dắt chiếc 82 của nàng vào nhà gửi với vẻ quen thuộc.

- Hồi xưa anh học ở đây à? – Vân hỏi khi chàng bước ra.

- Không, đây là cơ quan cũ của bố anh. Họ cho trường đại học thuê trụ sở.

Vân biết ông Túc bố chàng làm ở một viện nghiên cứu nghèo nàn, nàng không thắc mắc mà chỉ gật đầu. Ngồi sau chiếc Acma, vòng tay ôm eo

Thanh, nàng chui vào sau lưng áo mưa của chàng và giao hẹn:

- Khi nào thấy em ra hiệu là anh phải dừng xe nhé.

- Sao thế?

- Em bị say khi đi xe máy trùm áo mưa kín. Có thể sẽ nôn đấy!

- Ủ, anh sẽ dừng.

Áp mặt vào lưng Thanh, Vân he hé áo mưa nhìn ra hàng cây bằng lăng bên đường. Màn mưa xối xả làm những đoá hoa tím như bột ra thành một màu hồng nhàn nhạt. Giọng Thanh vẫn dịu dàng:

- Em chui vào đi, ướt hết bây giờ.

- Nhưng em sợ say, em muốn nhìn đường cho đỡ chóng mặt.

- Mai anh sẽ mua áo mưa hai đầu. Mặc áo đấy thì không chóng mặt đâu.

- Phải gọi là áo mưa tình nhân hoặc ít nhất cũng là áo mưa đôi chứ.

- Ủ.

Nàng mỉm cười vì vẻ chịu thua vô điều kiện của chàng, chợt thấy cảnh vật đắm nước xung quanh bừng sáng như giữa một ngày nắng đẹp.

- Sắp đi qua chỗ ngập, em co chân lên nhé – Thanh nhắc nhở và đi hơi chậm lại.

Vân lật hắt áo mưa ra, một tay vẫn bám vào vai chàng, một tay cầm đôi sandal, nàng co chân và cất tiếng cười giòn tan khi chiếc Acma sặc sỡ tăng

tốc rẽ nước chạy phẳng phẳng trước ánh mắt ghen tị của đám chủ xe chết máy đang hí hục dắt bộ. Nụ cười của nàng chợt tắt khi thấy một chiếc Pajero lao vụt qua làm dềnh những đợt sóng nước bắn. Đó là xe của Thìn.

Vân tắt chương trình đồ họa. Chiếc máy tính có vẻ như cũng quá tải nên chạy chậm hẳn. Từng cửa sổ đóng lại ỉ ạch. Đồng hồ ở góc màn hình ghi dòng chữ 9:18 PM. Đã khá muộn rồi. Công việc dồn lại của buổi sáng thế là hoàn thành, mai nàng có thể thanh thoi đôi chút. Bỏ mấy thứ đồ lặt vặt trở lại ngăn kéo và khoác túi xách trên vai, Vân tắt đèn đóng cửa ra về.

Hầm để xe của công ty vẫn còn lác đác độ hơn chục chiếc, nghĩa là còn khá nhiều người phải làm overtime như nàng. Vân vận lưng ngó nghiêng rồi chợt nhớ ra, chiếc 82 vẫn còn gửi ở trường đại học dân lập nọ và Thanh hẹn là 9 giờ tối sẽ đến đón nàng. Nàng vội vã đi ra đường và thở phào khi thấy chàng vẫn đang ngồi chờ nàng trên chiếc 82 cả khổ. Vân ngoắc túi vào gương xe:

- Anh đến lúc nào, sao không nháy máy cho em xuống? Em mãi làm, quên mất... cái gì thế này? - nàng chợt kêu lên một tiếng khi thấy một bên mặt Thanh sây sát.

- Anh ngã xe.

- Làm sao mà ngã? Xe của anh đâu? - Vân kéo tay chàng lại gần để nhìn xem có vết thương nào không. Cánh tay chàng cũng trầy xước, tay áo dây bẩn và có vết mài rách - Anh ngã ở đâu?

- Anh bị xe khác ép, ngay gần công ty. Xe không sao, anh gửi lại bảo vệ văn phòng rồi.

- Chiếc xe quệt anh như thế nào? - Nàng hỏi với nỗi nghi ngờ lo sợ.

- Xe máy, bọn choai choai lạng lách. Thôi, em ngồi lên đi.

- Để em chở.

- Va quệt chút ít thôi, anh không sao mà. Em ngồi lên đi, mình đi ăn.

- Đứng, đừng đi ăn.

- Sao thế?

- Em muốn về nhà.

Định lên tiếng thuyết phục nhưng thấy vẻ bất an của nàng, Thanh gật đầu.

Ngồi sau lưng chàng, Vân suy nghĩ miên man. Lúc trưa Thìn đã thấy nàng đi với Thanh. Cái cách chiếc Pajero lao đi và sự im lặng sau đó khiến nàng cảm thấy một mối đe dọa đang lớn dần. Rất có thể vụ va quệt ngã xe tối nay của Thanh cũng có bàn tay Thìn dính vào.

- Em mệt à? - Thanh lên tiếng, tay trái vòng ra sau nắm tay nàng - Tay em lạnh lắm.

Vân không trả lời mà tựa vào vai chàng, cảm thấy đầu mình như sắp vỡ

tung. Nhưng những việc không bình thường chưa chấm dứt ở đó. Khi leo hết mấy tầng gác để lên nhà, nàng phát hiện rằng khoá cửa đã bị phá. Vội vã vào trong bật đèn, nàng tro mắt đứng nhìn chiếc màn hình máy tính vỡ tan tành trên sàn, mấy bức tranh bị rách nát còn chần gổì thì cháy sém.

Cúi xuống nhắc chiếc màn hình trống hoác, nàng mệt mỏi gục đầu vào tay. Thìn đã thực hiện lời đe dọa của hấn rồi. Nàng đã nghĩ khi nhận gằn đủ số tiền bỏ ra, hấn sẽ dễ dàng buông tha cho nàng. Nhưng không phải như vậy... sự ê tiện bỉ ổi của hấn vẫn đuổi bám theo và làm nàng nghẹt thở... Nàng không để ý đến tiếng chân đang đến gần.

Thanh im lặng nhìn vẻ bất lực trong dáng ngồi dờ dẩn của Vân. Chàng đặt hộp thức ăn lên bàn, dẹp đám chần màn cháy sém rồi đỡ nàng lại phía giường. Lúc này, Vân mới như sự tỉnh. Nàng ngược nhìn vẻ bình thản trên gương mặt chàng, mấp máy môi định nói gì đó rồi lại thôi. Lát sau, khi cả hai đã im lặng dọn dẹp xong những thứ hư hỏng và ngồi đối diện nhau cạnh hộp phở xào, nàng mới lên tiếng, giọng nhạt nhẽo khô khan:

- Chắc mấy hôm nữa em phải dọn đi.

Thanh gặt đầu, gấp thức ăn vào bát nàng, giục:

- Em ăn đi đã.

Vân cúi xuống gấp mấy sợi phở hấy còn ắm đưa lên miệng, nhai vô thức.

Được vài miếng, nàng ngẩng lên nhìn chàng:

- Sao anh không hỏi gì cả?

- Hỏi gì?

Vân im lặng, đưa mắt nhìn ra xung quanh thay cho câu trả lời. Thanh mở nắp chai nước đưa cho nàng, giọng hết sức nhỏ nhẹ:

- Case máy tính không sao, chắc dữ liệu còn nguyên. Công ty anh có quan hệ với bên Acer Monitor, có thể mua giá gốc, em thích màn hình mới thế nào?

- Em đang hỏi anh việc khác...

- Em làm đồ hoạ, có lẽ nên lấy màn 21 inches...

- Thôi đi! - đột nhiên Vân thấy bức, nàng đặt mạnh chai nước xuống bàn khiến nước bắn cả ra ngoài - Anh không thấy việc nhà cửa tan tành rồi anh bị ngã xe là có vấn đề hay sao?

Thanh nhìn nàng, ánh mắt vẫn dịu dàng. Chàng vắn lại nắp chai nước rồi đến bên cạnh, vòng tay định ôm nàng. Vân quay ngoắt người đi, gương mặt vẫn bùng bùng giận dữ, một sự giận dữ vô cớ. Thanh thở dài, chàng rút trong túi ra chùm chìa khoá xe máy của Vân đặt lên bàn rồi đi về phía cửa. Tới lúc này Vân mới như sự tỉnh. Chồm dậy chạy tới ôm ngang lưng, áp mặt vào vai chàng, nàng kêu lên thảng thốt:

- Anh đừng về, đừng về.

Thanh quay người lại, gương mặt chàng đượm một vẻ vừa xót xa vừa trách

móc. Vân ngược lên nhìn thấy nét cảm xúc ấy, nàng vội vã nói trong những cử chỉ dần hoà cùng vô cùng vội vã:

- Em xin lỗi. Em mệt quá, căng thẳng nữa. Hắn đe dọa em, em sợ...

Thanh ôm nàng và vỗ nhẹ nhẹ lên tấm lưng run rẩy. Vân vội vã hôn lên môi chàng. Nụ hôn có vị mặn của nước mắt. Rõ ràng là nàng đang bất an ghé góm, giọng nàng càng lúc càng trở nên hồi hải bồn chồn:

- Em không muốn thế này nhưng em vẫn thấy sợ... Trưa nay hắn đã nhìn thấy anh và em... Lúc ở chỗ đường ngập... Em sợ.

Mọi lời trấn an vỗ về lúc này không có tác dụng. Thanh biết vậy nên chỉ lặng lẽ ôm chặt nàng trong vòng tay và xoa dịu nàng bằng những cái vuốt ve nhẹ nhẹ. Một lát, Vân có vẻ như đã ra khỏi cơn hoảng, ngược mắt nhìn Thanh rồi như sực nhớ ra điều gì, nàng kêu lên:

- Em quên mất, phải xem tay anh thế nào.

Không đợi Thanh nói gì, nàng vùng ra, thận trọng xắn tay áo của chàng.

Dưới ánh đèn sáng trắng, cánh tay chàng trải xước một vết vừa rộng vừa dài từ dưới khuỷu tay lên tận phía gần vai. Vân lôi mấy miếng bông tẩy trang, băng Urgo trong túi xách, lục ngăn kéo lấy ra một lọ oxy già và dầu gió rồi hạ một mệnh lệnh êm ái:

- Anh cởi áo ra đi.

Thanh ngoan ngoãn làm theo. Chàng chìa tay để nàng rửa rồi băng những vết trầy da rơm rớm máu và bôi dầu vào những chỗ tím bầm. Bàn tay Vân khéo léo như đang vẽ. Nàng tiếp tục xem cả những vết thương trên mặt chàng. Dáng vẻ nàng cũng chăm chú như một y tá thực thụ, chẳng để ý gì đến thân hình để trần và ánh mắt say đắm của chàng.

- Chỗ trên mặt trợt sâu, dễ nhiễm trùng sưng tấy lắm, anh uống... – cho đến lúc này Vân mới ngẩng lên để nhận ra chàng đang nhìn mình thế nào, bỗng nhiên nàng quên mất mình đang định dặn Thanh uống thuốc gì.

Sững người một giây rồi Vân quay người với tay tắt đèn, bóng tối choàng xuống vai nàng cùng đôi cánh tay trần sực mùi dầu của Thanh. Chàng ghi nàng vào ngực, thì thầm:

- Em không sợ tối nữa à?

* * *

Thái Vân lặng lẽ đóng cửa và nhìn về phía bộ salon. Căn phòng nhỏ mờ mờ ánh đèn màu hồng đang điểm, màn hình karaoke hiện lên một bài hát tiếng Trung đang nổi. Chung Nguyên Hanh ngồi khoanh tay bên một gã trung niên bặm trợn. Vân biết gã trung niên này, đó là Thìn, tục gọi là Thìn “ngựa”, người cung cấp rượu ngoại cho nhà hàng karaoke của Lương Nhữ Tri. Nàng còn biết là Thìn “ngựa” có làm ăn trong lĩnh vực nhà hàng vũ trường và cả du lịch, nhưng việc hắn quen thân với Chung Nguyên Hanh thì nàng không ngờ. Nguyên Hanh nhìn về mặt hơi ngờ ngàng của nàng, một

bên mép hấn nhếch ra thành nụ cười. Hấn ra hiệu cho nàng tắt micro và vắn nhỏ dàn máy rồi lên tiếng lạnh lùng, ngữ điệu tiếng Anh du dương trầm bổng:

- Đây là Nguyễn Bá Thìn tiên sinh. Chắc chị đã gặp rồi. Ông ấy là người hỗ trợ tài chính cho tôi trong dự án này.

Vân chẳng biết nên khóc hay nên cười. Dự án! Hấn gọi việc trao đổi quái gở này là dự án! Một ngày đẹp trời, nàng trong bộ dạng lả lơi của một tiếp viên bar-karaoke kiêm gái bao bỗng phát hiện ra rằng trong số khách lui tới “nơi làm việc” của mình có cả đứa em trai cùng cha khác mẹ. Và đến một ngày đẹp trời khác, đứa em ấy bỗng nghĩ tới tình máu mủ mà huy động tiền từ một kẻ xa lạ để chuộc chị ra. Hài hước thật!

- Tôi vừa nói chuyện với Lương tiên sinh. Từ ngày mai chị không cần đến đây nữa. Chắc chị cũng hiểu lý do rồi.

- Không, tôi chưa hiểu – Vân ngồi xuống, cũng nói bằng giọng lạnh lùng. Thìn nói hấp tấp, hấn nhìn nàng như muốn lột trần:

- Từ mai Vân sẽ về ở chỗ tôi. Mình sẽ ở riêng...

- Tôi không nói với anh, anh Thìn – Vân ngắt lời. Nàng đưa mắt về phía người đàn ông còn lại trong phòng – Tôi đang hỏi cậu đấy.

Khoé miệng Nguyễn Hanh thoáng trở ra đáng sợ, hấn nói mà tránh nhìn vào gương mặt giống mình như tạc của người đối diện:

- Có lẽ chị cũng không cần hiểu. Rồi khỏi đây là việc quá tốt đẹp với chị rồi. Vân cảm thấy một nỗi tủi nhục dâng lên trong mắt. Cho đến bây giờ nàng vẫn không tin đây là em trai cùng cha khác mẹ của mình. Làm trưởng đại diện, từng du học Oxford, hấn mới no đủ xênh xang làm sao. Người đàn ông mà mẹ nàng yêu suốt đời đã chỉ cho nàng một hình hài, còn tất cả những gì tốt đẹp được dành cho gã trai này...

- Ông ấy có khỏe không? – nàng cố giữ cho giọng mình thật thản nhiên.

- Cũng thường.

Vậy đấy, sau hơn hai mươi năm có mặt trên đời, tất cả những gì nàng có thể nói về người cha của mình chỉ là một câu hỏi nhạt nhẽo thế này. Và câu trả lời thì còn hơn cả nhạt nhẽo, nó như một sự khinh bỉ cố tình. Vân hỏi, cổ họng nghẹn đắng làm câu phát âm trở nên rời rạc ngắt quãng.

- Tại sao cậu làm việc này?

Đáp lại nàng là một sự im lìm đáng sợ. Nàng hỏi lại. Tiếp tục hỏi lại. Vẫn là một sự im lặng. Gương mặt vốn rất lạnh lùng của người em cùng cha khác mẹ bỗng chốc già đi, đánh lại như một tảng đá vô tri, như gương mặt của người cha mà nàng chưa bao giờ được gặp. Rồi gương mặt ấy lại già thêm chút nữa, những thớ thịt chảy ra bóng nhẫy. Một nụ cười nham hiểm như những cánh hoa ăn thịt người mở ra chộp lấy nàng...

- Vân... Vân!

Thái Vân cảm thấy có một bàn tay đỡ lưng mình. Nàng hé mắt lơ lơ nhường đôi lông mày tia mảnh nhìn gương mặt vừa quen vừa lạ đang kẻ sát. Tiếng gọi dịu dàng ấm áp đưa nàng ra khỏi cơn ác mộng. Nàng chống tay ngồi dậy, người đau rã rời, đầu vác vác nhưng thần trí đã tỉnh táo hoàn toàn.

- Anh lấy cho em cốc nước – nàng khẽ chạm vào cánh tay dán băng của Thanh, cố xua đi sự mệt mỏi trong giọng nói.

Bật chiếc đèn ở góc bếp để ánh sáng không quá chói nhưng vẫn hắt ra đủ cho nàng cảm thấy yên tâm hơn, Thanh đem cốc nước và một chiếc khăn ướt trở lại giường. Vân lặng lẽ uống nước, để yên cho chàng lau mồ hôi trên mặt trên cổ mình. Cánh cửa to đóng kín nhưng cửa sổ trông ra khoảng sân sau mở rộng, gió lùa vào làm căn phòng mát mẻ, tiếng ro ro êm ái của chiếc quạt hoà chung với tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cùng mùi da thịt nồng ấm quen thuộc của người đàn ông nàng tin cậy khiến đầu nàng dịu đi. Ngả đầu vào vòm ngực rộng của chàng, Vân thở dài im lặng. Với nàng đêm kéo dài vô tận còn ngày mai thì đang ở quá xa. Thanh bỗng cất tiếng nhẹ nhàng như hát ru, một bài hát mới:

- Và anh sẽ là người đàn ông của đời em. Anh đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ...

Vân cười không thành tiếng, nàng cảm thấy sự chua chát lại kéo đến lấp đầy cổ họng mình. Những lời dịu êm bay bổng này có thật đang dành cho nàng hay chỉ là một giấc mơ quá đẹp. Bất giác nàng rung mình.

Vấn đề Vân chú ý vào ngực mình, Thanh từ từ ngả người nằm xuống và phủ chiếc áo lên vai nàng. Vân lẩm bẩm như nói một mình:

- Anh hát tiếp đi. Em chưa bao giờ nghe anh hát.

- Em thích nghe bài gì? – Thanh vuốt những lọn tóc loà xoà trên gương mặt chưa hết mệt mỏi của nàng, bàn tay chàng lướt dọc thân hình thon thả.

- Em không biết.. Bài Ru em em ngủ cho ngoan đi.

- Anh không biết bài đấy.

- Bài dân ca Tây Nguyên ấy. Ru em em ngủ cho ngoan, để mẹ đi chăm cây lúa trên nương, em nằm ngủ cho ngoan, ngoài rừng xa cha đang đi hái măng non, ngủ ngoan hồi em ơi.

- Em hát hết rồi còn gì.

- Thì anh hát lại.

- Không, anh sẽ hát bài khác... Ru mãi ngàn năm dòng tóc em buồn. Bàn tay em nắm ngón ru trên ngàn năm. Trên mùa lá xanh ngón tay em gầy nên mãi ru thêm ngàn năm. Ru mãi ngàn năm từng phiến môi mềm ...

Bài hát cứ tiếp tục, Vân dần chìm vào giấc ngủ. Nàng vẫn nắm bàn tay Thanh áp vào má như thể giữ lại chút hơi ấm bình yên cho tới lúc đêm tàn.

* * *

Vân tỉnh giấc nhìn ra cửa sổ. Trời mùa hè, mới gần 6 giờ nhưng đã sáng bạch. Làn mây màu xám nhạt bay lững lờ phía trên tầm mắt, lũ chim sẻ chí choé chuyền qua chuyền lại những ngọn cây dâu da đầy hoa thơm man mát. Dưới sân khu tập thể là một cái chợ tạm họp vội, những người đi chợ đang léo nhéo mặc cả hỏi han. Thanh vẫn ngủ say, vết sây sất trên mặt đã khô lại, tay chàng quàng qua lưng còn hơi thở ấm đang đều đều phả lên vai nàng. Vân lặng lẽ ngắm chàng. Từ hôm nàng dọn khỏi nhà Thìn, đây là lần đầu tiên chàng ngủ lại với nàng. Những đường nét rắn rỏi của thân thể cùng gương mặt trẻ trung của chàng trong giấc ngủ luôn làm bản năng phái nữ dấy lên trong nàng. Đó không hẳn là ham muốn mà là một cái gì cao hơn thể, nó là một ước muốn. Ước muốn chở che và được che chở. Ước muốn về tình yêu, về mái ấm gia đình. Nhưng ý nghĩ đẹp đẽ của nàng bị kéo trở lại hiện thực bởi đám chăn gối chấy sém gấp gọn để trên ghế và ba bức tranh chỉ còn là khung gỗ dựng góc tường.

Vân nhẹ nhàng rút khỏi vòng tay Thanh, ngồi dậy lục mớ sách vở tìm một số điện thoại. Nàng không bao giờ muốn gặp hay liên hệ gì với chủ nhân số điện thoại này nữa. Nhưng hạnh phúc của nàng mong manh như giọt sương đọng trên lá cây giữa đỉnh đồi lộng gió. Nàng sợ nó mất đi vô cùng. Ngoài Lương Nhữ Tri ra, giờ đây chỉ có hắn mới có thể giúp nàng...

Mảnh giấy nhỏ ghi số điện thoại kẹp lẫn trong tập ký hoạ chân dung nàng vẽ từ hồi đi thực tập ở Phù Lãng. Gấp mảnh giấy nhét vào túi xách, Vân nhắc mấy bức lên ngắm nghía như tưởng nhớ rồi quay lại nhìn về phía giường. Thanh vẫn ngủ say, gương mặt trẻ trung thanh thản, làn da trần cùng những bắp thịt gọn gàng ngập trong ánh sáng trong suốt của một ngày mới. Nàng vội vã lật một tờ giấy trắng, nàng muốn ghi lại khoảnh khắc bình yên này. Cây bút chì ngắn cũn lùa những nét cong cong trên giấy. Mái tóc, gương mặt, bờ vai, vòm ngực... Người đàn ông nàng yêu dần hiện lên trong những khoảng đen trắng sáng tối. Đẹp lạ lùng.

* * *

Sắp đến giờ ăn trưa. Những việc được giao của buổi sáng đều đã hoàn thành, Vân lấy một cốc nước mát, lật giở một tờ tạp chí chuyên ngành với tâm trạng thư thái. Mấy hôm nay nàng đã bớt căng thẳng về chuyện đối phó với

Thìn. Có lẽ việc nàng cắn răng nhờ Nguyên Hanh can thiệp hôm trước đã phát huy tác dụng. Ngoài những cú điện thoại hể lên tiếng “a lô” thì đầu bên kia đập máy mà nàng biết chắc là hấn gọi để phá rối, nhà cửa, xe cộ và cả Thanh của nàng đều yên ổn.

Sực nhớ ra điều gì, nàng quay lại bên máy tính, gõ địa chỉ mạng Tinh thần Việt Nam, tìm vào diễn đàn nhiếp ảnh. Nàng gõ tên và mật khẩu rồi bấm log in. Đã là thành viên quen, dù không còn nhiều dịp đóng góp ảnh thì cũng nên vào đọc bài, xem ảnh của mọi người và thăm hỏi họ.

Thành viên online khá đông, các chủ đề ảnh phong cảnh và hoa văn sôi động như mọi khi. Mọi người đang rục rịch chuẩn bị cho một cuộc thi ảnh mới trên mạng. Các bài viết dài dòng góp ý đưa lên tới tấp. Nick Blue-sabbath thì không còn trong forum nữa, có lẽ Thanh đã đi ăn trưa rồi.

Viết một bài ngắn hỏi về ảnh lễ hội xong, ngó ra ngoài xem trời râm hay nắng quay lại, Vân giật bắn người vì “bà cô” trưởng phòng đang đứng ngay cạnh cabin mình. Thư đưa hai chiếc đĩa CD về phía nàng:

- Đây là đĩa ảnh đất nước con người Việt Nam, Vân chọn ra mấy bức tiêu biểu nhất về lễ hội cầu ngư chỉnh sửa thành poster cho chiến dịch quảng bá Festival Biển miền Trung sắp tới.

- Ảnh này của công ty mình hả chị?

- Không, của một công ty du lịch chụp để làm postcard.

- Gần đây có vụ tranh chấp biển ảnh thành tranh cổ động ở Nam Định, em cũng hơi ngại...

- À, chuyện đó thì Vân không phải lo – Thư mỉm cười, đặt đĩa vào giá đĩa tham khảo trên bàn – Người chụp là giám đốc công ty và cũng là bạn mình. Vân cứ chọn và vẽ trước. Việc mua lại ảnh sẽ bàn với họ sau, không có vấn đề gì cả.

- Vâng.

Gật đầu như đã hiểu lời giải thích, Vân mở ổ CD cho một chiếc vào định mở đọc thử thì thấy Thư ngăn lại.

- Vân cứ để đó chiều làm. Sắp đến giờ ăn trưa rồi.

Không đợi nàng trả lời, cô ta quay người đi ra khỏi phòng. Vân nhìn theo dáng đi hơi có vẻ gì đó gượng gạo mệt mỏi của Thư, thoáng thấy ái ngại. Mấy hôm nay cô ta ăn mặc như có trở, gương mặt hầu như không trang điểm. Như bây giờ cũng vậy, trong chiếc quần âu màu tàn thuốc và chiếc áo somi nâu dài tay cổ xếp nếp kín đáo, trông sếp của nàng nửa giống ni cô nửa giống nữ tu kín, chẳng có chút sinh khí nào.

Thu dọn lại góc bàn làm việc cho gọn gàng, Vân cũng ra khỏi phòng. Nàng xuống đường, đang phân vân lựa chọn giữa việc mua bánh sandwich và trà sữa trân châu đem lên bàn làm việc hay đi bộ thêm một đoạn tới tiệm cơm văn phòng thì thấy Thìn lù lù tiến đến trước mặt. Bị bất ngờ, nàng không kịp

tránh. Thìn văng tục, bàn tay hộ pháp của hắn chộp ngay lấy cánh tay nàng:

- Con chó cái, mày hại tao... Đồ khốn nạn, mày...

Vân vùng ra nhưng Thìn vẫn nắm chặt. Tát nàng một cái ngã dúm dụi, hắn túm tay nàng kéo xềnh xệch về phía xe, miệng không ngớt tuôn ra những tràng xỉ vả. Đang giờ mọi người đi ăn trưa, trước cửa văn phòng đầy người. Những ánh mắt tò mò bắt đầu đổ dồn về phía nàng. Vân kêu lên, đưa mắt tìm một gương mặt quen để cầu cứu, nhưng không có ai, tất cả đều tỏ vẻ bàng quan hoặc nhìn tình cảnh của nàng với vẻ hiếu kỳ lạ lẫm. Vân tiếp tục vùng vẫy quyết liệt. Rồi nàng cũng thoát được khi Thìn bận với tay mở cửa xe. Bất chấp đôi sandal mỏng mảnh, nàng chạy bỏ trở lại toà nhà văn phòng. Thìn vẫn đuổi theo sau, mặt phùng phùng cuồng nộ.

Bỗng Vân đâm sầm vào nhóm khách đang thông thả bước xuống bậc tam cấp. Tuy hoa mắt vì cú va chạm nhưng nàng vẫn hốt hoảng nhận ra đó là phó trưởng đại diện công ty nàng và một vị khách hàng quan trọng. Vân còn chưa kịp phản ứng gì thêm thì Thìn đã chạy xộc tới nơi, tiếp tục vung tay định đánh nàng. Thật may sao, bảo vệ toà nhà đã muộn màng xuất hiện. Có một bàn tay đỡ Vân dậy, đó là Thư, sếp nàng.

Thư từ phòng trưởng đại diện đi xuống, vẻ mặt vẫn chẳng rõ vui buồn như mọi khi. Nhìn đám nhân viên trong phòng bằng ánh mắt nghiêm nghị, cô ta quay lại nói mà không nhìn Vân:

- Lát nữa Vân vào phòng gặp mình.

- Vâng.

Đợi Thư đóng hẳn cửa phòng, một nhân viên trẻ tuổi tên là Hồng mới vỗ vai Vân nhẹ nhẹ, giọng an ủi:

- Chỉ là chuyện xảy ra ngoài giờ. Không việc gì đâu chị ạ.

Giang, phó phòng và cũng là người thân cận với Thư nhất, đưa cho Vân một chiếc khăn lạnh, nói nhỏ:

- Lão Tiến với em Thư nhà mình có hiềm khích từ xưa nên lão ý mới nhân thể làm to chuyện. Em đừng lo, cùng lắm thì nghỉ việc thôi.

Nghe đến đây Vân đang rầu rĩ cũng phải bật cười. Đúng là lúc này ông Tiến phó trưởng đại diện đã dọa đuổi việc nàng ngay trước mặt sếp trực tiếp của nàng. Và nàng thì đã trải qua hàng tá chuyện tồi tệ rồi, cái việc các sếp kình nhau lôi nàng ra làm nạn nhân có lẽ cũng chẳng có gì đáng phải phiền não.

Nghĩ vậy, nàng lau mặt vào khăn lạnh rồi hiên ngang tới gõ cửa phòng Thư. Trái với dự đoán của nàng và mọi người, Thư chỉ nhắc nhở nàng vài câu lấy lệ rồi nói về chuyện công việc. Mãi tới cuối giờ, khi Vân thu xếp lại tập tài liệu để chuẩn bị ra về thì cô ta mới lại gần chỗ nàng, giọng nhẹ nhàng:

- Vân có vội về không, đi uống bia với mình.

* * *

Trời mùa hè nóng nực. Dãy xe máy xếp chặt ních trước vỉa hè quán bia sang trọng. Ở một góc quán điều hoà phả ra mát rượi, đám đàn ông ngồi phưỡn bụng bên những vại bia tươi bỗng nhiên dừng hẳn những tiếng “dzô dzô” cổ hủ vì có hai cô gái vừa bước vào. Hai cô sần sần tuổi nhau nhưng phong cách khác hẳn. Một cô tóc ngắn nhuộm nâu tía loe xoe kiểu phũ, mặc áo cổ thuyền với chiếc váy ngắn màu xanh nhạt, dáng đi gợi cảm. Một cô tóc đen dài cặp gọn phía sau, quần âu thẳng nếp và áo sơmi dài tay kín cổng cao tường, trông hơi nghiêm nghị. Cô mặc váy kéo ghế cho bạn, vẻ ân cần nhưng thoáng e ngại.

Thư nhìn Vân, nở nụ cười héo hắt cổ hủ. Quay lại với người phục vụ đang cầm giấy bút đứng chờ, Thư đưa cho Vân quyển thực đơn:

- Vân gọi đi.

- Em không quen quán này, chị cứ gọi theo ý chị, em ăn gì cũng được. Chọn ra một vài món ăn kèm với món bia tươi đặc trưng của nhà hàng, đợi người phục vụ đi khỏi, Thư mới quay lại nhìn nàng, giọng vẫn nhẹ nhàng:

- Mình kéo Vân ra đây vì chuyện trưa nay.

- Vâng.

- Có gì bất tiện à?

- Không đâu ạ. Chỉ là em hơi...

- Không nghĩ mình lại tọc mạch thế này hả? - Thư cười, nụ cười tươi tắn hơn đôi chút - Thật ra thì mình cũng đã từng bị người cũ theo đuổi, mình cũng hiểu được cảm giác phần nào.

- Em đã nói chuyện chia tay nghiêm túc. Lúc đầu anh ta đồng ý với một số điều kiện. Khi em gắng gượng đáp ứng hết các điều kiện thì anh ta lại...

- Chuyện chia tay lâu chưa, Vân?

- Dạ, cũng chưa lâu lắm ạ.

- Mình với Vân hơn kém có một tuổi. Đừng dạ với ạ nhiều thế, nghe sợ lắm. Vân uống đi! - Thư khẽ giục và chạm cốc vào cốc của Vân.

Vân mỉm cười, cảm thấy mọi chuyện dễ chịu đi nhiều. Nàng mạnh dạn hỏi:

- Lúc chiều có phải ông Irving gọi chị vì chuyện của em?

Thư gật đầu, giọng vẫn đều đều:

- Là ông Tiến báo cáo theo kiểu nghiêm trọng hoá vấn đề nên mình phải giải thích một chút.

Vân nhìn Thư với vẻ kính phục. Vị trưởng đại diện người Úc nổi tiếng khắt khe nhưng lại ư nịnh. Hẳn là để nàng được bình an vô sự, Thư phải tốn nhiều lời hoa mỹ trong cái vốn từ tiếng Anh mênh mông bề sở của mình.

- Ông Tiến với mình có khá nhiều vấn đề - Thư thoáng nhăn mặt - Nói thẳng là không ưa gì nhau, đều vì cái chức trưởng đại diện khi ông Irving về hưu.

- Em cũng đoán có gì đó không bình thường. Vì mọi người đều bảo chuyện của em là chuyện cá nhân, xảy ra ngoài giờ... Mà ông ấy phản ứng hơi... lạ.

- Việc va vào khách hàng chỉ là chẳng may. Nếu trưa nay mình không có ở đó, chắc ông Tiến cũng chẳng đoạ đuổi Vân đâu.

- Cảm ơn chị. Nếu không có chị...

Thư lắc lắc đầu, chạm cốc lần nữa với Vân:

- Vân là người làm được việc, nghỉ ở đây thì sẽ có ngay việc khác thôi.

Chẳng qua mình tiếc công tuyển người, hôm phỏng vấn mình nhớ...

Câu chuyện tiếp tục theo hướng tán gẫu về những kỷ niệm công việc, Thư trở nên bớt xa cách hơn. Vân nhận thấy Thư ăn nói cũng có duyên và khá hợp tính nàng. Xét ra, nếu Thư đỡ giỏi đi một chút, học vị giảm đi một chút, làm chức vụ ít trực tiếp liên quan tới nàng một chút, bớt cái vẻ rầu rầu nghiêm nghị đi một chút, có lẽ nàng sẽ sẵn sàng kết bạn và rủ cô đi uống cà phê via hè mỗi sáng Chủ nhật đẹp trời.

- Vân có người mới rồi phải không? – Thư bỗng quay trở lại chủ đề chính.

- Vâng.

- Chẳng trách... anh ta lỏng lẻo lên như vậy. Đàn ông ghen cũng hay thật!

Câu nói của Thư làm Vân chút nữa thì buông rơi dũa. Nàng không dám nghĩ đến sự thật rằng mình lại khiến cái tên đàn ông thô lỗ cục cằn ấy biết thế nào là tình yêu. Nhưng làm gì còn cách lý giải nào khác cho phản ứng điên cuồng của hấn với nàng?

Còn chưa kịp nói thêm câu gì thì nàng đã thấy một người khách lừ lừ tiến về phía mình. Chung Nguyên Hanh. So với lần gặp trước, hấn già đi và béo lên trông thấy. Có lẽ việc làm ăn quá thuận lợi và những cuộc trác táng ở Việt Nam đã khiến hấn sớm từ bỏ ngoại hình tuổi 25 của mình. Hấn gật đầu với Thư, chiếc áo somi xanh cổ trắng thít lấy cái cổ nần nần mỡ làm gương hấn như rời khỏi cổ.

- Tại sao chị làm vậy? – Nguyên Hanh quay sang phía Vân rít lên bằng thứ tiếng Đài Loan ề ề.

- Có chuyện gì?

- Tôi vừa gặp Thìn. Chị đã bán đứng anh ấy.

Hấn gọi Thìn bằng tên nghe cứ như thể là anh rể với em vợ thật tình vậy!

Vân cười nhạt:

- Tôi bán đứng hấn cho ai? Cho cậu chắc?

- Chị đã cấu kết với tên họ Bùi hắt anh ấy ra khỏi VNRC.

- Hay thật! Cậu không nói thì tôi không biết là tôi đã làm như thế đâu đấy. Về mặt châm biếm của nàng làm Nguyên Hanh chung hửng. Hấn dỗi cặp mắt khắc nghiệt nhìn nàng nghi hoặc:

- Nghĩa là chị không biết gì sao?

- Không biết, tôi còn đang cầu tử bất đắc cầu sinh bất đắc chỉ cầu có cách đối phó với những trò loạn trí của hấn đây. Nếu bán đứng hấn được thì hôm trước tôi đã không phải gọi cho cậu.

- Được rồi – Nguyên Hanh phẩy tay, hấn lại quay sang nở một nụ cười xã giao với Thư rồi lê tấm thân bắt đầu phát tướng đi lên tầng trên.
Vân nhún vai với Thư, gấp thêm một miếng mực xào.

Mùa Quốc khánh và khai trường đã đến. Đường phố pháp phối khẩu hiệu và những bóng trẻ con áo trắng khăn đỏ cầm hoa cầm cờ. Nắng vẫn vàng rực nhưng cái nóng kinh hoàng của mùa hè dường như đã biến mất. Sáng thứ Bảy, Vân ngồi ở quán café vỉa hè quen thuộc, nàng chăm chú vào tờ báo Thể thao, mùa bóng ở các nước châu Âu mới bắt đầu được nửa tháng.

Với Vân, cuộc đời của nàng dường như cũng mới bắt đầu. Thỉnh sau vụ tranh chấp chức vụ ở VNRC thất bại thì bỏ xuống Hải Phòng trông coi một phòng trà mà hẳn đồng sở hữu. Lương Nhữ Tri cũng không động chạm gì đến nàng nữa. Vậy là quá khứ của nàng có thể coi như đóng lại. Giờ đây, toàn bộ lo toan của nàng dồn vào Thanh và cuộc sống tương lai.

Thanh đã đưa nàng về ra mắt gia đình. Nói là gia đình nghe có vẻ to tát chứ thực ra chỉ có ông bố lơ đãng của chàng và một con mèo mướp béo tròn chào đón nàng trong buổi tối ấy...

Ông Túc sau khi làm xong thủ tục chào hỏi thì quay lại mê mải với đám máy móc bánh răng đồng hồ. Cảm thấy khá tự nhiên, Vân đứng lên đi lại ngó nghiêng quanh nhà. Nhà Thanh ở khu phố cổ, không rộng rãi lắm nhưng cũng tương đối thoải mái. Tính cách lập dị của ông bố thể hiện rõ ngay từ lối đi vào: Một dãy tranh Vespa cắt từ họa báo được đóng khung cẩn thận nhưng đã vàng ố theo thời gian. Phòng khách trông chẳng khác gì một chiếc gara với năm chiếc xe choán chỗ ngay trước chiếc tủ chè. Vô khối phụ tùng, đồ chơi Vespa hoặc treo trên đỉnh hoặc xếp ở góc nhà. Một chiếc kính viễn vọng đặt trên nóc tủ, che cả ảnh thờ của ông nội chàng.

Phòng Thanh ở trên gác xép, đồ đạc đều nhỏ xíu như của người tí hon. Chiếc giường bị cửa bớt chân để phù hợp với chiều cao của gác xép, một chiếc tủ nhỏ vừa để quần áo vừa để đồ lặt vặt. Sát ô cửa sổ nhìn sang khoảng sân của nhà hàng xóm là một chiếc bàn, chỉ nhỉnh hơn cái đôn một chút, và một chiếc đèn đọc sách được gắn lên tường.

Vân ngồi lên giường và giật nảy người vì tiếng ngoeo ngoéo khó chịu vang lên. Nàng lật tấm vải phủ giường, bật cười vì một con mèo mướp ục ịch đang ngoác mồm ngáp với vẻ ngái ngủ. Đôi mắt vàng vàng nhìn nàng khinh khỉnh như thể không thèm chấp cái kẻ vô ý đã phá giấc ngủ của nó. Vân luôn tay vào cái cầm nhỏ mượt như nhung của con vật gai gai, nghe nó gừ gừ khẽ ra chiều rất khoan khoái. Nàng nói nhỏ:

- Meo meo, mày tên gì?

- Nó tên là Thanh còi – ông Túc ở dưới phòng khách hớn hở nói vọng lên. Thanh bước lên gác xép, chàng đặt cốc nước xuống chiếc bàn tí hon rồi chìa tay nắm lấy cái chân tròn úm của con mèo. Thấy vẻ mặt vừa buồn cười vừa không tin của Vân, chàng cười, vòng tay ôm eo và hôn lên cổ nàng:

- Bố anh đặt đấy. Hồi anh đi học, bố anh buồn nên xin nó về nuôi, đặt tên là Thanh còi, giống tên anh hồi bé.

Vân nhắc con vật đặt lên đùi, nàng vỗ vỗ vào chiếc bụng phệ của nó:

- Tên chẳng hợp với người tí nào, meo nhỉ!

- Quái thật! Sao nó chịu em thế? Con này thường không theo người lạ lắm đâu. Cháu họ anh lên đây còn bị nó cào cơ.

Nàng quay lại nhìn vẻ ngạc nhiên thú vị của Thanh, nói khẽ:

- Chắc nó quen hơi em rồi.

Để mặc chàng ngơ ngác, Vân mỉm cười, tiếp tục cúi xuống vâng vâng cái tai mỏng hồng hồng của con vật. Nó có vẻ ưa bàn tay nàng nên nhắm tịt cả mắt lại, ườn bụng ra vắn vẹo người. Thanh mê mải nhìn vẻ triu mến của Vân với con mèo, buột miệng:

- Mèo nhà bên cạnh sắp đẻ. Anh xin cho em một con nhé.

Nghe chàng hỏi vậy, nàng bỗng trở nên hốt hoảng:

- Không, em không thích đâu.

Đỡ con mèo thả xuống cái ổ ở chân giường, Thanh lấy cốc nước đặt vào tay nàng rồi im lặng nhìn nàng chờ đợi.

- Hồi nhỏ em cũng nuôi mèo. Lông vàng, xinh lắm. Em thường ôm nó đi ngủ. Nhưng một hôm em phải ở lại trường lao động – Vân thoáng rùng mình – Khi em về đến nhà thì con mèo đã biến mất. Mẹ em nói rằng nó bị xe chẹt nhưng em em bảo không phải. Nó bảo con mèo ăn vụng cá khô và ông ta bắt được... Từ đó em không dám nuôi mèo nữa.

Chàng đặt tay lên lưng nàng, vỗ nhẹ nhẹ, nghe tiếng nàng thở dài:

- Cũng may là em không tận mắt nhìn thấy. Nhiều lúc em muốn nghĩ là nó bị tai nạn thật cho đỡ buồn. Nhưng mà...

Ông Túc ở dưới nhà bỗng lên tiếng gọi âu yếm:

- Con oiii.

Vân sực tỉnh quay mặt nhìn Thanh, thấy nét mặt chàng điểm một nụ cười ý vị. Chàng chỉ về phía con mèo mướp béo tròn đang cong người trong ổ. Thêm một tiếng gọi và tiếng giả chuột kêu chít chít của ông già, nó vươn mình đứng dậy, đủng đỉnh nhảy xuống thang. Một lát sau mùi cá nướng thơm lừng đưa lên từ phía bếp. Vân bật cười, cảm thấy ý nghĩ u ám nặng nề tan biến khi Thanh để nụ hôn đầu lên mí mắt nàng.

Cuộn tờ báo lại, xách gói cơm mới mua, Vân rời khỏi quán café vỉa hè ngập nắng. Nàng nghĩ đến căn nhà nhỏ trong con phố cổ, nơi có một ông già thích ăn cơm đang chăm chút con mèo...

Mở cửa cho nàng không phải là ông già với vẻ mặt lúc nào cũng ngơ ngác, mà lại là Thanh miệng vẫn ngậm bàn chải đánh răng. Con mèo nằm ườn vắt vẻo trên bậc thang gỗ dẫn lên gác xép, trong phòng khách chỉ còn bốn chiếc Vespa. Thanh đưa nàng chiếc đĩa nhựa, mắt lấp lánh cười:

- Đại tổng quản đi chơi với hội lão tướng Vespa mai mới về, anh toàn quyền quyết định gói cốm kia.

Vân lườm chàng, mở gói lá sen đặt lên đĩa và lấy dao cắt rời mấy quả chuối trong nải. Mùi nếp thơm toả khắp gian phòng hẹp. Nàng nhón một vài hạt rắc lên đôi vai trần còn ướt của Thanh. Lách người thoát khỏi vòng ôm của chàng, nàng vịn nắp lọ lấy mấy hạt thức ăn khô chìa trước mũi con mèo. Nó ăn từ tốn như trẻ con ngậm kẹo. Rồi mặc kệ hai kẻ yêu nhau đùa giỡn trong nhà, nó đứng đỉnh bô ra ngoài, nằm ịch giữa vệt nắng nhỏ trước thềm.

* * *

Thanh với tay lấy quyển Búp bê Bắc Kinh, lật giở vài trang. Chàng mỉm cười vì dòng chữ mở đầu của cuốn sách “mấy lời giới thiệu và một số mối tình”. Quay lại tìm Vân để chỉ cho nàng cái câu hơi buồn cười này, chàng thấy Hạnh Phương đang dựng xe gần đấy, cô ta đang chăm chú nhìn chàng.

- Anh à, nên mua Thiếu nữ đánh cờ vây hay Búp bê Bắc Kinh nhỉ? – Vân khẽ bấm vào tay chàng.

- Búp bê Bắc Kinh đi, anh vừa đọc qua, thấy giọng văn ngộ ngộ - Thanh nói những mắt vẫn hướng sang bên kia đường.

Vân nhìn theo ánh mắt của Thanh và cố kìm tiếng xì khẽ trong cổ họng.

Nàng chợt thấy thấm câu nói: “Quá khứ như món thịt bò hầm, cứ ợ lên vào lúc ta không mong đợi”. Món thịt bò hầm mang cái tên kêu choanh choách cười SH bên kia hứa hẹn sẽ còn làm nàng khó chịu dài dài. Nhất là với kiểu cô ta nhìn Thanh như thể vừa phát hiện ra nét đẹp tiềm ẩn của chàng thể này.

Hôm nay Thanh vừa dự một cuộc họp quan trọng ở văn phòng. Tan họp chàng đón Vân đi dạo phố sách luôn. Từ hồi yêu nhau, chàng được nàng chăm nom chuyện quần áo nên vẻ ngoài khác hẳn trước đây. Trong chiếc áo somi ghi bạc và cà vạt cùng tông, trông chàng có vẻ chững chạc và hấp dẫn hơn bộ dạng “carô mẫn tính” trước kia nhiều.

Thật hay là hôm nay nàng Vân mặc một bộ đồ rất bắt mắt, chiếc đầm lụa mềm rũ màu xanh ngọc tay xẻ như cánh bướm và đôi sandal xanh thanh mảnh khiến nàng trông yêu kiều hơn hẳn quãng thời gian ngán ngẩm ở tiệm áo cưới - ảnh viện nhà Hạnh Phương.

Mấy tháng không gặp, trông cô ta không còn nhí nhảnh như trước. Vẻ đẹp khá hoàn hảo đã biến đổi theo phong cách thời thượng bây giờ, hoang dại cố ý và bụi bặm cố tình. Với chiếc quần ống túm màu cỏ úa có khoá kéo lằng nhằng và một chiếc áo dây chéo vai trễ cùng một bộ đồ trang sức nửa gỗ

mun nửa ngà voi kỳ cục, bộ dạng bohemian của cô ta chẳng ăn nhập với cái xe máy kiêu ngạo màu hồng cánh sen ánh trai lóng lánh chút nào.

Vân lên tiếng trước, nàng không thích cái guồng kín đáo mà cô nàng xảo quyệt đang chiếu thẳng về phía nàng:

- Đạo này cô Nhu có khoẻ không Phương?

Hạnh Phương không trả lời, cô ta nhìn nàng nửa như khinh bỉ nửa như chế nhạo rồi rờ rỏ máy phóng đi. Khi chiếc xe màu rờ rợ đã hoàn toàn khuất khỏi tầm mắt, Vân mím môi thò tay cầu vào lưng Thanh một cái, thật đau.

* * *

Lại một Chủ nhật nữa, thời tiết càng ngày càng mát hơn. Những cơn mưa hay ánh mặt trời gay gắt mùa hè đã thực sự nhường chỗ cho bầu trời xanh trong vắt và làn gió heo heo của mùa thu. Thỉnh thoảng trong gió hay trên yên của những chiếc xe dựng ngoài phố lại có một chiếc lá bàng nâu đỏ hoặc mấy chiếc lá dâu da vàng. Những người đi đường đã thay những bộ quần áo cộc sáng màu của mùa hè bằng những bộ cánh không quá nặng nề như mùa đông nhưng cũng trầm hơn. Thành phố đã thực sự vấp thu. Vân ngồi chờ Tổ ở một quán café khá sang trọng trên trục phố chính. Hôm nay nàng hẹn nó để mượn bộ đĩa đồ hoạ tham khảo loại “hàng độc” mà nó mới đặt mua ở tận bên Ý. Công ty Silvermoon là cái tên nổi tiếng lừng lẫy trong làng quảng cáo toàn quốc, đến một chi nhánh của tập đoàn quảng cáo đa quốc gia như chỗ nàng cũng phải kiêng nể. Tổ xin vào đó làm cộng tác viên từ thời sinh viên rồi dần dần, bằng sự cần mẫn chịu khó của mình, nó đã tiến bước ngồi vào ghế trưởng nhóm. Cái tên con trai vừa nhỏ tuổi vừa tổ nhất lớp hoá ra lại là người sớm thành công.

Chiếc Matiz đỏ đỗ trước cửa quán và Tổ nhanh nhẹn đi về phía nàng, bộ đĩa trị giá cả ngàn đô cặp ở nách còn trên tay là hai quả bưởi thật to. Nó cười:

- Đây là đĩa, em ghi cẩn thận, khuyến mại thêm một đĩa phim quảng cáo chọn lọc. Đây là bưởi Năm Roi, quả Vĩnh Long bên hông Chợ Lớn.

Vân đẩy quyền menu cho bạn:

- Mi chọn cái gì uống đi. Cả tuần vừa rồi ta chạy khắp nơi hỏi mà không nơi nào có, suýt nữa phải nghiền răng đặt tạm đĩa lậu bên Quảng Châu.

- Ày, kiểu này đặt bên Tàu phải nửa tháng mới về, mà cũng mấy trăm đô chứ không rẻ đâu. Hồi nọ chính em đi hỏi cho thằng Quyền mà.

- Ủ, nhưng thấy mẹ mi bảo mi đi Sài Gòn, không rõ bao giờ ra...

- Ôi dào, cụ khốt của em ở nhà có biết mô tê gì đâu. Thôi, em cho tỹ số điện thoại, em mới đổi sang Viettel, tỹ cần gì cứ gọi, em mở máy 24/24. Tỹ ghi đi, 0983...

- Cha chà chà, số đẹp ghê nhá!

- Đẹp làm sao được bằng số của bồ tỹ.

Vân thoáng ngượng ngịu. Chuyện nàng với Thanh dù nàng chưa bao giờ công khai giới thiệu nhưng bọn bạn hầu hết đều biết rồi. Thậm chí chúng nó còn biết đến cả số điện thoại ở công ty và số vết xước trên cốp xe của chàng... Nàng vẫn giữ mặt tỉnh bơ:

- Toàn lộc với phát thế này, chẳng trách ngồi ô tô sớm nhất lớp. Mi giỏi thật!
- Tỷ quên cái Quỳnh với cái Đan à? Con Ma tịt ghê của em mà đứng bên cạnh xe của chồng hai đứa nó chắc giống tép riu đứng cạnh tôm hùm...
Một lát, những câu chuyện thăm hỏi về bạn bè chung và công việc cũng đã vãn, Tổ giờ tay gọi phục vụ đưa hoá đơn, tranh trả tiền bằng được rồi gạ gẫm:

- Gần trưa rồi, tỷ đi ăn cơm với em đi!

- Không được, hôm nay ta bận rồi – Vân xách túi đứng dậy, bước ra khỏi quán. Trời nắng nhàn nhạt còn đường phố thì thừa thớt, thật dễ chịu.

- Tỷ bận về với chàng chứ gì? - Tổ cười, nó xoa cái bụng đã bắt đầu tích mỡ rồi dắt chiếc Vespa cho nàng - Em đã tưởng tỷ là cao thủ từ lâu nhưng hoá ra lại cao thủ thật. Thằng cu trông ngon trai ra phết!

- Ngon – Vân kéo dài giọng, hích khuỷu tay vào bụng Tổ – Bét ra thì vòng hai của nó chuẩn hơn của mi. Nhưng mà mi gặp nó bao giờ?

Tổ “tồ” cười rinh rích, chui vào chiếc Matiz xong lại ngó ra, nháy mắt:

- Em có thám tử mà. Chúc tỷ trưa nay ngon miệng.

Vân còn chưa kịp cảm ơn đáp lại thì Tổ đã nói thêm, giọng thiếu não vờ vịt:

- Tỷ thì chắc ngon rồi, chỉ khổ nạn nhân thôi!

- Thằng lợn, có đi nhanh không?

Vân bấm môi giờ nắm tay doạ nạt. Chiếc Matiz rề rà chạy ra làn đường chính. Vân cũng rồ ga phóng vụt đi. Nàng không hay rằng trong đám khách đứng chờ xe ở ven đường có một người đàn bà đang chăm chú theo dõi mình.

Vân bê bát nước bấp cái lược đặt lên mâm, nhìn đồng hồ. Đã hơn 12 giờ trưa, nàng và Thanh đã nấu nướng xong xuôi mà ông Túc vẫn chưa về.

- Có đúng bố bảo với anh là đi mua báo không?
- Đúng mà, anh còn hỏi bố có tiền lẻ chưa.
- Thịt bò ướp lâu quá, khéo ôi mất.
- Ừm, chắc bố đợi người ta sắp chữ rồi in từ đầu rồi. Hay em cứ xào đi, bố về thì cho vào chảo lại.

Mỉm cười vì giọng đùa mà như không của Thanh, Vân ừ một tiếng. Nàng quay trở lại góc bếp, bắt đầu vặn bếp gas thật to lửa để làm món thịt bò xào su su mà cả chàng cả ông bố đều thích ăn.

Thanh đặt một quả bưởi lên bàn thờ, bật diêm thắp hương rồi quay nhìn gương mặt đỏ ửng vì hơi nóng của Vân, mỉm cười dịu dàng. Chàng thích những ngày Chủ nhật ba người quây quần ăn uống như thế này. Và chàng cảm thấy yêu nàng kinh khủng.

Trèo lên căn gác xép nhỏ xíu của mình, Thanh nhấc hẳn chiếc bàn đặt lên giường rồi mở chiếc máy tính trên đó. Con mèo Còi đang nằm tựa cằm vào mấy chiếc DVD hình như cũng biết ý, đứng dậy vươn vai đuổi người rồi nhảy ra mái nhà hàng xóm nằm tắm nắng. Khi Vân đi lên thì đã thấy màn hình chiếu đến cảnh thứ hai thứ ba của phim rồi. Nàng ngó chiếc vỏ đĩa, 2046 - một bộ phim khá mới do Vương Gia Vệ đạo diễn.

Nằm xuống gối đầu lên tay Thanh, nàng nhũn mày nghe những lời thoại của đám diễn viên ngôi sao nhưng rồi không theo kịp được nên đành phải nhìn vào phụ đề, miệng lầu bầu chê bai diễn viên nói khó nghe. Thanh bật cười:

- Em thuyết minh kiểu gì đấy? Sai hết rồi.
- Có phụ đề tiếng Anh, anh đeo kính vào đọc đi!
- Nhưng anh thích nghe thuyết minh.
- Thuyết minh viên buồn ngủ rồi.

Vân nhắm mắt chưa được hai giây thì đã thấy gan bàn chân buồn buồn rồi bắt đầu nhột không chịu nổi. Nàng rút chân, vùng dậy vừa cười vừa co người tránh những ngón tay mơn man của Thanh, cảm thấy người mình nóng bừng lên. Kiểu cù này của chàng thật là nguy hiểm...

Đúng lúc Thanh bắt được Vân đuổi người ra và đang chuẩn bị hôn lên đôi môi tươi tắn của nàng thì có một giọng phụ nữ vang lên:

- Đi đâu hết rồi thế này?

Đôi mắt nâu đang nhìn Vân đắm đuối chột sáng lên, hôn nhanh lên trán nàng, chàng nói khẽ:

- Mẹ anh!

* * *

Vân cảm thấy chồn chợn khi ánh nhìn của người đàn bà quét từ đầu xuống chân nàng. Mẹ Thanh hẳn còn trẻ và khá đẹp. Cung cách ăn mặc của bà có hơi hướng của một sự phô trương, quần áo cũng như đồ trang sức cổ ra vẻ thanh nhã nhưng vẫn phảng phất chút gì đó của khiêu thủy mỹ Đông Nam Á, vẫn hơi màu mè và cầu kỳ, không giống một người sống ở một nước châu Âu thực dụng hai chục năm chút nào. Chiếc áo vest màu lòng tôm có khuy hình hoa uốn và cái khăn lụa hoa văn nhiệt đới khá đắt tiền làm Vân liên tưởng tới mấy quý bà trong các catalogue thời trang hàng chợ của Thái Lan. Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt sắc vẽ chằm mắt công, cất tiếng chào lễ độ.

- Ồ - người đàn bà đáp lại nàng thờ ơ, thoáng chút lạnh lùng.

Một khoảng im lặng. Rồi bà ta quay sang nói với Thanh, như không quan tâm đến sự có mặt của nàng ở đó. Những câu hỏi han về chuyện họ hàng, chuyện công việc của chàng, chuyện sửa nhà sửa cửa... Đến khi vấn đề hỏi han chuyển sang mảng hôn nhân gia đình thì ông Túc về. Ông trẻ chiếc kính khỏi mũi nhìn vợ cũ, thở ra một câu trống không:

- Ô, vẫn chưa đi à?

Thì ra ông Túc đã biết chuyện bà Nhã sẽ về chơi từ mấy hôm trước. Có lẽ vì muốn tránh mặt nên ông mới đi mua báo rõ lâu. Ông già quẳng mớ báo xuống ghế và ngồi phịch lên, dáng điệu lôi thôi của ông làm bà nhản mặt. Chẳng may may để ý đến vẻ khó chịu đó, ông mở chiếc lồng bàn nhựa chép miệng:

- Đứa nào xào thịt bò su su đây?

Cũng chẳng để ai kịp trả lời, ông bốc luôn một miếng bỏ vào mồm nhai vội:

- Chậc chậc, ngon quá... Ở thế chưa dầm trứng luộc vào nước mắm chấm bắp cải à? Dầm đi, dầm đi chứ!

Vân đứng dậy đi vào trong lấy thêm một cái bát con và một đôi đũa đem ra, ông Túc thấy vậy liền giăng ngay bát đũa trên tay nàng, vừa gõ vừa nghênh cổ lên gọi:

- Con ơiiii.

Con mèo béo mập nghe tiếng vội vàng chạy xuống, kêu những tiếng ẹ ẹ làm nũng. Gắp mấy miếng thịt bò vào cái bát, ông già đặt trước mặt con mèo rồi mở nắp nồi cơm điện, hoàn toàn không thèm để ý tới bà vợ cũ đang tím mặt vì giận. Thanh lắc đầu cười độ lượng, lấy thêm hai chiếc ghế nhựa kéo Vân cùng ngồi xuống, chàng vào góc bếp lần nữa lấy bát đũa cho mẹ. Con mèo ăn hết mấy miếng thịt bò liền liếm mép nhảy lên đùi Vân ngồi thu lu, dụi

vào tay nàng ra chiều đòi ăn thêm nữa.

Bữa cơm trôi qua trong im lặng. Vân lặng lẽ thu dọn bát đĩa cho Thanh rửa rồi hạ quả bưởi trên bàn thờ xuống gọt. Bà Nhã nhìn cảnh đó, môi điểm một nụ cười nhạt. “Nụ cười tiếm tàng lắm chuyện đây!” – Vân tự nhủ. Đặt đĩa bưởi bóc xếp đều theo cánh hoa lên bàn, nàng chào hai ông bà rồi xách túi ra về. Ông Túc đang nhồm nhoàm nhai bưởi bỗng nhồm lên làm cử chỉ kéo nàng lại:

- Ở đây, ở đây đã, hôm nay bác tắm được cái đèn đuôi ACMA 1953 nguyên bản, tí nữa mình đi mua.

Vân biết, nếu nàng mở miệng nói gì đó về xe cộ lúc này thì sẽ khiến bầu không khí vốn đã chẳng vui vẻ này trở nên hồng hét. Nàng đưa mắt cho Thanh. Chàng hiểu ý, liền vỗ vai ông bố giọng dỗ dành:

- Bố để Vân về. Lát con đèo bố đi...

Nói rồi, chàng khẽ đẩy cửa để Vân đi ra và cũng lập tức theo sau. Bà Nhã bỗng lên tiếng:

- Thanh ở nhà tí nữa chở mẹ qua nhà bà ngoại.

“Càng nhân nhượng lại càng lấn tới!” Vân bấm chặt những ngón chân vào đế chiếc sandal, cảm thấy hơi nóng trên đầu bắt đầu đốt cháy tóc mình, nàng cắn môi, dịu dàng và nhỏ nhẹ chào hai người già thêm một lần nữa.

* * *

Lau qua mái tóc, Vân bước ra khỏi phòng tắm, đem theo cả chiếc khăn lông. Dòng nước ấm khiến nổi bậc dọc của nàng về chuyện lúc trưa dịu đi và mùi thơm ngòn ngọt của mấy giọt nước hoa Escada thoảng đưa lên từ hõm xương vai gần như xua nó biến mất. Xét cho cùng, đó là người đã sinh ra Thanh, bà đã xa chàng khá lâu và chỉ ở Việt Nam có một tháng rưỡi, để cho bà sử dụng quyền sở hữu con trai một chút cũng hợp lẽ thôi!

Cào tay vào mái tóc ngắn ngắn, lấy khăn lau cho nó ráo hơn một chút, nàng bật một đĩa phim hài. Mấy tháng yên ổn tập trung làm việc, nàng đã trả xong khoản nợ lương ứng trước và cũng đã sắm sửa thêm được ít đồ đạc trong nhà, máy sấy cho mùa đông, lò vi sóng cho những đêm thức làm việc khuya chợt đói bụng, và TV cùng đầu DVD cho những buổi tối không có Thanh. Bộ phim Hồng Kông nàng thuê ở tiệm dưới tầng một cũng không có gì hay ho, những câu thoại pha trò hơi nhạt và diễn viên cũng không được xuất sắc lắm. Xem được một nửa, Vân ngả đầu thiu thiu ngủ, mái tóc nàng vẫn chưa khô hẳn nhưng làn gió thu quả là dễ chịu quá chừng...

Khi nàng tỉnh dậy, màn hình đang phát ra hình ảnh của phim 2046 còn đầu nàng đang gối lên một cánh tay vững vàng đầy tin cậy. Những ngón tay theo thói quen lùa vào tóc nàng đều đều, mái tóc đã khô, từng sợi ngắn mềm mượt theo bàn tay Thanh chạm khẽ lên má nàng. Vân cứ nằm yên như vậy,

hít khế mùi da thịt đàn ông đang kề sát bên mình. Lát sau, Thanh phát hiện ra nàng đã thức. Chàng mỉm cười hôn lên vai nàng, thì thầm:

- Sao mà em ngọt thế!

Vân không trả lời mà dụi đầu vào ngực chàng, nhìn về phía TV. Trên chuyến tàu tới 2046, cô người máy đang vòng hai ngón tay thành hình tròn và bảo với người đàn ông rằng hãy coi đây như cái lỗ khoét trên thân cây mà nói điều bí mật của anh ta vào đó. Vòng tròn tạo bởi ngón tay di chuyển từ từ tới vị trí đôi môi mím chặt của cô. Thanh chìa ngón tay tạo thành hình chiếc khuyên ra trước mặt Vân:

- Em có gì bí mật thì nói vào đây đi!

Vân lắc đầu, vòng tay ôm ngang cái eo thon gọn của Thanh. Chàng nói tiếp, bàn tay với những ngón dài vẫn đều đều vuốt nhẹ tóc nàng:

- Mà lần sau em nhớ để khô tóc rồi mới nằm nhé.

Nàng vẫn lười biếng ngả trên ngực chàng. Thanh khẽ lay lay cái đầu bướng bỉnh, gọi âu yếm:

- Thái Vân!

- Ừm... em nghe rồi – Vân lâu bầu, nàng luồn tay vào áo chàng gại gại, bàn tay của nàng để móng không dài không ngắn còn nụ hôn cũng như mùi thơm của nước hoa Escada Island Kiss thì hết sức ngọt ngào...

Vân kéo chiếc chăn che ngực rồi với tay bật quạt. Trong ánh sáng dịu dịu của ngọn đèn ngủ, nàng áp má vào làn da lấm tấm mồ hôi của Thanh, thở một hơi dài, không hề khó chịu trước những cái vuốt ve dần lơ lửng. Đường như cơn buồn ngủ đang lợi dụng sự uể oải để lôi kéo cả hai người. Và nó đã thành công nếu không có tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên. Giọng bà Nhã vọng ra rõ mồn một trong đêm vắng:

- Giờ này mà còn chưa về nhà hả con? Qua Millenium chở mẹ về khách sạn!

Tháng mười chưa cười đã tối. Mới năm rưỡi chiều mà những cửa hàng trên phố Hàng Gai đồng loạt lên đèn khiến các món đồ lụa đồ mỹ nghệ bày trong tủ kính như trở nên lộng lẫy hơn. Thư nhắc một bộ kimono màu đen thêu hoa xanh nhả nhện chìa ra trước mặt Vân:

- Bộ này có vẻ được Vân này!

Vân đỡ lấy chiếc mắc treo bộ đồ, khẽ vuốt vào mặt lụa rồi lật mặt trái xem xét những đường may thêu. Nàng chống cằm lên bàn tay, khẽ lắc đầu:

- May tương đối kỹ nhưng mà màu không ổn... Nếu nền trắng thêu hoa vàng hay hoa hồng thì tốt hơn.

- Hai chị mua cho bạn ạ? – cô bé bán hàng nhanh nhẩu chen vào.

Vân và Thư liếc mắt nhìn nhau, chỉ cười chứ không trả lời. Bước chân chậm rãi đưa hai cô gái lướt qua hai, ba cửa hàng khác. Vẫn chưa tìm được món đồ thực sự ưng ý, Vân chống nạnh, thở ra một hơi:

- Chả biết bên kia nó tặng cái gì để mà tránh nữa cơ chị ạ.

- Mình nghĩ chẳng cần tránh đâu. Đằng nào thì bà ấy cũng có ác cảm rồi. Có khi tặng trùng lại hay!

- Nói vậy chứ chắc gì đã trùng.

- Ừ, nhưng theo kiểu Vân kể thì cô nàng kia cũng hơi hợ, chắc chỉ tặng thứ đắt tiền chứ không chăm chút gì đâu.

- Thế, nên em mới phải tìm chọn cái gì tinh xảo một tẹo. Bực lắm, em cứ nghĩ nửa tháng nữa bà ý mới đi cơ, đã dặn đặt thợ quen may hẳn một bộ vừa khăn trải bàn vừa bọc hộp giấy ăn vừa khăn ăn đấy chứ! Đùng một cái trưa nay thấy gọi điện...

- Thôi, đã ác cảm thì cái gì chẳng làm khó được. Cũng may là bà ấy chuẩn bị đi rồi.

Vân nghe chữ “chuẩn bị đi” thoát ra từ môi Thư mà cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Cả tháng nay nàng luôn bị ức chế bởi sự có mặt của mẹ Thanh. Không chỉ tỏ ra ác cảm với gốc gác ngoại tỉnh cũng như tuổi tác của nàng và luôn gọi điện cắt ngang những khoảng thời gian vốn đã ít ỏi Thanh ở bên nàng, bà Nhã còn công khai o bế Hạnh Phương, nghiêm nhiên coi cô ả như con dâu. Bà khen ngợi cô ta hết lời rồi cả ngấm ngấm lẫn lộn liễu so sánh nàng với cô ta trước mặt Thanh cũng như bạn bè và họ hàng của chàng.

Thanh có phản ứng lại, nhưng những phản ứng của chàng chưa đủ quyết liệt để nàng cảm thấy được an ủi. Vân đã hơn một lần phải ghìm cơn giận để đỡ

phải sa vào cảnh đôi co với mẹ chàng. Bao nhiêu nỗi bức bối không thể mặt nặng mày nhẹ với Thanh để trút giận mãi được, nàng chỉ còn cách tâm sự với mấy đứa bạn đại học và Thư. Đám con trai như Tổ “tồ” chưa đứa nào có kinh nghiệm nên chỉ làm nàng vui bằng cách lắng nghe và pha trò cười. Đứa có khả năng xoa dịu nàng nhất là Đan lại đang thực tập tập tặn Paris, bận tới độ không có thời gian đọc mail. Vậy là chỉ còn Thư làm tư vấn viên tâm lý. Thật may, Thư hơi giống tính Đan, biết cách đem đến sự thăng bằng cho người khác. Vì vậy, nàng không cảm thấy quá tệ hại...

Cuối cùng thì Vân cũng chọn được một chiếc áo kiểu Thượng Hải thêu hoa đào trên nền lụa hồng nhạt bóng bẩy. Nàng thở phào, tự thưởng cho mình và Thư hai chiếc túi dính cườm vì cả tiếng đồng hồ vất vả rồi để Thư lại với cuộc dạo phố shopping, nàng phóng xe tới nhà hàng Sao Biển.

* * *

Thanh dựng xe cách nhà hàng một quãng, đang ngóng về phía đầu đường với vẻ khá sốt ruột. Thấy nàng, chàng nhìn nàng, ánh mắt vẫn dịu dàng nhưng thoáng trách móc:

- Anh đã dẫn em đến sớm một chút rồi mà.

- Đường Hàng Ngang - Hàng Đào cấm xe, em phải đi vòng - Vân cố gắng mỉm cười và nói với chàng bằng giọng bình thường nhất. Hai người phóng tới trước cửa nhà hàng. Đám nhân viên xăng xái ra đỡ lấy hai chiếc xe.

Dường như không nhận ra vẻ mệt mỏi buồn buồn của Vân, Thanh vội vã lấy vé xe rồi đi nhanh vào. Vân đứng lại sửa lại mép giấy của gói quà, nàng nhìn theo dáng Thanh, chợt nhận ra rằng gần đây chàng không còn kiên nhẫn với nàng nữa. Nàng mím môi rảo bước tới nắm tay chàng:

- Chờ em!

Ánh mắt của Vân khiến Thanh hơi khựng lại. Chàng thấy sợ cái dữ dội ngấm ngấm trong đôi mắt này. Gần đây nàng có nhiều tâm sự. Chàng biết nàng có nhiều điều không bằng lòng. Tất cả đều vì chàng... Thanh khẽ siết lấy bàn tay lạnh lạnh của nàng, dặt lên cầu thang phòng ăn trên gác.

Đón Vân là một bàn tiệc đông người. Thức ăn đã được bung lên, toả khói nghi ngút. Quanh chiếc bàn tròn bà Nhã và ông chồng mới vốn cũng là dân xuất khẩu lao động, bà Hạnh Nhu cùng hai con, tươi cười giả tạo. Và khủng khiếp nhất là hai gương mặt đàn ông quen thuộc đến rợn người đang hướng về phía nàng, Lương Nhữ Tri và Thìn.

Gió từ hồ Tây thổi vào làm Vân rùng mình, nàng thấy bàn tay lạnh cứng. Nàng biết Thìn là bạn hồi học phổ thông của bà Hạnh Nhu, vì chính hắn đã giới thiệu nàng vào làm việc ở công ty áo cưới của bà ta. Và nàng cũng biết bà Nhã và bà Hạnh Nhu chơi rất thân với nhau, thân đến độ nhận nhau làm thông gia từ mười mười lăm năm trước. Nhưng nàng chưa bao giờ xâu chuỗi

lại các mối quan hệ của ba người đó và càng không ngờ đến việc Lương Nhữ Tri cũng có mặt ở đây. Lão giám đốc Đài Loan ăn mặc không khác gì một ông già Việt Nam nhàn hạ, nói tiếng Việt như người Việt và cư xử tỉnh bơ như thể lão là một ông bạn vong niên mới về hưu của Thìn.

Bỏ ngoài tai những lời giới thiệu chào hỏi ồn ào, Vân nhìn nhanh về phía Thanh. Chàng chưa gặp Thìn và mới chỉ nhìn thoáng lão Lương, vì không nhận ra hai ông khách quý hoá nên chàng cúi chào rất ngoan ngoãn. Thìn nhìn nàng bằng con mắt toé lửa, có lẽ nếu không có lão già ngồi bên kiểm lại, có lẽ hắn đã lao ra ngắt đầu nàng rời khỏi cô như con tôm nướng kia rồi. Lương Nhữ Tri thì hoàn toàn lãnh đạm với việc hỏi han xã giao, chừng mực đến ớn lạnh. Nhưng nàng biết, lão đã bị một chút bất ngờ vì nàng xuất hiện.

Mấy năm làm dưới trướng của lão ta, Vân đã rèn luyện tình huống không mong mà gặp người quen nhiều lần. Bằng sự nhạy cảm của mình, nàng hiểu rằng bà Nhã và bà Nhu có thể là đối tượng mới trong những phi vụ làm ăn mờ ám của liên minh ma quỷ Thìn - Lương. Vậy nên nàng vẫn cư xử hết sức bình thường trong một sự cẩn trọng tối đa.

Lễ phép nói lời xin lỗi vì sự chậm trễ và đặt gói quà vào tay bà Nhã, nàng ngồi xuống chiếc ghế trống, giữ lưng thật thẳng để đối phó với những câu hỏi thăm móc máy của bà Hạnh Nhu và Hạnh Phương. Thật vừa vặn đẹp để làm sao khi Thanh thì được xếp ngồi cạnh mẹ và cô ả mặt đẹp, còn nàng kẹp giữa một bên là Lương Nhữ Tri, một bên là thằng giặc nhỏ Bảo Phương.

- Đờ suy nhược thần kinh chưa cháu? – bà Nhu đơn đả.

- Dạ, đã khá hơn nhiều. Đợt đó, cháu về Sapa cắt thuốc, thuốc nam, uống một thang là thấy đỡ đau đầu hẳn.

- Thế bệnh cột sống đĩa đệm?

- Cái đó phải vật lý trị liệu hơi lâu. Giờ vẫn thỉnh thoảng cháu bị đau lại nhưng không đến nỗi phải bỏ dở công việc như trước cô ạ.

- Chị làm ở chỗ mới thế nào? Nghe nói là công ty nước ngoài mà lương rẻ mạt lắm hả?

- Chị thấy lương cũng tương xứng với công việc. Còn em thì sao?

Câu hỏi ngược của Vân làm Hạnh Phương tức tối. Ai chẳng biết là cô ả chỉ sống tay tiêu tiền của mẹ còn việc ở ảnh viện thì làm bê bết mãi không xong.

Bà Nhã thấy cô nàng không trả lời được thì vội vã đỡ lời:

- Cô nghe mẹ cháu bảo cháu chuẩn bị học cao học phải không Phương?

- Dạ vâng ạ - Hạnh Phương vội bám lấy những lời đó như một thí sinh dốt được gả bài - Cháu chuẩn bị thi nên cũng hơi bận.

- Ủ, còn trẻ thì cứ tập trung vào. Vài ba năm nữa, hăm bảy hăm tám, cứng tuổi rồi – bà Nhã liếc về phía Vân một cái – sợ có muốn cũng chẳng còn đủ thời gian mà học... Thanh, con cũng phải phấn đấu đi chứ, đàn ông mà chỉ

có bằng kỹ sư, thua cả vợ, thì người ta cười cho!

Vân giấu tiếng cười nhạt, nàng quay sang nói chuyện bóng đá với Bảo Phương. Dù có nghịch ngợm tai quái, thằng bé này vẫn dễ trị hơn đám đàn bà “miệng nam mô” cũng như hai tên đàn ông đê tiện ngồi kia. Câu chuyện được dẫn dắt sang hướng khác, Hạnh Phương lên tiếng nũng nịu:

- Cháu định đi học lái xe. Chú Thìn với bác Lương có biết trung tâm nào dạy tốt không?

- Cái này bác không biết lắm. Già rồi, toàn đi bộ. Chỗ nào xa thì bảo thằng con đưa đi. Xe cô may ra chỉ có chú Thìn biết.

Dù biết bản lĩnh bịa chuyện của tên già họ Lương, Vân vẫn cảm thấy dựng tóc gáy trước những lời như thật của hắn. Thìn huênh hoang với Phương về chuyện học để thi lấy bằng gì đó còn Lương thì quay sang bà Nhã cười tươi:

- Bên kia chắc Mercedes với BMW nhiều như rươi cô Nhã nhỉ. Chả bù cho bên này, toàn xe Hàn Quốc liên doanh vớ vẩn.

- Ấy, bác nói thế. Xe con trai bác đi bọn em có cổ cũng chả mua được.

- Con trai anh Lương mua Lexus từ thời đầu đấy, đến nay cả Hà Nội cũng chỉ có chục chiếc mà toàn biến ngoại giao thôi – Thìn nói oang oang.

Những gương mặt no đủ cười tít mắt vì mùi tiền sộc ra theo mỗi câu nói. Bà Hạnh Nhu nhìn Thìn bằng ánh mắt long lanh ướt rượt, gắp một miếng nạc cua cho hắn:

- Em định mua cho cháu nó cái Premacy anh ạ. Anh thấy thế nào?

- Con gái đi Premacy được quá còn gì! Số tự động nhé, giá mềm nữa nhé.

- Chú đừng có hùa với mẹ cháu! Bọn bạn cháu có đến mấy đưa đi xe đấy rồi, vỏ xe mỏng va nhẹ đã rúm ró lại, mà xe có 30 ngàn, chả bỏ công rút tiền... -

Phương dẫu môi - Cháu thích đi Pajero giống chú cơ.

Bà Nhã bỏ chiếc vỏ sò xuống bát, liếc mắt mắng yêu:

- Con bé này, sao lại thích đi cái xe chẳng nữ tính tí nào thế!

- Xe đấy gần 50 ngàn, thế mới gọi là mua ô tô chứ mẹ. Xe dưới 30 ngàn thì chỉ là cái hộp bốn bánh thôi.

“Trọc phú, rơm đời ngọt xót!” – Vân rửa thầm. Nàng quay sang bà Hạnh Nhu, mỉm cười niềm nở:

- Cùng tầm tiền, cô để Phương mua Ford Mondeo đi cho sang. Hơn kém nhau vài trăm đô nhưng một cái có nội thất da với phanh ABS. Hoặc nếu Phương vẫn thích lái xe gầm cao thì mua Ford Escape.

- Ôi, em không biết là chị Vân còn đi làm thêm cho bọn Ford đấy đấy!

Vân lại nhếch môi cười. Hạnh Phương cố tình lái chữ Ford ngả theo dấu huyền, để ám chỉ cái nghề mà ai cũng biết là nghề nào đó. Nàng đưa mắt về phía Thanh và thấy chàng thoáng cau mày. Chàng đang bực Hạnh Phương vì câu nói ác hay bực nàng vì cái quá khứ lừng lẫy chẳng tốt đẹp gì? Nàng trả lời Hạnh Phương, thấy miệng mình nhạt thếch:

- Bọn chị độc quyền thiết kế quảng cáo cho bên Ford. Với lại bạn chị cũng mới mua xe.

- Có phải cái cậu đi ô tô đỏ hôm nọ đi với Vân ở đoạn đầu Quang Trung không?

Vân ngược lên nhìn bà Nhã, một lát mới nhớ ra chuyện hẹn gặp Tổ mấy tuần trước. Chưa kịp trả lời thì bà với mẹ con Hạnh Phương đã ríu rít nói sang chuyện khác. Nàng liếc về phía Thanh, có dấu hỏi trong ánh mắt của chàng. *Bữa tiệc ê hề những món ăn đắt tiền và những lời thơn thớt cuối cùng cũng chấm dứt. Bà Nhã hào hứng kéo tất cả đi “tăng 2” karaoke bằng một vé vừa khấn khoản vừa quyền hành. Vân cúi xuống sửa lại mép áo để giấu cái nhăn mặt. Nàng dị ứng với những căn phòng mờ mờ xập xình tiếng nhạc và dị ứng với những gương mặt quá đổi giả tạo này. Lễ phép xin lỗi bà Nhã vì phải về nhà đợi điện thoại của mẹ và vờ chóng mặt vì vài ly vang trắng, nàng khép nép chờ Thanh đưa về.

Nhưng bà mẹ sành điệu của Thanh tất nhiên không phải tay vừa. “Thanh lên ô tô ngồi với mẹ, xe gửi lại đây mai lấy.” “Nhu ời, cái chỗ hôm nọ mình dẫn người ta vào tên là gì ấy nhỉ?” “Thôi thế Vân có việc thì cứ về đi, bác cảm ơn.” Bằng những điệu bộ khoả lấp, lời nói rất nhanh nhẩu, tự tin, quấy quác, bà ta tách nàng ra khỏi đám đông và khiến Thanh không thể nào mở lời được. Vân lặng lẽ vòng xe đi ngược hướng của đoàn người.

Với những ý nghĩ lộn xộn trong đầu, nàng không về nhà mà vòng về nhà Thanh. Ông Túc vẫn như thường lệ, đang chăm chú nghiên cứu một vài thứ hiểm hóc nào đó. Cảm những bức ảnh về nhật thực toàn phần ở Mũi Né do chính tay mình chụp từ mười năm trước và ngắm tới từng vết xước trên phần ép plastic, ông có vẻ như chẳng buồn để ý xem ai vừa bước vào. Để mặc ông với thế giới riêng của mình, Vân định trèo lên gác xép để cũng tìm kiếm một cõi riêng khác thì thấy ông ngẩng lên:

- Này, con biết tiếng Khựa đúng không nhỉ?

Ông già vẫn hay gọi Trung Quốc là Khựa, chẳng rõ tại sao. Vân quay lại kéo ghế ngồi gần ông, hỏi lại:

- Bác cần dịch gì ạ?

Ông già gỡ kính ra rồi lại loay hoay đeo vào, bằng vẻ lảm cẩm cố hữu ông lần túi lấy một tờ lịch gấp tư.

- Ồ, chiều nay sang bên nhà ông Sửu thấy có cái phim trên truyền hình cáp hay quá. Bác ghi lại tên phim rồi... Đây, con xem là phim gì để bác ra hàng thuê lại...

Làm sao có thể chép lại một cái tên phim loằng ngoằng giun đé như thế nhỉ? Vân đón tờ giấy và bỗng quên mất rằng tâm trạng của mình đang sầu sã, nàng cười thành tiếng.

- Sao thế? Bác viết sai hết à? - mặt ông Túc nhệt ra, ông giơ bàn tay có sáu

ngón lên gãi cằm.

- Không ạ - Vân cố nén cười nhưng dường như vẫn chưa thể nghiêm mặt lại

- Tại cái chữ bác ghi chỉ là “tập thứ hai mươi tám” thôi chứ không phải tên phim.

- Ô, thế à? Thế tên phim là gì?

- Cháu không biết. Cháu có xem đâu.

- Ừ nhỉ!

Vân mỉm cười, cảm giác của nàng đã bớt nặng nề hơn. Dù sao sau một bữa cơm kinh khủng, việc ngồi và tham gia vào câu chuyện chẳng ra đầu ra đuôi với một người ngô nghê lơ đãng như ông Túc cũng dễ chịu chán! Và nếu nói một cách uyển mị thì nàng thích nhìn niềm vui ánh lên trong đôi mắt hiền hiền dài dại của ông già.

Mười rưỡi rồi mười một giờ, Thanh vẫn chưa về. Ông Túc lo mọ tẩn mẩn với gia tài của mình không để ý đến tiếng chuông của chiếc đồng hồ cổ nhưng Vân thì cảm thấy mỗi tiếng chuông là một tảng đá nặng nề trĩu xuống tâm trạng của nàng. Tại sao Thanh không nhắn cho nàng một dòng tin, hay tranh thủ gọi và nói với nàng mấy câu quan tâm như thói quen bao lâu nay nàng biết...

- Này, bác mới được truy lĩnh lương. Đi ra ngõ Cầm Chỉ ăn gà tần với bác nhé!

Vân mỉm cười lắc đầu vô thức, không nhận ra vẻ thông cảm và yêu thương ánh lên trong đôi mắt kèm nhèm tưởng như lơ đãng. Nỗi u ám của nàng trở lại khiến ngay cả một nụ cười cũng trở nên méo mó. Nàng dắt xe ra khỏi ngõ, vẫy tay từ biệt ông già.

* * * * *

Đang rảo bước, Vân bỗng dừng phắt lại vì chiếc Lexus đen đã án ngữ ngay lối dẫn vào cầu thang nhà nàng. Hai gương mặt quen thuộc thấp thoáng cửa xe, một dài ngoẵng, một phì nộn. Chúng đang hướng ra phía hàng gửi xe ở đầu khu tập thể. Vân nhanh chóng nép vào một góc tường, thật may cho nàng là đêm nay nàng lại không gửi xe ở nhà quen. Nàng lùi dần, lùi vào một ngách nhỏ, lối tắt dẫn ra phố chính. Gần nửa đêm, phố xá vắng tanh, chỉ còn một hiệu café internet sáng đèn. Vân chọn một máy ở trong cùng và cúi đầu thật thấp.

Nàng vào Yahoo Messenger. Bạn bè nàng phần lớn đều chỉ dùng internet ở văn phòng nên giờ này chẳng có mấy người online, dãy nick nằm im lìm bên những biểu tượng mặt người xám xịt. Chỉ có Hoài Đan nhảy vào gọi nàng:

- Sao mày online giờ này?

- Không ngủ được, xuống đường đi bộ. Tạt vào chat với mày một tí.

- Dạo này có gì mới không?

- Vẫn bình thường, việc công ty tầm này đều đều chậm chậm. Mà thì sao?
 - Học xong rồi, chuẩn bị về. Người xét ra thì vẫn khỏe, nhưng mệt tim.
 - Sao?
 - Lão kia chẳng thèm gọi, chẳng thèm hỏi tao một câu. Không hiểu làm sao nữa.
 - Hồi hè tao có gặp một lần ngay trước cửa văn phòng. Lão ý nhăn như bị, mặt cắt không ra một tí vui vẻ.
 - (Một biểu tượng mặt người mỉm cười) Đợt đấy là công ty có vấn đề xào xáo. Đảo chính lật đổ ách độc tài Bùi Đức Lập.
- Vân cũng đưa một biểu tượng mặt cười nhưng gương mặt thật sự của nàng thì như lặng đi. Nàng nhớ lại và xâu chuỗi lại các sự kiện trong đầu. Phải rồi, khi ấy nàng cũng biết. Nhưng bản thân nàng cũng có quá nhiều vấn đề nên câu chuyện nàng nghe được cũng coi như chìm vào quên lãng. Nàng gõ tiếp:
- Có phải liên quan đến vụ họp cổ đông gì đó và em chồng mà không?
 - Sao mà biết?
- Không dưới một lần Vân đã nghe Lương và Thìn nhắc đến Thạch, em trai Lập, chúng coi người này như một quân cờ. Nàng kể vắn tắt cho Đan về mối quan hệ của mình với Thìn, về những gì nàng nghe thấy, về lời đề nghị đề tiện của Thìn hồi đầu mùa hè và cả về những rắc rối sau khi nàng chia tay với hắn.
- Đan im lặng một lát, mãi sau mới thấy viết tiếp. Chắc con bé không ngờ Vân lại dây dưa với kẻ bí ối đã tìm mọi cách hại sự nghiệp của chồng nó:
- Bây giờ hắn ta vẫn bám lấy mày?
 - Ủ - Vân chỉ biết gõ một chữ gọn lỏn.
 - Sao không báo công an?
 - Xô xát trực tiếp thì công an cũng chỉ nhắc nhở rồi thôi. Các vụ phá phách quấy rối thì có hậu quả nghiêm trọng nào đâu mà mất công tìm bằng chứng. Với lại tao không phải hộ khẩu Hà Nội, cũng chẳng thân quen gì...
 - Nhưng mà phải có cách chứ?
 - Tao nhờ một người quen chung nói hộ, thấy hắn để yên yên độ vài tháng. Đến hôm nay lại lù lù xuất hiện. Hồi ở đây mà có gặp cái lão bò già của em chân dài Minh Ánh không?
 - Có. Vì hai nhân vật đấy mà tao với Lập mới nảy sinh lắm vấn đề vớ vẩn...
 - Ủ, lão đấy hồi xưa là người Hoa ở trong miền Nam, sau vượt biên. Bây giờ trở sang Việt Nam, mang cái mác Đài Loan.
 - Nghe Lập nói là hắn đi lừa không biết bao nhiêu bà sồn sồn giàu có lập công ty, vẽ dự án vay vốn ngân hàng rồi ôm tiền trốn.
 - Không chỉ thế thôi đâu. Còn nhiều trò lắm. Tao nghi là chính lão già này đã kích bác sai khiến Thìn quay lại bám để phá tao. Giờ hai thằng già đang đứng chình ịch ở chân cầu thang nhà tao đấy!

- Thế nên mày mới ngồi hàng chat khuya?
- Ủ, tao ngồi ở đầu ngõ, để ý này giờ mà chưa thấy xe của chúng nó đi ra. Chắc là nó đỗ xe cấm trại đợi trâu đêm rồi mày ạ.
- Chẳng lẽ định ngồi đấy đến sáng à? Tìm chỗ nào nghỉ tạm đêm nay đi.
- Ủ, để tao tính.

Vân bấm số của Thanh. “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Có lẽ với sự tác hợp nhiệt tình của bà mẹ, chàng đã yên ổn ngoài vùng phủ sóng trong vùng phủ chắn nào đó rồi! Nàng cắn môi, nghĩ ra một vài cái tên, những mối quan hệ quá nhạt nhẽo. Cuối cùng, nàng gọi cho Tổ “tò”. Dù sao thì nó cũng chưa có ràng buộc gì, lại đủ thân để nhờ vả...

Vừa ngắt cuộc gọi thì nàng thấy chiếc Lexus ì ạch bò ra khỏi ngõ. Không nghĩ ngợi, nàng đứng dậy thanh toán tiền và quay về nhà. Trời bắt đầu đổ mưa.

Lối lên cầu thang đã khoá, Vân loay hoay lục túi tìm chìa. Bàn tay hơi cứng. Những đợt gió hung hãn của đêm mùa đông làm nàng cảm thấy ớn lạnh. Và nàng còn ớn lạnh hơn khi hai bàn tay từ trong bóng tối vươn ra ấn nàng vào những chiếc chấn song sắt. Giọng Thìn rõ mồn một trong đêm:

- Mẹ mày, chạy đâu cho thoát!

Hơi rượu và mùi khét khét gây gây lộn mửa trùn lầy nàng, Thìn xích lại ép chặt người nàng vào cánh cổng. Hai bàn tay man dại lần trên thân thể đang vùng vẫy của nàng, tiếng hai cánh cửa han gỉ va vào nhau, tiếng thở hổn hển và tiếng lẩm bẩm kẻ lẻ lần chửi rủa của hắn trộn lẫn làm nàng buột óc. Bám tay vào gờ tường để lấy điểm tựa, Vân hất thân hình phì nộn bật ra để bỏ chạy. Nhưng Thìn đã nhanh hơn một nhịp, hắn tóm được chiếc mũ đằng sau áo của nàng. Kéo phắt khoá cởi chiếc áo khoác để thoát khỏi bàn tay thô bạo, nàng phong phanh một chiếc áo len không tay chạy thẳng ra đầu ngõ, tiếng chân nặng nề đuổi theo sau.

Vân guồng chân thật gấp bất chấp cơn mưa và gió rét. Nàng lao thẳng ra đường và suýt nữa thì bị chiếc Matiz đỏ đâm phải. Tổ mở cửa xuống xe, chưa hết sững sốt vì bộ dạng của nàng thì đã thấy Thìn chạy ì ạch ở đoạn đầu ngõ. Nó hiểu ra vấn đề khá nhanh, vội vã cởi áo quàng vào vai nàng. Vừa lúc đó, một chiếc Vespa phóng tới.

Thanh nhìn chiếc Matiz đỏ vẫn mở rộng cửa rồi lẳng lẳng quay xe.

- Thanh, nghe em nói đã!

Vân vùng khỏi tay Tổ chạy theo, không ngớt gọi tên chàng. Thanh không ngoảnh lại mà tăng ga để tiếng gọi xa dần... Cho đến khi có một tiếng phanh kết rợn người vang lên ở cái đoạn đường mà chàng vừa bỏ lại, chàng mới giật mình dừng xe. Từ góc phố, một chiếc taxi cáu bẩn đã vọt ra, điên cuồng lao thẳng về phía Vân.

Thanh gục mặt vào tay, chàng ước sao mình có thể khóc. Nhưng không có giọt nước mắt nào chảy ra từ cặp mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ của chàng. Nỗi đau đớn dường như đang gặm nhấm và làm cho từng khoảng nhỏ trong óc chàng trở nên nhức nhối. Vân vẫn chưa tỉnh. Tổ đã ngoặt đuôi xe cản được chiếc taxi phóng ẩu nhưng vụ va chạm cũng làm nàng ngã đập người xuống đường. Hậu quả của cú ngã đó nghiêm trọng hơn cả Vân và chàng tưởng. Thanh đã lặng đi khi ông bác sĩ trực lạnh lùng nói hai chữ “sảy thai” rồi bước ra. Vân bị sốc và ngất ngay sau đó. Ngay cả khi bà y tá ngái ngủ chọc mũi tiêm khá cầu thả lên làn da tái nhợt, nàng vẫn không tỉnh. Không kịp tìm phong bì giữa đêm khuya, Thanh vội vã dúm tờ năm mươi ngàn vào túi ông bác sĩ để nhận được một câu thông báo cụ thể và nhẹ nhàng hơn:

- Thai ít tháng mà dễ va đập mạnh quá... Đã siêu âm kết quả tốt, không sót rau. Bệnh nhân không choáng, chỉ là sốc tâm lý, tiêm thuốc an thần rồi. Đây là đơn thuốc, tạm thời mua hai loại dầu thôi, một cái là dịch truyền, một cái là kháng sinh, hiệu thuốc ở bên trái cổng chính ấy.

Ông bác sĩ thích nói trống không đi khỏi, Thanh vẫn thần thờ. Ý thức về một mầm sống vừa mất đi níu chặt chân chàng. Một vài người thức trông người thân nằm cùng phòng lên tiếng an ủi, chỉ dẫn cho chàng mấy thủ tục không thành văn trong bệnh viện và giục “làm nhanh lúc nào hay lúc đấy”. Chàng thậm chí còn không thể hiểu nổi họ nói gì cho đến khi Tổ bước tới bên vồ vai chàng, chiếc Matiz đỏ đã nát bét phần đuôi xe nhưng thật may là Tổ chỉ bị vài vết rách và bầm tím không đến nỗi nặng quá:

- Cậu để tớ đi mua thuốc cho, vào trong kia đi!

Thanh máy móc lắc đầu rồi đi dọc hành lang. Những sự kiện liên tiếp xảy ra trong một khoảng thời gian quá ngắn đã đem đến cho chàng quá nhiều đau khổ. Với chàng, đây là một cơn ác mộng.

* * *

Vài ngày sau, cơn ác mộng vẫn chưa chấm dứt. Không tỏ ra hoảng loạn hay kích động, Vân giữ một vẻ u uất đau đớn. Bác sĩ vẫn phải cho nàng dùng thuốc an thần. Buổi trưa, nàng nằm mê mết. Ông Túc sau khi mang thêm tiền cho Thanh chi dùng trong viện cũng đã quay về cơ quan. Hạnh Phương xuất hiện trước mặt Thanh đúng lúc đó.

- Em nghe bố nói, anh đã đưa đơn thôi việc, có phải vậy không?

Thanh không gật cũng không lắc đầu, chàng lặng lẽ chỉ ra hành lang và

nhánh chóng khép cửa lại. Khi đã ở ngoài khuôn viên bệnh viện, chàng mới lên tiếng:

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đấy nữa Phương ạ. Hôm trước anh đã nói rõ với em rồi.

- Vậy bây giờ anh xoay xở ra sao? Chị Vân thì bị như thế, tiền đâu mà...

- Anh tự lo được. Cảm ơn em.

- Em xin lỗi, hôm ấy em quá giận - Hạnh Phương sụt sịt.

Thanh nhìn gương mặt lúc nào cũng như một diễn viên kịch của Hạnh Phương, khề lắc đầu. Hôm qua, một tuần kể từ sau buổi nói chuyện của chàng với cô ta, chàng đã xin nghỉ việc.

Mọi chuyện bắt nguồn từ mối quan hệ thân thiết của mẹ Hạnh Phương và mẹ chàng. Hai người thường nói vui là sẽ làm thông gia của nhau. Trước khi gặp Vân, chàng cũng nghĩ rằng tình cảm tương đối nhạt nhẽo với Hạnh Phương sẽ có thể phát triển thành một cái gì đó cao hơn tình cảm anh em, một thứ gần như tình yêu. Thậm chí chàng cũng không quá ngại ngại khi để bà Hạnh Nhu giới thiệu cho chàng một công việc tốt ở công ty của ông chồng cũ, tức là bố Hạnh Phương. Việc Hạnh Phương đột ngột “lơ” Thanh đi khiến chàng cảm thấy khá áy náy nhưng chàng đã cố gắng rất nhiều trong công việc và không để ai chê trách. Sau đó, khi đến với Vân, cảm giác áy náy đó cũng đã phai dần. Chỉ tới những ngày gần đây, Hạnh Phương gặp lại và đột nhiên thấy thích chàng, mọi chuyện mới trở nên phức tạp.

Tuần trước, chàng đưa mẹ về quê viếng mộ các cụ bên nhà ngoại, bà Nhã rủ cả mẹ con Hạnh Phương cùng đi. Trưa hôm đó, bà đã đòi vào một khu du lịch sinh thái câu cá ven đường để tạo điều kiện cho Phương và Thanh nói chuyện riêng. Trong chòi câu cá vắng vẻ, Phương đã nói rằng cô ta yêu chàng, rằng cô ta đã sai lầm khi bỏ rơi chàng, rằng cô ta muốn được làm con dâu mẹ chàng(!). Thanh đã nhẹ nhàng nhưng kiên quyết từ chối. Kể cả khi Hạnh Phương dùng nhan sắc và gia sản để quyến rũ, chàng vẫn không thay đổi. Bực tức, cô ta đã tuyên bố rằng chàng là đồ lợi dụng và thề sẽ làm cho chàng phải hối hận.

Một tuần qua, những chi tiết nhỏ trong công việc của chàng thường xuyên bị xét nét bắt bẻ. Từ trước tới nay, có một quy luật là Thanh rảnh rỗi nghĩ là mạng của công ty hoàn toàn ổn định và an toàn. Thế nhưng cấp trên giờ đây lại kêu ca về việc chàng rảnh rỗi. Là một kỹ sư chuyên về bảo mật, Thanh làm việc rất thận trọng. Cấp trên thấy vậy lại cho rằng chàng chậm chạp. Và khi chàng nói ra ý định viết phần mềm bảo mật riêng để phù hợp với đặc thù công ty, họ đã gạt đi. Chàng biết, mình đã trở thành cái gai trong mắt ông Bảo Thăng, quyền giám đốc và là bố Hạnh Phương. Ngay cả thói quen đi xe Vespa của chàng cũng bị nêu ra châm biếm giữa cuộc họp. Đến hôm nay, sau một trận lôi đình của ông Thăng nhằm vào chàng vì mấy ngày nghỉ phép

đột xuất, Thanh đã đưa đơn thôi việc.

Hạnh Phương vẫn khóc mãi không thôi. Tiếng nấc và những giọt nước mắt của cô ta khiến Thanh bất nhẫn, chàng ngồi xuống bên cạnh cô ta trên chiếc ghế đá hẹp, cô ả được thể ngả hẳn vào vai chàng. Thanh quay mặt sang phía khác và nhích người ra nhưng vẫn không rời chiếc ghế đá. Chàng nói nhỏ:

- Em nín đi.

- Anh nói anh không giận em đi đã.

- Ủ, anh không giận em đâu – Thanh nói như cái máy, mắt vẫn nhìn miên man về phía góc vườn hoa. Ở đó có một gia đình bệnh nhân, người đàn ông bế đứa trẻ nựng nịu trong khi bà vợ bóc quýt và đút từng múi cho chồng.

- Anh nói không giận nhưng không thèm nhìn mặt em - Hạnh Phương thút thít, giọng sũng nước.

Thanh quay lại nhìn Phương, giờ tay nắm hờ vào bàn tay đang vò nát mảnh giấy ăn và cố mỉm cười với cô ta như trước đây chàng vẫn làm. Nụ cười cuối cùng trước khi thực sự bước vào cơn ác mộng!

* * *

Nhà ga đông nhốn nháo, những con người lúc nào cũng vội đang chen lấn trong hàng hoặc bồn chồn bên đám túi hòm linh kính, mùi quần áo lạ mùi hành lý trộn với tiếng loa cùng tiếng người léo nhéo tạo thành một thứ tác động tổng hợp chẳng dễ chịu gì cho thần kinh. Một cô gái trẻ ăn mặc đơn giản nhưng sang trọng đang thơ thẩn dạo quanh sảnh rộng. Do có trục trặc kỹ thuật, chuyến tàu đi miền Nam của cô sẽ chuyển bánh chậm khoảng nửa tiếng đồng hồ. Mải mê vào cuốn sách hướng dẫn du lịch Lonely Planet, cô suýt nữa va phải một người.

- Xin lỗi chị.

Người phụ nữ xách túi giả da mặc chiếc áo khoác tối màu đang vịn vào tường về một mối, chiếc khăn bằng dạ quàng kín tai và kiểu ăn mặc già dặn thì hoàn toàn xa lạ, nhưng những lọn tóc nâu lửa của người này làm cô gái cảm thấy ngờ ngợ...

- Vân, có phải mày không?

Cái đầu quàng khăn dạ quay lại. Một gương mặt xanh mét nhưng quen thuộc, không biết có nên gọi là đang cười.

- Mày bị cảm hay sao mà mặt tái thế? Lại đằng kia ngồi đi.

Quá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Đan, con bạn mới hôm trước còn chat với nàng từ London, Vân không còn sức để làm gì khác. Nàng buông mình xuống chiếc ghế nhựa. Lạnh toát.

- Thấy sao rồi? – Đan sờ lên trán bạn, rút khăn giấy khế thấm mồ hôi đọng trên đó rồi dợm đứng dậy – Mày ngồi đây để tao ra kia mua hộp dầu.

Vân đưa bàn tay rã rời ngăn Đan lại, thều thào:

- Thôi, không cần đâu. Tao đỡ hơn rồi.

- Không được, mày tựa vào người tao, mình ra kia tìm chỗ nào dễ chịu hơn để ngồi. Phải uống cái gì nóng nóng...

- Đứng, để tao ngồi yên cho đến lúc lên tàu đi. Tao trúng gió thôi, lên tàu ngủ một giấc là khỏi ấy mà.

Không bắt Vân đi và cũng không đi ra ngoài nữa, Đan hỏi một chị đứng tuổi ngồi ở gần đó để mượn hộp dầu xoa lên thái dương, lên cổ cho bạn. Hơi dầu ấm sực làm nước mắt Vân giàn giụa. Nén cơn đau âm ỉ để ngồi thẳng dậy, nàng nhìn Đan hỏi bằng giọng bình thường nhất:

- Sao giờ này mày lại ngồi đây? Bỏ học về đi chơi với chồng hả?

Đan cười không trả lời mà lại hỏi ngược nàng. Vân cũng cố nặn ra một nụ cười méo mó. Nàng quàng lại cái khăn lên đầu để tránh một cơn xúc động:

- Sắp sửa có cái lễ động thổ khởi công trong khu kinh tế Lao Bảo, công ty nhận tổ chức, sắp phái vào đây làm.

- Làm chỗ này vẫn ổn chứ hả? Sao tao thấy mày xanh thế?

- Tốt lắm mày ạ. Còn mặt mũi tao thế này, chẳng qua là vì vội đi không trang điểm thôi. Mà mặt tao thì mày biết rồi đấy, thiếu son phấn một cái là bạc ra ngay.

- Ừ, chắc là vì trúng gió nữa. Thế là mày đi tàu Thống Nhất chuyến 11 giờ à?

Vân gật đầu. Nàng nhìn vẻ quý phái trên gương mặt hồng hào của Đan, khẽ nhói lên một nỗi đau ghen tị.

- Thực tập với Yvonne de Philbert thế nào? Sao về sớm thế?

- Xong hết rồi mày ạ. Có muốn ở người ta cũng kiên quyết đuổi về.

- Thế mày định đi đâu? Sài Gòn, Huế hay Đà Nẵng? Sao không đặt vé bay lại đi tàu thế hả? Mà nãy giờ tao không thấy chồng mày?

- Mày toàn hỏi một tràng như thế thì tao biết trả lời thế nào – Đan lắc đầu, thoáng cười – Tao đi Huế, sau đó sẽ đi tiếp Đà Nẵng. Đi chơi một mình thôi. Chồng để ở nhà, cho vào tủ khoá kỹ rồi.

Vân nhìn xoáy vào đôi mắt rất sáng của bạn, nàng biết cái kiểu nói vừa ngoa vừa buồn cười của con bé này:

- Có chuyện gì à? Sao vừa mới về mà chúng mày đã...

- Chuyện cũng dài dòng lắm. Hai bọn tao thi nhau hiểu lầm.

- Lỗi của ai nhiều hơn?

Như bất ngờ trước câu hỏi của bạn, Đan ngẩn ra một lát rồi mới lẩm bẩm:

- Không biết nữa, chắc của tao nhiều hơn.

- Vậy thì giải thích xin lỗi.

Nói xong câu ấy một lát Vân mới cảm thấy ngạc nhiên và cay đắng với chính mình. Đan đang ngó nàng lạ lẫm. Có lẽ chưa bao giờ nó nghĩ đến chuyện Vân, một người thích đối xử phũ phàng với đám mày râu lại đưa ra

lời khuyên như vậy. Nàng nhìn sững vào vẻ chần chừ trên khóe môi hơi cười của nó, liên tưởng đến việc nàng đã vội chạy theo Thanh để nói rõ chuyện hiểu lầm. Tại sao cũng là đàn bà mà nó và nàng khác nhau tới từng phản ứng nhỏ như vậy nhỉ? Tiếng loa văng vẳng, chẳng rõ đang nói gì. Vân bậm môi, cơn đau lại dội lên.

- Trông mày xanh quá! - Giọng đàn đang lo lắng- Hay trả lại vé về nghỉ để mai hãy đi.

- Không được. Tao cần đi gấp.

- Vậy thì cứ ngồi yên ở đây để tao sang đường mua thuốc.

Đàn đứng dậy quay người bước đi, như sức nhớ ra điều gì, nó quay lại nhìn nàng cười dịu dàng:

- Cảm ơn mày.

Vân hiểu nó định cảm ơn nàng vì điều gì nhưng không lắc cũng chẳng gật, chỉ đưa mắt theo dáng đi thanh thản của nó cho đến khi mất hút. Xách chiếc túi của mình lên, nàng bước về phía cửa ra tàu, cúi mặt cố để không bật lên tiếng nấc. Trên băng ghế mà nàng và Đàn vừa bỏ lại, cuốn Lonely Planet nằm trơ trọi. Giờ chỉ còn mình nàng trong cái thế giới đầy đe dọa này...

Vân nằm trên tầng 2 của một khoang sáu giường. Không gian chật hẹp bí bức. Mùi thuốc lá từ phòng bên cạnh bay sang khiến nàng càng ngạt thở. Đắp tấm chăn nỉ màu lò nhò khen khét một thứ mùi công cộng, nàng cảm thấy con buồn nôn dâng lên, không phải cảm giác nôn nao đầy hy vọng mấy tuần trước mà là một cảm giác trống rỗng đến quặn lòng. Tàu chuyển bánh, nhịp rung lắc đều đều, những âm thanh nặng nề trên đường ray đều đều, ngay cả tiếng rì rầm trò chuyện của hai mẹ con giường bên cạnh cũng đều đều. Vân nhắm mắt nhớ lại những lời nói rìn rít của người đàn bà mà nàng đã từng hy vọng sẽ gắng yêu thương kính trọng như mẹ mình... Tiếng động và mùi cháo toả ra từ chiếc cặp lồng nhôm quen thuộc đánh thức Vân dậy. Không phải Thanh hay ông Túc mà là bà Nhã và bà Nhu. Hai nụ cười, tươi, ngọt.

- Vân cũng tỉnh nhỉ. Thấy mùi cháo là tỉnh ngay!

Nàng không bày tỏ cảm xúc, hững hờ đón lấy bát cháo. Cháo tim gan, còn nóng và rất thơm. Nàng không thể nào nuốt nổi. Câu nói đùa cố ý vừa xong của bà chủ tiệm áo cưới khiến cổ nàng đắng ngắt.

- Vân ăn đi... - bà Nhã khẽ nâng bát cháo trong tay nàng - Cháo tim gan bác mua ở Trần Nhân Tông đấy. Ăn cho chóng khoẻ...

Bà Nhu tiếp tục mỉm cười, giơ tay sửa lại bó hoa trên nóc tủ:

- Phải đấy, ăn đi cháu ạ. Ăn cho hết, kéo Thanh nó lại trách mẹ không biết chăm vợ.

- Kìa mình, người ta bảo rồi mà... - bà Nhã gắt nhỏ - Vân với Thanh chúng nó đã cưới đâu mà vợ với chồng, nghe thế rồi các bác ở đây cười cho.

Đến đây thì Vân không thể nuốt nổi nữa. Nàng có cảm giác mình bị lột trần và phơi ra giữa căn phòng chật ních người bệnh và người chăm bệnh bởi câu nói ngọt ngào đến lạnh gáy của người đàn bà trước mặt. Nàng muốn phản ứng lại bằng một lời chua cay ngoa ngoắt nào đó nhưng không sao nghĩ ra được, dường như đầu óc nàng đã bị tê liệt cả rồi. Hai người đàn bà vẫn người tung người hứng qua lại bên giường nàng:

- Hoa hồng đẹp quá. Có phải cái cậu đi Matiz đỏ hôm nọ tặng không cháu? (Quay ngoắt sang đề tài khác, mặt vụt buồn) Nhu ơi, mình nhớ không, chị thằng Thanh mà người ta bỏ mất ấy, cũng định đặt tên là Hồng Nhung đấy. (Bản thân nhìn sang Hạnh Nhu mếu máo) Hích, số người ta vô phúc, cái mạng của con cũng không giữ được để mà đặt tên.

- Phải rồi, con bé hồi đấy hơn sáu tháng mình nhỉ. Nghĩ lại mà thương quá! (Đưa tay chạm nước mắt).

- Hích. Con bé giống anh ấy như lột. Mình chỉ kịp chìn mặt nó một lần. (Nghẹn ngào) Giá mà nó bỏ mình đi sớm thì còn đỡ...

- Ủ, kể ra như thế mà lại hơn, bỏ đi từ lúc chưa rõ hình, có gì cũng... (liếc Vân một cái) dễ ăn dễ nói...

- Cháu xin phép, cháu ra ngoài một lát – Vân đặt bát cháo xuống đầu giường đi như chạy ra ngoài hành lang. Những lời kể lẽ vắn vo ve đuổi theo nàng như một bầy ong độc. Nọc của chúng làm ngạt thở, nàng cần có một khoảng không, nàng khát nước. Nàng nghĩ tới khuôn viên phía sau dãy phòng bệnh. Nàng lao về phía ấy. Nhưng một hình ảnh đập vào mắt nàng, trên băng ghế, Thanh đang nắm tay và cười với Hạnh Phương, nụ cười âm áp...

Vừa đúng lúc đó, một tia nắng yếu ớt lọt qua cửa kính chiếu thẳng vào chiếc giường hẹp trong khoang tàu. Trong hệ thống loa, người phát thanh viên nói ngọng đang lải nhải một cái tên ga miền Trung lạ lẫm.

* * *

Bất chấp chiếc biển cấm, Thanh dựng xe trên hè phố, thất thủ đi vào trong ngõ. Thêm một buổi sáng tìm kiếm không kết quả còn niềm hy vọng thì cứ thế vơi dần. Con mèo nằm buồn thiu trước cửa, cái đuôi đập chầm chầm theo một nhịp chán nản, thấy chàng nó cũng chẳng buồn nhúc nhích đứng lên. Ông Túc đang loay hoay rang cơm trong bếp, chiếc chảo nông cập kênh trên kiềng bếp gas quá khổ, đôi đũa dài lều nghều đến là vụng.

Thanh bước lại nhìn đăm đăm vào chiếc chảo một lát rồi cất giọng mệt mỏi:

- Vẫn không có tin tức gì bố ạ.

Ông già lách khỏi gian bếp, chẳng nói chẳng rằng, sắp xếp bàn ăn mâm bát. Hai chiếc bát con, hai đôi đũa buồn thiu. Ngay cả tờ lịch trên tường cũng không còn giống màu xanh mà trở nên xám xịt. Sinh khí trong ngôi nhà này dường như đã theo chân con bé biến đi mất rồi.

Bữa cơm chỉ có hai người đàn ông và một chảo cơm rang trứng. Con mèo cũng không buồn lim dim cái vẻ háu ăn nữa, nó cứ mở to mắt nhìn ngơ ngác rồi lại cất lên những tiếng meo meo náo lòng. Bà Nhã bước vào đem theo làn gió hút, chiếc áo da màu huyết dụ cũng trở nên bầm tím vì ánh sáng lờ mờ mà mùa đông lười biếng rơi qua những ô cửa nhỏ.

- Sao ăn uống tôi om om thế? Bật đèn lên đi chứ.

Miệng nói, tay bà lần công tắc. Ánh đèn trắng nhợt nhạt phủ lấy cả ba người. Thanh ngược lên, mẹ và cha đều ở đây nhưng chàng không có một gia đình. Lặng lẽ nhai trệu trạo cho qua bữa, chàng lấy ấm pha trà.

- Rét gì mà rét khiếp! Ở bên kia có rét nhưng không buốt thế này...

- Cơm nước kiểu gì mà có mỗi tí hành tí trứng thế? Sao không gọi hàng cơm bình dân đầu ngõ thêm mấy miếng chả với bát canh?

- Ô, cái con mèo này hay nhỉ, ai cho mày ăn mà mày sán lại...

Chẳng ai hưởng ứng những câu xuýt xoa của bà Nhã. Con mèo sau khi bị từ chối cũng lặng lẽ bỏ đi. Không khí trong nhà cứ như quánh lại. Và tiếng chuông điện thoại vang lên làm cho cái khối đặc quánh ấy vỡ oà ra:

- A lô – Thanh nhào đến vô lấy máy – Vâng, đúng rồi ạ. Vâng, đúng. Vâng, màu hồng ngả xám. Cảm ơn anh...

Tắt chiếc máy, chàng nhìn hai người còn lại bằng con mắt trống rỗng. Giọng tắc nghẹn:

- Tìm được xe ở bãi sông Hồng.

Người đàn ông đội mũ bảo hộ cặp cặp ý chừng là người coi thầu gõ đất bám trên yếm chiếc xe, chép miệng:

- Công nhân bảo là xe máy tôi còn không tin, nghĩ là phao giao thông hồng giạt vào cơ. Cũng may nước cạn nên buộc dây vào kéo một lúc là lên, không phải huy động xúc.

Thanh chết lặng nhìn sợi dây thừng lòng thông ở tay lái, trên đó có một sợi dây dù mà đất phù sa đã biến màu xanh nguyên thủy của nó thành một thứ màu chết chóc, hẳn là nòng đã lồng bàn tay đầy gân xanh vào nó như một mối ràng buộc cuối cùng... Chàng hít sâu và dấn con đầu ở ngực lại, dỗi mắt về phía hạ nguồn. Dòng nước đục lờ tưởng như bình yên kia có lẽ đã cuốn đám mây sáng của chàng ra phía biển mất rồi.

Chiều dần buông trên mặt sông, một buổi chiều đông thê lương. Thanh vẫn đứng như trời trồng giữa bờ kè ngồn ngang lòng lộng gió. Bà Nhã ngọt ngào chia mấy bao thuốc lá ngoại, nói gì đó cảm ơn đội thi công kè. Ông Túc thì khoanh tay ngó nghiêng bên cạnh, không có cử chỉ nào bày tỏ rằng ông quan tâm đến sự việc. Liếc chòng cù một cái ngán ngẩm, bà đến bên Thanh:

- Xong rồi, về thôi con!

- Mẹ để con đứng đây thêm lúc nữa.

- Có gì mà đứng nữa con ơi! Nó...

Thanh quay lại chặn ngang dòng thuyết giảng phân tích mà chàng đã quá rõ của bà Nhã, chàng nói nhanh và tránh nhìn vào mặt mẹ:

- Thôi, mẹ cứ về trước đi kéo dựng Thọ chờ.

- Thế còn việc...

- Để con gọi taxi cho mẹ.

- Sao con cứ chặn ngang lời mẹ thế hả?

- Con xin lỗi mẹ.

- Con có biết là...

- Thôi cô đi về đi! - ông Túc nãy giờ giữ vẻ bàng quan bỗng lên tiếng, giọng nghiêm nghị chưa từng thấy - Lát nữa tôi chở con về.

- Anh vẫn còn biết lo cho thằng bé hay sao? Tôi tưởng anh chỉ biết cắm đầu vào mấy cái xe. Mấy hôm nay trong khi tôi chạy đôn chạy đáo thì anh ở nhà

bình chân như vại...

- Đây không phải lúc cô giờ cái trò ăn nói xảo quyệt ra nhập nhèm trắng đen đâu. Tôi chưa hỏi đến chuyện hôm nọ cô với con Nhu làm gì đấy!

Lời của ông Túc làm người đàn bà đang hung hăng bỗng như nhũn ra. Bà quay người đi thẳng. Những bước chân bực bội dần lên đám đá hộc khắp khênh. Thanh nhìn theo buông tiếng thở dài:

- Vừa rồi bố bảo mẹ với cô Nhu làm sao?

- Không có gì. Mấy chuyện nhỏ nhăng thôi. Đứng dẹp vào đây con, đất nó lở một cái bố không kéo mây lên được đâu!

Thanh lùi vào phần kè đá. Chàng nhìn về bình tĩnh như không của ông bố và thấy con đau ở ngực dịu đi một phần. Ông không an ủi, không nói những lời đầy đạo lý có trước có sau vẹn tròn sáo rỗng, ông chỉ lo cho chàng bằng cái cách riêng hơi lạ lùng của mình. Và nhìn vào gương mặt thần thờ của ông lúc này, chàng biết là ông thương yêu Thái Vân cũng như thương yêu chàng vậy.

- Mình về kéo tới bố nhé.

- Ồ. Thăng Còi ở nhà chắc đói meo rồi. Đưa chìa khoá đây tao đi cho nhanh. Chiếc Vespa lọc xọc chạy trên con đường dọc bãi sông, Thanh gục mặt vào bờ vai gầy gò của cha, gió thổi buốt da, bóng tối và lớp khăn len của ông Túc biết là chàng khóc.

Hai năm sau.

Người đàn ông trẻ đi dọc bờ sông. Không mũ nón, cũng chẳng có ô hay áo mưa, người đàn ông khom người giấu chiếc máy ảnh vào bên trong vạt áo gió. Hối An mùa đông thật ẩm ướt và ẩm đậm. Những mảng rêu xanh trên mái ngói và ánh mắt của những người đang lầm lũi đi dưới làn mưa đan chéo đường như sẫm lại vì hơi nước.

Quán café nhỏ xíu mở cửa trông ra sông, những gương mặt lạ lẫm bình yên nghiêng nghiêng dỗi ra mặt sông, nơi có những con thuyền sơn xanh đỏ đậu túm tụm, những con mắt vẽ trên mũi thuyền như hờ khếp trước những giọt mưa uể oải. Chọn một bàn trong cùng, người đàn ông quay lưng lại với tất cả, hướng gương mặt hơi tái đi vì rét vào bức tường nơi chỉ có chiếc bảng con quảng cáo cho tour du lịch đi Cù lao Chàm. Những sợi tóc ngắn bết trên vầng trán khô ngô, đôi mắt nâu sau cặp kính và đôi môi mím chặt khiến anh mang một vẻ trầm mặc u uẩn như thể triết gia. Chiếc quần jeans hơi bạc, chiếc sơ mi kẻ sọc nhỏ bên trong và chiếc áo gió bên ngoài đều không có gì đặc biệt nhưng toát nên vẻ thanh lịch. Và nếu anh không gọi cà phê bằng tiếng Việt có lẽ mọi người vẫn tưởng anh là một khách du lịch Nhật Bản Hàn Quốc nào đó như khi mới bước vào.

Cởi áo khoác máng lên thành ghế, dùng tay áo sơ mi lau mấy giọt nước từ trên tóc vừa nhỏ xuống chiếc máy ảnh không còn mới, anh chậm rãi nhấp

từng ngậm cả phê đắng ngắt và lật giở một vài tờ rơi giới thiệu khu đô thị cổ. Vòng chung khảo và lễ trao giải thưởng tin học Trí tuệ năm nay không tổ chức ở Hà Nội mà lại chuyển vào Đà Nẵng. Mấy ngày bảo vệ kéo dài tưởng như không bao giờ chấm dứt. Anh chán nản giao lại việc trình bày cho mấy người cùng nhóm và bỏ đi Hội An. Dù sao, lễ trao giải sẽ diễn ra vào giữa tuần sau và phần mềm về an ninh mạng của anh đã cầm chắc một giải tầm tạt nào đó. Anh không cần phải mất quá nhiều thời gian vào nó khi mà thời tiết và khung cảnh đang khiến tâm trạng anh quay quắt nghẹn ngào.

Nàng bỏ anh đi cũng vào những ngày đông buốt giá như thế này. Nàng đi, mang theo những ngày tình yêu như trong giấc mộng và niềm hạnh phúc vô bờ, bỏ lại cho anh nỗi đau đớn và một tâm trạng triền miên trống rỗng. Anh không thể nguôi, không thể quên, không thể thôi thương nhớ. Anh cũng chẳng thể tin nổi rằng nàng đã không còn. Mỗi sáng thức dậy, anh vẫn tưởng rằng nàng sắp đến bên anh với nụ hôn và những lời yêu thương nồng nàn cho một ngày mới. Hàng đêm, trong những cơn mơ chập chờn hư hư thực thực, nàng ở trong vòng tay anh, mãi miết đam mê như chưa từng xa cách bao giờ. Đã hơn hai năm rồi, anh chìm đắm trong thế giới riêng đầy ắp bóng hình của nàng với một nỗi ân hận dày vò.

Có đường phố nào vui, cho ta qua một ngày

Có sợi tóc nào bay, trong trí nhớ nhỏ nhoi

Không còn, không còn ai, ta trôi trong cuộc đời...

Chiếc loa cũ kỹ phát ra những câu hát vô tình như mũi dao lách nhẹ vào trái tim đã chất chứa buồn đau của người đàn ông, anh tựa vào thành ghế để ghì đôi vai run rẩy. Lặng lẽ bỏ kính ra lau và chăm nhanh lên khoé mắt hoe đỏ, anh quay người lại, nhìn ra con sông tràn nước.

Thường thì anh không thích ngắm sông, dòng nước rộng gọi cho anh những liên tưởng tang tóc. Nhưng sông ở Hội An mang một nét đẹp đặc biệt, ngay cả vào mùa lũ nó vẫn có vẻ nhỏ bé đến nao lòng, và con phố ven bờ sông với những người trùm áo mưa đạp xe chậm rãi thì trầm lặng như thể những thước phim quay chậm nhòa. Đưa máy ảnh lên ngắm băng quơ một lát, anh chỉnh nét để chụp một chiếc xích lô đang chậm chậm đi qua. Mới bấm được hai kiểu, vai anh bỗng bị huých nhẹ bởi cái khuỷu tay của một người phục vụ. Ông kính chệch hướng và trong khuôn ngắm hiện ra một người đàn bà đang vén áo mưa để ngồi lên xe đạp.

- Thái Vân!

Không để ý tới lời xin lỗi của cô gái chạy bàn, Thanh lao ra ngoài. Mưa vẫn rơi và phố vắng tanh. Khi này, qua khuôn ngắm hẹp, chàng thấy một hình ảnh quen thuộc. Gương mặt nghiêng nghiêng khuất sau chiếc nón nhưng dáng ngồi và vóc người thì giống Thái Vân y hệt. Chàng nhìn quanh quất. Chàng dụi mắt, đôi mắt nhoè vì nước mưa hay nước mắt, chính chàng cũng chẳng rõ nữa. Người đàn bà với chiếc áo mưa xanh đã biến mất. Như là một ảo ảnh.

- Anh Thanh!

Tiếng nói vui vẻ cất lên từ phía sau. Một cô gái trẻ giương chiếc ô màu bạc chạy tới chỗ chàng, giọng Sài Gòn ngọt ngào:

- Thì ra anh đứng chỗ này, đi tìm anh muốn chết.

- Sao Uyên lại ở đây?

- Uyên hỏi anh Khanh, anh Khanh nói anh đi Hội An từ sáng sớm. Trời ơi, này giờ chạy lòng vòng lạc đường mắc cười quá.

- Thì cứ có trục trặc gì à? Sao không gọi điện để anh về?

- Điện thoại anh lúc nào cũng không liên lạc được hết. Làm Uyên...

- Nhưng có chuyện gì?

- Không có chuyện gì đâu à! Uyên... Uyên chỉ muốn gặp anh thôi.

Thanh lắc đầu, chàng quay trở lại quán café. Uyên cũng lúp xúp chạy theo. Cô vuốt vuốt mái tóc có đọng những giọt nước li ti và nhìn vào gương mặt không rõ vui buồn của Thanh. Chàng như đang ở trong cõi khác, đôi mắt nâu sau cặp kính trở nên mờ màng, đôi môi không còn mím chặt mà hé mở gần như nụ cười làm cho chàng càng quẩn rữ.

Uyên là nhân viên văn phòng phía Nam của công ty. Cô mến Thanh ngay từ cái nhìn đầu tiên khi cô ra Hà Nội họp và Thanh đón cô ở văn phòng với gương mặt hiền hoà nhưng xa cách. Mấy ngày làm việc, cô càng thấy rằng trực giác của mình đã không nhầm. Thanh là một người đàn ông khá lý tưởng với bất cứ người con gái nào. Chàng không đẹp trai nổi bật nhưng sáng sủa và gọn gàng. Với phụ nữ, chàng nhẹ nhàng và tinh tế. Dù rất thành công trong công việc, chàng vẫn khiêm nhường. Nhưng Uyên có cố gắng thế nào thì Thanh vẫn giữ một khoảng cách với cô. Như lúc này cũng vậy, chàng chìm vào một dòng suy nghĩ riêng tư nào đó mà cô không thể lý giải hết.

Uyên ngộ ngầy người. Đã một lúc lâu rồi cô theo dõi những cảm xúc trên gương mặt của Thanh. Đôi khi cô nói về vấn đề gì đó và Thanh vẫn trả lời

nhưng cô biết là chàng chẳng để tâm vào lời nói của mình chút nào. Suy nghĩ một chút, Uyên quyết định hỏi:

- Anh nhớ chị ấy phải không?

Qua những “kênh thông tin bên lề” trong công ty mà Uyên thu thập được thì Thanh có vợ và người đó đã qua đời cách đây vài năm. Cô chỉ biết có vậy. Dù rất tò mò, Thanh mới 27 tuổi và nếu không có những sợi tóc xấu bạc sớm thì trông còn rất trẻ, nhưng chưa bao giờ Uyên dám hỏi thẳng chàng. Lần này cô đánh bạo hỏi để kéo Thanh về với thực tại. Chàng ngẩng lên nhìn cô, nở một nụ cười buồn buồn và... gật đầu.

Uyên cảm thấy cái lạnh của nước mưa ngấm vào người làm cô tê tái. Vội bụng tách cà phê nóng lên nhấp một ngụm rồi nhăn mặt vì nóng và đắng, cô hỏi tiếp:

- Chắc chị ấy đẹp lắm anh há?

Thanh mỉm cười, chàng khuấy chiếc thìa vào tách cà phê nguội ngắt của mình rồi nhìn ra cửa quán. Mưa càng lúc càng nặng hạt hơn. Chàng rút chiếc ví da đã sờn cũ ra lật tấm ảnh chụp Vân ở bãi đá cổ Sapa đưa cho Uyên.

- Hình này là anh chụp? – Uyên hỏi và nhanh chóng nhận được cái gật đầu xác nhận. Cô cảm thấy hơi thất vọng, người con gái trong ảnh không xinh, chỉ có vẻ dễ nhìn điển hình Á Đông, thân hình đã bị bộ quần áo mùa đông dày cộp đã che mất ít nhiều, chỉ còn nét dong dỏng cân đối thường thường. Nhưng thần thái của gương mặt thì quả là rất đặc biệt. Thanh đã chớp đúng lúc những nét sắc sảo trộn lẫn với vẻ hờn dỗi hay tức tối làm cho gương mặt trang điểm khá kỹ kia trở nên tự nhiên mà vẫn rất bắt mắt.

- Bức này anh chụp ở Sapa. Thái Vân là người Sapa. Anh và Vân bắt đầu yêu nhau cũng ở Sapa.

- Hèn chi năm nào anh cũng đi Sapa hai lần.

- Anh Tường kể với em à?

Uyên không trả lời. Cô không muốn cho Thanh biết rằng chàng là người đàn ông được quan tâm nhất công ty và rằng hành tung của chàng luôn được hàng tá các bà các cô khắp các phòng ban theo dõi. Cô hỏi tiếp:

- Giờ chị Vân ở đâu anh?

Thanh im lặng, quả thật chàng cũng không biết. Nàng đã đi ngang qua đời chàng mang theo tốt cùng hạnh phúc. Và giờ đây với niềm ân hận rằng mình đã vô tình làm nàng tuyệt vọng, với nỗi băn khoăn không bao giờ có lời lý giải rằng nàng đã nằm lại một góc bãi sông nào đó hay tan vào bọt nước trôi ra biển, chàng lại tốt cùng đau đớn. Và hình ảnh quen thuộc thoáng qua khuôn ngắm vừa nãy là thật hay ảo ảnh, chàng cũng không thể xác định được... Uyên nhắc lại câu hỏi, cô có thói quen của một người giám thị kiên nhẫn luôn chờ đợi câu trả lời đến cùng.

- Anh không biết, thật sự anh rất muốn biết nhưng... - Thanh chậm chậm đổi

mắt theo những vòng xoáy trong ly cà phê rồi đưa tay lên vuốt mặt - Anh đã vô tình làm Vân bị tổn thương trong lúc Vân cần anh nhất. Em biết phim The Piano không?

- The Pianist hay Piano Teacher chứ!

- Không, The Piano, phim từ đầu thập kỷ 90.

- Vậy thì em không biết. Thời đó em chỉ biết học thôi à. Phim ra sao anh?

- Có một thiếu phụ tên là Ada đi lấy chồng ở tận thế giới. Ada bị câm, chỉ nói qua tiếng đàn piano nhưng không ai hiểu kể cả người chồng. Rồi cũng có một người hiểu được Ada, anh ta cho Ada tình yêu bên chiếc đàn. Chồng Ada phát hiện ra và chặt đi một ngón tay của cô. Và Ada đã buộc mình vào chiếc piano lao xuống biển.

- Phim gì mà buồn quá!

- Vân cũng chọn cách giống Ada.

- Trời ơi! Chị ấy cũng học piano hả?

Thanh lắc đầu. Chàng biết lý giải cho cô gái phương Nam ra sao đây, khi mà cô chẳng hiểu chút gì về những ẩn ý trong các câu nói. Chàng im lặng một lúc để Uyên tự luận ra. Khi nhìn thấy nét mặt hơi kinh hãi của cô, chàng mệt mỏi đứng dậy. Đã gần trưa, mưa vẫn chưa tạnh.

* * *

Thanh nghỉ lại Hội An chứ không quay về Đà Nẵng ngay trong buổi chiều như dự định lúc đầu. Mưa không ngớt suốt ngày và tâm trạng chàng lúc này quả thật rất bất ổn nên con đường hơn 30 cây số quay về thành phố dường như cũng là quá dài. Uyên đòi ở lại cùng và chàng không có lý do gì để từ chối. Thị xã này cùng với cái không khí lặng lẽ bình yên như thiên đường của nó quả thật có một sức níu kéo lạ kỳ.

Trời sập tối rất nhanh, hôm nay là ngày thường nhưng những chiếc đèn lồng vẫn được thắp lên, cùng với những bóng đèn con yếu ớt phủ lên khu phố cổ một thứ ánh sáng ấm áp nhưng quá đổi thâm lương. Thanh từ chối lời mời ăn tối ở nhà hàng Vĩnh Hưng của cô gái Sài Gòn, xách máy ảnh rời khách sạn một mình. Chàng đi men theo vỉa hè chật hẹp, những hiên nhà thấp chống cột gỗ sơn đen có treo đèn lồng nối tiếp nhau làm cho chàng mất phương hướng. Nhưng phương hướng cũng có ý nghĩa gì đâu khi khu phố quá nhỏ bé và người ta sẽ quay lại chỗ ban đầu chỉ sau chốc lát.

Trời mưa và hàng hoá không bày la liệt bên ngoài, khách du lịch đi lác đác, không mấy ai có hứng thú mua sắm trong thời tiết mưa rét thế này. Một đôi cửa hàng đã bắt đầu dọn dẹp vì vắng khách, những tấm gỗ ghép cũng sơn đen được xếp chồng ngang tạo thành một bức tường, một cánh cửa lớn, kín đáo và cũ kỹ. Chúng làm chàng nhớ lại những cửa hàng hiếm hoi còn sót lại ở Hà Nội. Cũng những tấm gỗ dài ghép lại như thế này nhưng theo chiều dọc, tuổi thơ của chàng gắn bó với hình ảnh xưa cũ đó.

Mở khoá áo khoác và cởi bớt khuy cổ áo sơ mi vì cảm giác hơi nóng, chàng đứng trước một gallery. Gallery không có gì đặc biệt, mấy bức tranh sơn mài, khắc gỗ, khắc bạc khá bắt mắt vì được bố trí đèn hợp lý, chiếc Vespa Sprint màu bạc dựng ngoài hiên như một điểm nhấn hay hay thu hút khách. Một đôi nam nữ có vẻ là người vùng Địa Trung Hải đang chăm chú xem và bình luận một bức sơn mài khổ lớn.

Thanh cúi xuống xem chiếc Sprint, nói đúng hơn là một chiếc Sprint lên đời từ Standard vì số khung là VBB. Hội An có khá nhiều Vespa, phần lớn đều là xe nguyên bản và ít được tân trang, người ta cứ dựng những chiếc xe cũ kỹ tróc lở ở vỉa hè, có chiếc còn cấm nguyên chìa khoá, chẳng ai lấy. Riêng chiếc Sprint này thì quả thật là một sự trêu ngươi cho những người ưa xe cô. Số máy khác xa số khung cho thấy đây là một chiếc xe đầu Ngô mình Sở hoàn hảo, khung mục nên đập quá nhiều ma-tít, cần đạp khởi động chính hiệu Piaggio sạch bong, ống pô inox sáng loáng nhưng lại bị bịt bằng một mớ giấy báo, đúng là chiếc xe cũng chỉ có tác dụng làm cảnh cho gallery chứ chẳng ai dám leo lên đi bao giờ. Thật phí công làm lại!

Đôi nam nữ nước ngoài thôi xem tranh quay lại. Thấy Thanh loay hoay xem chiếc xe, họ mỉm cười và vui vẻ bắt chuyện. Anh chồng vỗ vỗ vào ngực nói:

- Italia... mi homeland... Vespa homeland. You... amor... love... Vespa. You... Japan... Nippon... China?

Thanh mỉm cười, họ tưởng chàng là người Nhật hay người Trung Quốc không biết ngoại ngữ nên nói nhát một nghe thật buồn cười. Chàng lắc đầu, nói bằng tiếng Anh:

- Không, tôi là người Việt Nam. Tôi thích Vespa nhưng không thích chiếc này. Nó đã bị “xào” lại quá tệ. Anh chị là người Ý?

Đúng như chàng đoán lúc đầu, đó là một đôi vợ chồng người Ý đi nghỉ trăng mật. Họ đi theo một lịch trình khá lạ, chỉ thăm Hong Kong trong vòng ba ngày rồi bay sang Việt Nam lang thang nửa tháng. Cả hai đều bày tỏ sự ngạc nhiên vì người Việt Nam chịu giao tiếp bằng tiếng Anh mà hầu hết lại nói khá dễ nghe. Anh chồng thì hơn hởi vì biết rằng Việt Nam cũng có câu lạc bộ những người chơi xe Vespa cổ, còn chị vợ nhiệt tình nói:

- Chúng tôi ở đây đã ba ngày rồi. Có một gallery rất tốt ở cách đây một dãy phố. Họ bán tranh tự vẽ, có cả tranh về Vespa.

- Tất nhiên không phải tranh vẽ những loại Vespa kinh khủng thế này – anh chồng nháy mắt liếc xuống chiếc Sprint “giả cày” để thêm – Và nếu anh quan tâm đến nhiếp ảnh như tôi đang nghĩ thì chủ của nó sẽ là một người tiếp chuyện tốt đấy. Cô ta có giọng nói sexy kinh khủng.

Theo lời chỉ của đôi vợ chồng người Ý, Thanh đi qua chùa Cầu sang phố Nguyễn Thị Minh Khai. Sáng nay chàng đã thăm phố này nhưng một loạt gallery bày bán những bức tranh na ná nhau khiến chàng không chú ý lắm.

Cái gallery chàng đang tìm nằm bên cạnh một ngôi nhà có đàn hoa, hoa màu hồng từ đậm đến nhạt, xoè cánh như hoa bướm nhưng lại kết thành chùm, chẳng rõ tên. Gallery ở trong một ngôi nhà cổ, lớp sơn trên cột gỗ đã bạc, bậc thềm lát gạch mộc sứt sọc, cánh cửa với những tấm ván gài chắn gió kiểu Trung Hoa đóng im ỉm tối om, chỉ còn ánh đèn leo lét ở tầng hai.

Thanh ngẩng lên nhìn. Tầng hai với lan can gỗ và diềm trang trí đơn sơ. Những chiếc đèn lồng hình ống im lìm. Ánh sáng hắt ra từ một ô cửa sổ mở rộng làm những giọt mưa lây rây đan chéo như được dát vàng lấp lánh.

Thanh giờ máy lên chỉnh chế độ night shot và bấm thử, flash nháy một cách bất lực, ảnh rung, điểm sáng từ ô cửa biến thành một con giun to màu vàng còn mưa thì chỉ nhoè mặt ống kính. Chàng thâm tiếc vì đã bỏ chiếc tripod lại Đà Nẵng. Mở khẩu và chỉnh ISO lên cao hơn vẫn không ăn thua, chàng đặt máy theo chế độ action. Lần này khá hơn, nhưng chức năng tự động tìm vật thể “trú danh” của Canon lại tóm ngay lấy chiếc đèn lồng treo trên cao và làm cho nó nổi bật lên. Thanh tiếp tục bấm vài kiểu nữa. Vẫn không có bức ảnh nào ghi lại được thứ ánh sáng vàng vọt viền quanh những sợi mưa như chàng muốn.

Gỡ kính xuống lau, Thanh khẽ lắc đầu với chính mình. Hai năm qua liên tục dốt thời gian bên máy tính, mắt chàng đã kém đi nhiều, và khả năng chụp ảnh thì giảm sút tệ hại. Lâu lắm rồi chàng không vào diễn đàn nhiếp ảnh trên mạng. Tường - sếp của chàng hiện giờ - vẫn thỉnh thoảng có thông báo về những họp mặt offline và đi chụp dã ngoại nhưng Thanh không bao giờ còn tham gia những hoạt động đó nữa. Thỉnh thoảng chàng log in vào mạng Tinh thần Việt Nam nhưng không viết gì cả, chỉ mở hộp thư riêng để đọc lại những tin nhắn từ một cái nick không bao giờ online nữa.

Ánh sáng hắt xuống bỗng thay đổi, Thanh ngẩng lên nhìn, ô cửa đã khép lại một nửa và hình như có người đang đứng sau chấn song. Có lẽ chủ nhà thấy chớp đèn máy ảnh liên tục nên ra xem.

- Xin lỗi -chàng vừa nói vừa đeo lại kính - Tôi không cố ý làm phiền.

Ô cửa trông trơn không một tiếng trả lời. Thanh cho máy ảnh vào bên trong vạt áo, lầm lũi đi về phía chùa Cầu. Được vài bước, chàng quay đầu nhìn lên tầng gác của ngôi nhà. Cánh cửa còn lại khép hờ vẫn đang lay động, rõ ràng vừa mới có người chạm vào nó. Và cảm giác bị dõi theo đang làm gáy chàng nóng bừng.

* * *

Điểm dịch vụ internet không đông lắm, chỉ có một vài người khách ngoại quốc vào check mail rồi vội vàng đi ra. Thanh ngồi trong một góc khuất tập trung viết bức mail báo cáo sơ qua tình hình thi cử với lãnh đạo công ty ngoài Hà Nội. Vừa gửi mail đi, chàng đã thấy Tường online trên Yahoo Messenger. Anh chẳng nói gì về việc chàng bỏ đi chơi, hỏi ngay:

- Hội An có gì hay không?
- Mưa suốt, buồn nhưng dễ chịu anh ạ.
- Ngoài này đang rét đậm, cả lũ đua nhau ốm. Chú cẩn thận giữ sức khoẻ để anh còn bóc lột nhé. Mang máy ảnh chứ hả?
- Dạ có.
- Ra được kiểu nào ngon ngon chưa?
- Xem trên máy ảnh thì tạm được, em chưa đồ ra máy tính nên cũng không rõ lắm.
- Thấy bảo em Uyên theo chú đến nơi đến chốn hử? Em đấy xinh ngoan nhưng cũng phiền nhì!
- Không có gì... em cứ kệ thôi.
- Hay chú xem thể nào gặt bừa với con bé đấy đi. Nó thật thà lại dễ bảo, coi như ổn định cho xong. Cũng mấy năm rồi còn gì.

Thanh gửi một biểu tượng mặt mỉm cười. Tường không phải người đầu tiên nói với chàng như vậy. Bạn bè Vân rồi cả mẹ nàng đều đã nhiều lần khuyên nhủ chàng rằng hãy tìm một người khác phù hợp, rằng hãy nghĩ tới tương lai. Nhưng Thanh thường đáp lại sự quan tâm lo lắng ấy của mọi người bằng một nụ cười trầm lặng. Hiện giờ, tương lai với chàng chỉ là công việc và công việc mà thôi. Nhờ công việc, chàng đã vượt qua được những ngày tinh thần suy sụp: Bị ép bỏ việc, Vân ra đi, thất vọng vì người mẹ mà chàng đã vô cùng kính trọng và không ngớt dằn vặt ân hận tự trách mình...

Bên công an nói rằng không tìm được xác nên chỉ coi là Vân mất tích. Chiếc Vespa mini được trả lại. Không có đám tang, cũng chẳng có kết luận gì rõ ràng. Chỉ đến khi Thanh dọn dẹp đồ đạc Vân để lại và tìm thấy trong chiếc usb của nàng những file Word rời rạc ghi đầy những tâm sự, chàng mới biết rằng nàng đã buồn, đã thất vọng rồi tuyệt vọng thế nào.

Ngày...

Tôi mua một lọ Chanel 5 tặng bà ấy. Bà ấy cảm ơn ngọt ngào và ngay lập tức nói rằng lọ nước hoa tôi mua có thể lên Móng Cái đem về hàng lót với

giá vài chục ngàn một lọ. Tôi không nói lại câu nào. Tôi sợ cái vẻ thần nhiên của người mà anh gọi là mẹ. Trước mặt anh, bà vẫn vồn vã với tôi. Nhưng chỉ cần anh quay đi một phút thôi, cái nhìn lạnh lẽo cười cợt kia sẽ lấy tôi làm đích ngắm. Tôi thử lựa lời nói với anh cảm giác đó. Và tất nhiên, vì bà ấy là mẹ, anh đã nhanh tay gạt đi những lo lắng lộn xộn của tôi.

Ngày...

Bà ấy vẫn chưa đi. Tôi cầu mong sao cái khoảng thời gian khổ sai hơn một tháng này sớm kết thúc. Tôi sắp sửa không còn kiên nhẫn nổi với những cú điện thoại lôi anh ra khỏi vòng tay tôi lúc nửa đêm rồi. Và cả cái cách so sánh đầy miệt thị kia nữa. Tôi lớn tuổi tôi nghèo tôi không phải dân thành phố, tại sao người ta cứ đem những tiêu chuẩn ra cân đo đong đếm rồi so bì chứ? Còn tình yêu của tôi, sao không ai cân, không ai đếm, kể cả anh?

Ngày...

Tôi càng lúc càng không khoẻ. Không ăn được và luôn mệt mỏi. Có lẽ tôi bị đau dạ dày. Anh nói là sẽ đưa tôi đi khám. Nhưng hình như anh quên mất câu nói trong lúc ngái ngủ đó rồi. Giờ đến cả việc gần gũi tôi anh cũng vội vàng thì làm sao còn thời gian cho những quan tâm chăm sóc. Thậm chí gần đây tôi lại có cảm giác hoảng sợ, tôi thấy bất an. Tôi có thể chia sẻ với ai đây khi người luôn lắng nghe tôi nhất cũng mất hết kiên nhẫn.

Ngày...

Tháng này “nó” đã chậm một tuần. Chẳng lẽ chỉ một lần tôi quên uống thuốc mà đã... Nếu như vậy thì những cơn buồn nôn của tôi không phải vì bệnh dạ dày. Tôi có nên hy vọng không? Tôi gọi cho mẹ, định hỏi nhưng rồi lại thôi, mẹ làm lưng như điên, chẳng có cảm giác ghén bao giờ. Nếu như cách đây hai tháng, có lẽ tôi không hề băn khoăn vì phản ứng của anh, đó sẽ là hân hoan vui mừng, sẽ là dịu dàng chờ đợi. Nhưng bây giờ thì tôi không dám chắc. Tôi hẹn anh đi ăn trưa, 11h25’ anh nhắn tin nói rằng bận việc không đi được. Tôi gọi lại thì anh từ chối cuộc gọi, anh bận đến vậy sao?

Ngày...

Trưa nay định gọi cho anh để nói về kết quả thử lúc sáng thì anh đã gọi trước. Không phải vì nhớ ra lời hẹn đưa tôi đi khám, cũng chẳng phải vì anh muốn gặp tôi, mà là vì cái hẹn ăn cơm chia tay với bà ta. Tôi nghe anh dập máy vội vàng, thấy buồn vô hạn. Tại sao anh không nói thêm với tôi một câu, chỉ một câu thôi có nhiều nhận gì hả anh?

Những file nhật ký gõ vội trong giờ làm việc đến đây là ngừng nhưng những gì làm Thanh day dứt ân hận không chỉ có vậy.

* * *

Sau đợt rét đậm, trời bắt đầu hửng dần. Khô ráo, lạnh nhưng không quá buốt. Thanh lặng lẽ ngồi ở quán café vỉa hè. Cô bé bán hàng bung tách cà phê nóng đưa cho chàng kèm theo một nụ cười ái ngại. Mọi người ở cái

cộng đồng café này đều đã biết chuyện của chàng rồi.

- Em lấy thêm bơ cho anh nhé.

Chàng gượng mỉm cười với cô bé biết lấy lòng khách, lắc đầu. Đã sắp Giáng sinh rồi, đường phố ngập tràn những biểu tượng vòng lá thông, quả chuông và những hình nộm ông già tuyết. Sau Giáng sinh năm ngày sẽ là sinh nhật nàng. Liên sau đó sẽ là kỳ nghỉ năm mới dương lịch. Chàng đã nghĩ tới bao nhiêu dự định, một đêm trắng đi chụp ảnh không khí đón Giáng sinh ở Hà Nội, một bữa tiệc sinh nhật cùng với câu lạc bộ Vespa và chuyến về ra mắt mẹ nàng đầu năm mới. Không còn gì cả, nàng đã đi rồi...

* * *

Người chủ điểm dịch vụ internet tới bên Thanh nhã nhận nói rằng họ chuẩn bị đóng cửa. Dây ghế gỗ đẹp như ghế ngoài bãi biển đã được xếp gọn, những màn hình không còn tín hiệu đơn điệu một màu đen, chỉ còn Thanh với ô cửa sổ chat đầy những ký hiệu buzz kêu gọi của Tường và một vài người bạn khác. Chàng đã quên bằng thời gian, sắp nửa đêm.

Trời đã ngớt mưa, chút bụi hơi nước lầy rầy trong ánh đèn đường nhợt nhạt. Những ngôi nhà đóng kín cửa, hàng cây to bên đường cũng như say ngủ, Hội An về đêm thanh bình tới độ cơn xúc động của chàng cũng thôi cuộn dâng mà lắng xuống như một lớp cặn lắng ngất trong lòng. Thay vì rẽ trái để xuôi theo đường Hoàng Diệu sang Cẩm Nam trở về khách sạn, Thanh lại mãi miết đi dọc phố Trần Phú để mong tìm lại phần nào cái cảm giác của quá khứ. Một đêm cuối xuân gió lốc, Sapa im lìm, Vân vừa đi vừa hát, chàng lắng nghe, thấy hạnh phúc len nhẹ vào tim.

Phố cổ Hội An không thật sự say ngủ như phố núi Tây Bắc. Có tiếng máy khâu rào rào khe khẽ hoà với tiếng bước chân thi thoảng lép bép vì giẫm vào vũng nước của Thanh. Những hiệu vải kiềem nhà may trải đều khắp phố, tất cả đều treo biển may đồ nhanh. Khách du lịch có thể đặt đo tới hôm trước và sáng hôm sau đã có quần áo mặc. Chính vì vậy mà thợ may làm việc thâu đêm. Chàng đi chậm lại để lắng nghe những âm thanh chứng tỏ sức sống hối hả của thị xã tưởng như tĩnh tại này. Ánh đèn lọt qua những khe cửa gỗ nhỏ hẹp, thi thoảng có tiếng người, giọng Quảng Nam vui tươi như hát. Một vài giọng nói tiếng Hoa mà chàng biết là của người Quảng Đông vang lên nghe nặng nề và kéo dài. Không có bài dân ca Phúc Kiến nào cả nhưng chàng vẫn khẽ huýt sáo theo điệu nhạc còn vang vọng trong trí nhớ:

“Trời không gió, trời không mưa, trên trời có vàng dương.

Vàng dương lặn, vàng trắng lên, lại một đêm dần qua...

Em vẫn nghĩ rằng lấy chồng phải lấy người như anh.

Đêm đêm ngược nhìn trăng, mơ có anh bên cạnh.

Hoa trên mặt đất nở vì ai, uyên ương dưới nước thành đôi vì ai.

Thả chiếc khăn tay theo gió bay đến bên anh.”

Có hai người dân phòng cầm gậy đi tuần đêm. Thấy người khách đeo máy ảnh vừa đi vừa huýt sáo, họ mỉm cười độ lượng. Thanh đáp lại nụ cười của họ và tiếp tục hồi tưởng...

Ngồi được một lát thì quán café vỉa hè bị công an đuổi. Đám khách lao xao nhón nháo cầm ghế đứng dẹp hết vào trong nhà. Nhìn những gương mặt lơ đãng luôn làm ra vẻ quan trọng hoá của những người mặc cảnh phục trên chiếc xe tải nhẹ, Thanh chán nản đút tay vào túi áo. Mấy chục con mắt ở góc vỉa hè này đều ánh lên vẻ chán ghét bức bối với đám người này. Một vài người trong số họ mang danh là người bảo vệ luật pháp nhưng chỉ giỏi hống hách với những thị dân buôn bán nhỏ nhặt. Khi đám con ông cháu cha hay nhà giàu nghênh ngang phá phách, họ làm ngơ hoặc tệ hơn là ăn tiền để dung túng cho chúng... Và không mấy người dân còn nhìn họ với đôi mắt thiện cảm nữa.

Để mặc chiếc Best tã bị mấy ông dân phòng đưa lên xe ô tô chở về phường, Thanh đi bộ về nhà. Đằng nào thì trong túi chàng cũng chẳng đủ 50 nghìn tiền phạt để nộp cho đám trật tự hè đường.

Nhà vắng teo, ông Túc có lẽ chạy ra chợ hay đi mua báo, con mèo lười biếng đầu mắt, đến đám trẻ con hàng xóm cũng không thấy nô đùa. Thanh nằm vật ra giường nhìn lên khoảng trời con phía trên chiếc cửa tò vò, gặm nhấm sự yên tĩnh bao trùm khắp căn nhà nhỏ và những ý nghĩ miên man về nàng... Đám mây sáng của chàng đã bay về phía chân trời, vậy mà chàng vẫn tưởng như nàng sắp bước vào nhà đem theo nụ cười và hơi ấm của bữa cơm gia đình ngày Chủ nhật. Cả chàng và nàng đã hạnh phúc biết bao với những bữa cơm chẳng có gì nhiều nhận khi ba người nói chuyện vui vẻ, đôi khi có tiếng kêu líu ríu đòi ăn của con mèo xen vào...

- Ngoéoooo.

Tiếng kêu thảm thiết của con mèo khiến Thanh bừng tỉnh, chàng còn chưa kịp ló đầu khỏi gác xép xem có chuyện gì thì đã thấy tiếng chửi vang lên.

Giọng mẹ chàng, nanh nọc và tục tĩu, và rất thản nhiên như thể đó là lời nói hàng ngày. Một câu chửi quá nặng dành cho một con vật nhỏ bé.

- Gớm, đồng bào xa tổ quốc đã lâu mà vẫn chửi thuần An na mít ra vằn ra điệu như xưa, nhi! - Giọng ông Túc vang lên tưng tưng.

- Thăng Thanh đâu?

- Đi chơi rồi.

- Sao lại đi chơi?

- Thế cô bảo nó phải đi đâu? Đi chết chắc!

- Anh im mẹ anh đi. Không có gái này thì cả họ nhà anh cũng chết đói từ lâu

rồi!

- Vâng, cảm ơn cô đã nhờ mẹ cô bố thí cho tôi một cái áo lông với một bộ xích líp Mifa về nuôi cả họ tôi trong suốt ba chục năm qua! Tôi đội ơn cô lắm lắm. Bố tôi đến lúc chết vẫn nhớ ơn cô.

- Cái gì?

- Bố tôi bảo là nhờ cô mà cổ sống được đến ngót tám mươi. Cô không để thằng Thanh lại thì bố tôi chả có lý do gì mà sống lâu như thế. Khéo chết từ lúc non bảy mươi rồi.

- Ông già nói thế hay là từ cái mồm anh...

- Tất nhiên là từ cái mồm tôi – ông Túc cười hờ hơ.

- Tôi nói cho anh biết, không có ông già anh xin nài tôi đừng có phá thai thì nhà anh cũng tuyệt tự rồi. Anh chết đi cũng chả có đứa chống gậy đâu!

- Sao cô không nói luôn là con Nhung không phải con tôi nữa đi cho đủ bộ?

- Hoá ra anh cũng biết gớm nhỉ! Ừ, nó không phải con anh đâu đấy, anh chỉ là thằng trắng men thôi... Nói thật nhé, tôi chả ham gì cái nòi cái giống nhà anh. Cũng may thằng Thanh nó sáng sủa hiền lành nên tôi mới nhận. Nhưng mà ở với anh lâu, nó cũng hỏng rồi, gàn dở, đụt lại còn sĩ diện!

- Cô nói chuyện khó nghe quá rồi, liệu liệu cái mồm đi! Thằng Thanh nó về bây giờ đấy. Nó thần tượng cô hết ý.

- Anh bỏ cái kiểu móc máy ấy đi, hãm lắm. Chính anh tiêm nhiễm vào đầu nó thói khí khái rởm đời rồi để con nặc nô kia bỏ bùa. Đấy anh xem, tự nhiên dẫn về rồi bây giờ nó chết mất xác có phải là...

- Cô câm miệng lại! Nó uất quá tự tử cũng vì cô với con Nhu thi nhau đồn ép thôi.

- Anh đừng có vu oan giá hoạ. Nó tự tử vì sảy xong lại nghe bác sĩ kết luận là từ giờ không có con được nữa...

- Thôi đi! Cô càng nói càng chối. Bác sĩ nào nói với bệnh nhân như thế! Tôi không nghe tận tai cô với con Nhu nói gì nhưng người cùng phòng người ta kể lại không sót một câu. Cô có cần đối chất không để tôi gọi điện? Mà tôi hỏi thật, cô ghét nó là vì thằng Thanh hay thằng Thìn “ngựa”?

- Anh...

Bà Nhã lại tuôn ra hàng tràng những từ ngữ không thể tục hơn nữa. Thanh đứng dậy nhìn qua gác xép xuống dưới nhà, bố chàng đeo kính cắm cúi vào chiếc đồng hồ, coi những lời chửi rửa của bà vợ cũ mang cái tên thanh tao như một âm thanh hỗn tạp không đáng quan tâm đến nữa.

* * *

Về tới khách sạn, hàng rào sắt đã quay kín lối vào, đồng hồ ở lễ tân chỉ sang một buổi đêm, Thanh mở cửa phòng rất khẽ, không khí im lìm của hành lang làm chàng cảm thấy yên tâm hơn. Chàng cố tình lang thang thật lâu một phần cũng vì lo rằng Uyên sẽ sang tìm. Cô gái Sài Gòn càng lúc càng tỏ ra

nồng nàn. Uyên không phải là người xấu và tình cảm của cô với chàng dù không sâu sắc nhưng cũng đáng trân trọng, chàng không muốn phải quá phũ phàng với cô như đã từng làm với Hạnh Phương.

Chốt cửa lại, chàng cởi quần áo hong phía trước chiếc điều hoà. Chỉ định đi Hội An rồi trở về Đà Nẵng trong ngày, chàng không đem theo gì ngoài chiếc máy ảnh. Không máy tính, không quần áo thay, cũng chẳng có sạc điện thoại, thậm chí đến tiền chàng cũng chỉ còn chừng mười ngàn lẻ. Thật may, Hội An là thị xã du lịch nên không thiếu những điểm rút tiền tự động.

Đối diện với thân hình đề trần của mình trong gương, chàng thở ra nặng nhọc. Cảm giác buốt đầu báo hiệu một cơn cảm lạnh còn nổi nhớ lại bùng lên thiêu đốt tâm can chàng. Đã cuối tháng mười hai, ngày kia sẽ là sinh nhật nàng và chàng thì vẫn kẹt ở dải đất miền Trung này ít nhất một tuần nữa. Dự lễ trao giải đêm 31 tháng 12 xong, các thí sinh sẽ còn phải tham gia một chương trình giao lưu với giới tin học miền Trung – Tây Nguyên và sinh viên Đại học Đà Nẵng vào ngày Truyền thống học sinh sinh viên. Năm nay chàng đích thân đứng tên đem sản phẩm phần mềm dự thi nên có lẽ những việc sáo rỗng này cũng sẽ khó từ chối. Vậy là chuyến đi Sapa của chàng sẽ phải chuyển sang dịp cận Tết âm lịch, ngày mai chàng sẽ gọi điện cho mẹ Vân báo lại như vậy. Mấy năm qua, dường như bà đã quen trông đợi chàng rồi.

Vừa mới qua Giáng sinh, các giải bóng đá châu Âu hầu hết đều đang nghỉ lễ, mấy kênh truyền hình cáp thể thao chán ngắt. Thanh tắt TV, cuộn người trong chiếc chăn cổ đồ mình vào giấc ngủ. Đã hai năm nay, chàng luôn phải làm mình kiệt sức trong những buổi tập trống như bồ cùi hay những cuộc chạy marathon với máy để không phải vật vã ghì mình xuống trước nỗi khao khát về một miền da thịt thơm ngát ngọt ngào.

Nếu bỏ qua một đêm “làm lễ trưởng thành” như một thủ tục trong đám lưu học sinh thích bày trò quái gở với cô gái lai Ấn Độ biết vận dụng Kamasutra, nàng là người duy nhất mà Thanh gần gũi. Sau khi nàng ra đi, một vài gã bạn rủ rê chuyện qua đường nhưng chàng từ chối. Chàng ham muốn, nhưng ham muốn ấy chỉ có một chủ thể, người đàn bà đến với chàng bằng thân xác già dặn cùng cảm xúc mãnh liệt của cô gái yêu và được yêu lần đầu. Mái tóc, đôi mắt, khoé môi, khuôn ngực tròn đầy, những ngón tay mang theo lửa, hương thơm huyền hoặc toả ra từ làn da mịn, giọng nói ẻo lả thoảng qua như gió, cách nàng gấp chăn xếp gối, cách nàng soi gương chải tóc, tất cả những gì thuộc về nàng... chàng không thể nào quên được. Áo ảnh trong mắt chàng rõ dần thành một dáng hình, như dòng nước ngọt đọng lại từ những giọt sương bay lẳng đặng giữa trời nhỏ trên đôi môi khô cháy...

- Thái Vân, Thái Vân!

- Mưa gió mông lung, lạnh lắm, anh đừng đuổi theo em.

- Thái Vân, Thái Vân!
- Đừng gọi nữa, em không có gì để cho anh, em không được phép chờ đâu.
- Hãy ở lại với anh.
- Em rất muốn, nhưng em phải đi.
- Ai gọi em sao?
- Không ai gọi em cả, người ta chỉ ra một con đường và em phải đi, vậy thôi.
- Đừng đi vội, em nói gì đi, anh muốn nghe giọng em. Anh cũng muốn nói với em...
- Muộn rồi. Em đã từng muốn nói và muốn nghe. Em đã chờ. Nhưng giờ thì em không còn thời gian nữa.

* * *

Thanh tỉnh dậy, thấy chiếc chăn mỏng đã rơi khỏi giường còn người thì ướt đầm. Giấc mộng vừa đẹp vừa đau đớn đêm qua rút kiệt sức lực của chàng, cơn sốt bắt đầu trở dậy làm trán chàng nóng hực, cổ họng đau rát. Mặc lại bộ quần áo ngấm nước mưa cứng quèo vì hong điều hoà, chàng nghĩ đến cửa Đại. Hội An cách biển chưa tới năm phút đi xe máy, bãi biển mùa đông có lẽ sẽ làm dịu cái đầu đang nhức như búa bổ của chàng.

Trời đã tạnh ráo, không khí se se dễ chịu và khi Thanh thuê được một chiếc xe đạp thì nắng đã hơi hửng lên. Đường ra cửa Đại rộng thênh và bằng phẳng, nhà cửa hai bên đường nhỏ nhắn hiền hoà nép sau những hàng cau hay được bao phủ bởi những dàn hoa nho nhỏ, được một đoạn lại thấy ruộng lúa hoặc rừng tre xanh mướt, nổi bình yên không thể tả cứ lắng lại trong lòng. Thanh đạp xe chậm, chàng không được khoẻ và cũng khá lâu rồi chẳng đi xe đạp, cảm giác muốn có Vân bên cạnh trong khung cảnh lãng mạn này lại cồn cào đến choáng váng.

Bãi biển mùa đông lồng gió, nắng nhạt pha một chút màu tươi tắn lên bãi cát, bóng những cây dừa thấp đổ dài xuống cùng với cái bóng đơn độc của Thanh. Chỉ có một vài cụ già ra biển tập thể dục. Máy chiếc xe đạp chẳng khoá, treo nguyên đồ đạc dựng cạnh mấy gốc cây. Trời đủ lạnh để không ai liều mạng thò chân xuống nước, những con sóng hậm hực hết ra lại vào. Bầu trời không một gợn mây, xám nhờ nhờ đơn điệu, biển cũng vì thế mà kém xanh một chút. Thanh đưa máy chóp lấy một bóng chim biển chao nghiêng trên mặt nước rồi quay lại với hàng dừa. Ngồi bệt xuống cát nhìn những con cáy nhút nhát bỏ ra khỏi hốc cát, chàng lắng nghe tiếng sóng âm ào.

- Có bãi biển nào vắng người không anh nhỉ? – Nàng vừa ngắm những bức ảnh cũ chàng chụp biển ở Singapore vừa vặn người trễ nải.
- Có bãi biển mùa đông. Em thích đi à?
- Ừm... - nàng gật đầu, thở ra khoan khoái vì bàn tay ấm của chàng day nhẹ lên lưng mình - Xem The Piano, em thấy thích cảnh biển vắng với cây đàn.
- Ừ. Cảnh đấy đẹp.

Nàng hơi ngoái ra sau, chiếc áo lụa mỏng trong suốt dưới ánh sáng đèn, bàn tay vòng ngang lưng chàng, đôi mắt ngược lên nhìn chàng đắm đuối:

- Hôm nào mình đem xe ra biển đi anh, em muốn...

Mỗi chàng tìm tới làm câu nói dừng ở đó. Cho đến tận giờ Thanh vẫn không biết chính xác nàng muốn gì khi đòi ra biển mùa đông, vẽ, chụp ảnh hay đơn giản là ngồi bó gối lắng nghe tiếng sóng như chàng. Có tiếng chân lại gần...

- Ô, chào anh, chúng ta lại gặp nhau.

Thanh ngẩng lên rồi đứng hẫng dậy, trước mặt chàng là đôi vợ chồng người Ý hôm qua. Họ mặc đồ tắm, không có vẻ gì khó chịu vì gió lạnh.

- Anh không bơi ư?

- Tôi nghĩ là nước khá lạnh. Anh chị nên khởi động một chút.

- Ô, vâng, chúng tôi đã chạy bộ từ khách sạn ra đây. Thời tiết hôm nay đã ấm hơn hôm qua nhiều, anh có muốn thử không?

Những người Địa Trung Hải nồng nhiệt! Thanh nâng máy ảnh, mỉm cười:

- Cảm ơn nhưng tôi muốn chụp ảnh hơn. Tôi chụp anh chị nhé.

- Được thôi, hãy ghi lại những nụ cười Italia lãng mạn! - anh chồng cười, nói lộn xộn bằng mấy thứ tiếng - À này, anh đã tìm được cái gallery ấy chưa?

- Vâng, tôi tìm thấy rồi nhưng chưa vào xem được. Họ đóng cửa hơi sớm vì trời mưa quá. Lát nữa quay về tôi sẽ ghé qua.

- Ở đó sắp có triển lãm ảnh, tôi nghĩ cũng khá thú vị đấy - người vợ mách thêm thông tin bằng thứ tiếng Anh chuẩn hơn - Nếu anh có thể nán lại đến giữa tuần sau...

- Thật tiếc, tôi chỉ ở đây đến sáng mai thôi. Tạm biệt.

Nắng hừng và quãng đường năm cây số trên xe đạp làm Thanh vã mồ hôi. Con sọt đường như cũng dịu đi đôi chút. Chàng rẽ vào khu phố cổ. Những khung cảnh dường như không thay đổi so với ngày hôm trước, vẫn chừng ấy đồ đạc, chừng ấy hoạt động, ngay cả con chó béo nằm ở một cái hiên nhà cũng vẫn giữ nguyên tư thế như khi chàng nhìn thấy nó lần đầu. Chiếc đồng hồ cũ bị nước vào, điện thoại hết pin, chàng chẳng rõ đã mấy giờ, chỉ thấy có cảm giác thời gian bỗng nhiên chững lại vì nỗi thanh thản bao phủ trên từng nếp nhà thấp ngói ngả màu sẫm và con phố hẹp quanh co thưa người. Phố cổ không có vỉa hè, chỉ có những thềm nhà cao thấp khác nhau. Thanh dựng xe bên ngoài gallery mang cái tên khó hiểu T.C, tối qua chàng không nhìn rõ tám biển, cũng quên để ý số nhà, đành phải lấy móc là dàn hoa leo không tên màu đỏ hồng trắng lẫn lộn. Thật may cho chàng là ở Hội An người ta không có thói quen phá bỏ nhà cửa cây cối chỉ sau một đêm như ở Hà Nội hay những nơi đang đô thị hoá điên cuồng. Còn đang ngửa cổ nhìn lại cái lan can và cửa sổ, chàng thấy một giọng tiếng Anh chuẩn nhưng không có ngữ điệu cất lên nhắc chàng để xe hẳn lên hiên nhà kéo vương đường đi của mọi người. Chủ nhân của giọng nói là một người phụ nữ trung tuổi tóc ngắn uốn quăn kiểu tỉnh lẻ, chị mặc áo bà ba màu trứng sáo, túi áo phồng lên vì một cuộn len, tay vẫn đang cầm que đan thoăn thoắt.

Thanh mỉm cười vì nhớ lại lời giới thiệu về một giọng nói sexy của anh chàng người Ý, chàng nhắc xe để hẳn vào phía dưới mái hiên. Chẳng buồn lấy chiếc áo khoác đang vắt ở giỏ xe, chàng bước vào, ngắm nghía. Căn nhà nhỏ không thật sự cổ vì có rất nhiều chi tiết xây bằng gạch nhưng vẫn có nét cũ kỹ xa xưa nhờ những cánh cửa, hàng cột gỗ và một cái gọi là cửa sập thông tầng trệt với không gian phía trên. Thanh đoán là để lấy ánh sáng và thông gió cho gác xép.

Những bức tranh treo thưa vừa phải tạo khoảng trống để người xem có thể ngắm nghĩ và thư giãn. Kiểu bài trí này khác hẳn với lối xếp tranh la liệt không hở ra một centimét trống nào của những gallery hàng chợ xung quanh. Và tranh ở đây cũng khác.

Một vài bức thước nước khổ nhỏ vẽ hoa, quả hay trẻ em chơi đùa, màu sắc tươi sáng, đường nét không quá tỉa tót nhưng các chi tiết đều sinh động và gọn gàng chừng mực. Hai bức sơn dầu phong cảnh khổ lớn một vẽ phố cổ tĩnh lặng trong đêm trăng một vẽ thị xã chìm trong biển nước lũ, màu sắc

mạnh, nét cọ và dao phết màu thô ráp, dữ dội. Một trong hai bức đã được gắn mảnh giấy có chữ sold (đã bán). Bức còn lại đề 888\$, nữ họa sĩ này quả là biết cách đặt giá cho tranh.

Ở cuối phòng, bốn bức tranh theo kiểu tổ nữ được dựng thành một chiếc bình phong ngăn gian trong. Tranh sơn mài, phong cách siêu thực, những tổ nữ trong tranh có gương mặt và thân hình dài méo mó hoặc gấp khúc đến dị dạng, người trong bức thứ nhất cầm cọ tô màu xanh lên chính chiếc áo trắng của mình, người trong bức thứ hai cầm ly rượu đỏ lên vai áo khiến nó biến từ màu xanh sang trong suốt, người thứ ba ghì chặt một bông hoa hồng vào ngực khiến máu loang đỏ chiếc áo trong suốt, người thứ tư thì đứng giữa đêm đen và đang dùng ngọn lửa đèn lồng đốt cháy tay mình.

Thanh không hiểu nhiều về hội họa, ngắm bức tranh, chàng lờ mờ thấy một cảm xúc rất mạnh mẽ hay một điều gì đó quen thuộc lắm nhưng không thể cắt nghĩa được. Quay lại nhìn người phụ nữ trung tuổi đang mài miết với những que đan, chàng cất giọng khàn khàn hỏi về thứ “đặc sản” của gallery mà đôi vợ chồng người Ý đã hết lời ca ngợi. Chị trở mắt vì ông khách Việt “tưởng đâu người Hàn Quốc” một lát rồi nhìn quanh quất như tìm kiếm:

- Tranh vẽ Vespa hả, có... ủa mà... cha trời, bữa ni lại không còn bức nào.

- Bán hết rồi hả chị?

- Mần chi mà gấp rứa! - chị lẩm bẩm giờ hai bức tranh cỡ 40x30 đã được bọc giấy báo và nylon xốp chống va đập - Chú thông cảm nhe. Chiều qua tui còn thấy ba bức, chừ chỉ còn hai bức mà cũng vô bao hết rồi. Con nhỏ em tui đang đau không có vẽ tiếp được...

- Vậy không phải chị vẽ tranh?

- Không, là em gái tui - chị chỉ vào chiếc ghế tre có đệm kẻ caro đặt cạnh tấm bình phong tổ nữ - Bữa ni con nhỏ đau chó ngày thường ngồi vẽ tới khuya. Chừ nằm nghỉ trên gác. Hay chú để lại yêu cầu, mai con nhỏ hết bệnh nó vẽ gấp cho.

Thanh còn chưa kịp trả lời thì có tiếng reo:

- Anh Thanh ở đây hả?

Dứt lời, Uyên cầm chiếc áo khoác mà vừa nãy chàng bỏ ở giỏ xe tới bên chàng, giọng trách móc nhưng vẫn ngọt ngào như hát:

- Anh phải giữ sức khoẻ để đi thi đó. Còn không mặc áo vô đi?

Thanh mỉm cười độ lượng, chàng cầm chiếc áo khoác vào người. Uyên lại nhăn mũi nũng nịu:

- Áo anh hôi quá à!

- Anh đi mưa mà.

- Trời đất ơi, đi mưa mà không thay áo đi? Hèn chi giọng như con mèo ướt rồi kìa. Rồi mai làm sao thi?

- Để Khanh nói thay anh cũng được.

- Nhưng lên nhận giải thì anh phải phát biểu đó.

Thanh lắc đầu, giờ mấy bức tranh khổ nhỏ như bưu thiếp vẽ mèo và chó lên lật xem. Uyên vẫn lạnh nhạt:

- Tranh mèo ở gallery nào cũng giống nhau hết, chán thấy mèo, anh xem một lát rồi sang chọn vài may đồ với em nghe! Có nhiều mẫu veston đẹp ghê lắm, họ nhận may cả váy cưới nữa.

Cô gái Sài Gòn chạy ào ra ngoài, có một hiệu vải khá lớn ở bên đường.

Thanh nhìn theo, chẳng vui chẳng buồn, chỉ khẽ lắc đầu. Uyên có khiếu quan tâm và bày tỏ khiến đôi lúc người ta cảm thấy hơi phiền, nhưng cũng chưa đến mức bức mình.

Người phụ nữ trông gallery thấy chàng cầm mãi bức tranh nhỏ vẽ con mèo mập béo đang nằm trên mái ngói xa xa là chùa Cầu, chị liền gọi chuyện:

- Con nhỏ em tui vẽ mèo độc nhất vô nhị ở Hội An chứ không phải ba cái thứ tranh nhái Trung Quốc mô. Con mèo mẫu ni là mèo nhà tui nuôi.

- Anh Thanh ơi... - Uyên ở bên đường vẫy tay gọi rồi rít.

Thanh định mua luôn bức tranh nhỏ nhưng bỗng sực nhớ ra là mình chưa đi rút tiền. Bức tranh có giá chưa tới 100 ngàn đồng nhưng thậm chí 1/4 số ấy bây giờ chàng cũng không có đủ. Đặt bức tranh mèo xuống, Thanh nói với người phụ nữ, giọng thoáng vui vui vì sự đáng trí của mình:

- Xin lỗi chị, tôi phải đi, tôi sẽ quay lại sau.

Cùng với dáng đi hơi hấp tấp của chàng ra phía ngoài, trên gác xép có một tiếng ho, rất khẽ.

* * *

Vân quàng lại chiếc khăn, cố ghìm tiếng ho. Khi “vị khách” vừa ra khỏi gallery, nàng quay về giường, gặp người ho từng đợt rũ rượi, cảm giác như hụt hơi, đau nhói ngực. Mai nghe tiếng ho vội trèo lên gác, vừa sờ trán nàng vừa lầm bầm:

- Răng uống thuốc rồi mà càng lúc càng ho dữ rứa? Vẫn sốt, bỏ cái nhiệt kế ra coi, cha trời, 38 độ 8... Vô bệnh viện nghe Vân... Bị như ri không chừng viêm phổi.

Vân chẳng còn hơi sức để nói lời phản đối, nàng chỉ lắc đầu quây quây và nhìn Mai với ánh mắt van vãn. Chị vỗ vỗ lên người nàng như trấn an, một lát sau mới khẽ lắc đầu:

- Sợ tới mô cũng phải quý cái mạng mình hơn chó!

Vân không trả lời, nằm ngay ngắn lại, nhắm hờ mắt, cố gắng thở sâu đều đặn. Để mặc gallery ở dưới không ai trông, Mai lấy khăn đắp nước lạnh đắp lên trán Vân rồi ngồi bên giường mãi miết đan len, thỉnh thoảng chị dừng tay nhìn về phía người đang nằm thiêm thiếp, ánh mắt triu mến.

- Chị ơi, chị xuống đóng cửa đi.

- Mi đồng ý đi bệnh viện rồi hả?

- ...

- Răng đóng? Để đó hại chi mô.

Vân không nói thêm mà quay mặt vào vách vờ ngủ. Mai là người chất phác, chị không thể đoán ra người khách vừa rồi là ai, càng không thể hiểu được những xáo trộn trong lòng nàng từ tối qua đến giờ. Hai năm qua, nàng và người đàn bà hôn hậu này nương tựa vào nhau ở cái thị xã nhỏ bé ven sông Thu Bồn. Nếu không có Mai cùng kiến thức của một y sĩ công tác ở vùng sâu của chị, chắc Vân đã chẳng còn cơ hội rời khỏi cái sân ga đìu hiu ấy...

* * *

Tàu đến ga Đồng Hới thì đã gần 8 giờ sáng. Những tia nắng mùa đông xuyên qua lớp màn cửa mỏng trên tàu. Con đau ê ẩm ở lưng dường như càng lúc càng nặng hơn, Vân rời khỏi giường ra cửa nhìn quang cảnh buồn bã của nhà ga tỉnh lẻ, vài quầy hàng nhỏ tạm bợ bày những đồ ăn thức uống rẻ tiền, một tấm biển vệ sinh tắm giặt làm bằng bìa phát phơ trong gió. Vân nhìn tấm biển, cảm giác chòng chành văng vắt thôi thúc bước chân của nàng. Nhà vệ sinh trên tàu không hẳn nhưng thứ tiếng ồn phát ra từ đường ray phía dưới như thể một cái máy nghiền thịt công nghiệp của nó khiến nàng không thể chịu nổi. Xuống tàu mua một hộp sữa tươi và mấy quả chuối tây còi cọc, nàng đi về phía tấm biển. Nhưng mới chầm chậm bước được nửa quãng đường ngắn, Vân khuyu xuống. Một đám trẻ con nô nghịch mãi đuổi nhau đã va phải nàng. Trong âm thanh lơ mơ của tiếng loa gọi khách ổn định chỗ ngồi để tàu tiếp tục chuyển bánh, nàng lịm đi.

Vân tỉnh lại trong một căn phòng sáng sủa của trạm xá nhà ga. Người đã đưa nàng vào đây không phải y sĩ nhà ga mà là một bác sĩ đang đợi tàu về Đà Nẵng. Chị gầy, khó đoán tuổi vì vẻ khắc khổ cần cỗi, đồng túi làn linh kinh dàn hàng ngang dưới sàn. Thấy Vân định ngồi lên, chị vội chồm dậy ấn nàng trở lại giường, nói vừa đủ nghe:

- Nằm nguyên nó! Vừa bỏ thai chui phải không?

- Sẩy, không sót rau.

- Thằng cha lang băm nào nói không sót rau!

Gương mặt khắc khổ vụt trở nên phần nộ, chị quay ngoắt ra bảo cô y tá trẻ măng:

- Tiêm một ống Oxytixin 10 đơn vị rồi trông chừng...

- Chị ơi – Vân nhồm dậy.

- Đã nói nằm nguyên mà. Tui đi gọi xe chở em vô viện.

Bệnh viện đa khoa Đồng Hới kết luận Vân bị sẩy thai nhiễm khuẩn. May là Mai đã xử trí kịp thời nên nàng nhanh chóng cầm máu và không phải cắt bỏ tử cung. Không thể đi tiếp vào Sài Gòn như đã định, hành lý ở trên tàu chưa biết có thể lấy lại hay không, Vân chỉ còn biết nhờ vào lòng tốt tự nhiên như hơi thở của Mai. Cứ như vậy, chị lo lắng đùm bọc Vân tới lúc nàng ra viện.

Và hai người đàn bà bất hạnh tựa vào nhau mà sống qua hơn 700 ngày mưa nắng.

Phải lấy người như anh

34

- Lại mưa rồi. Trời đất ni răng không đau, không bệnh.
Câu chép miệng của Mai làm Vân sực tỉnh nhìn ra cửa sổ. Mưa lại giăng giăng đan chéo trên những mái ngói rêu xanh. Hơi nước mưa theo gió lùa qua cửa sổ làm nàng thấy ớn lạnh.
- Vừa rồi có điện thoại, là ai gọi hả chị?
- Hai Ninh, bà hỏi cha trời là hỏi. Mấy mẫu in cạc tông rứa mà hỏi như nước sôi lửa bỏng.
- Thì đúng nước sôi lửa bỏng rồi. Hẹn đêm qua giao tận tay, bây giờ vẫn chưa thấy...
- Đau rứa mần răng mà giao? Mi đâu có thiếu tiền, nhận chi ba cái việc vẽ mẫu tạp nham như ri cho cực.
- Vẽ nhanh mà chị. Giờ chị mang qua giao cho bà ấy hộ em nhé.
- Ủa, chừ tau không đi lấy ai đi? Cuộn giấy cột dây thun đỏ trên bàn nớ hả?
- Vâng.
- Rồi, tau đi một lát về liền. Ráng nghỉ đi. Tối chiều không bớt là đi viện đa, không được bướng!
Mở tủ lấy áo khoác rồi cầm cuộn giấy, Mai quay lại định dặn dò Vân gì đó. Thấy nàng đang nhìn đăm đăm ra cửa sổ, mắt đỏ hoe, thần thờ, chị lắc đầu tất tả leo xuống những bậc thang gỗ, vừa xỏ tay vào áo khoác vừa nghĩ “con nhỏ bừa ni hiện nguy, lại nhớ chuyện cũ” rồi buông một tiếng thở dài.

* * *

Ông Túc nghe máy ngay sau tiếng chuông đầu tiên, hỏi đập luôn:

- Thanh hả con?
- Vâng.
- Bố gọi di động cho mày mãi không được. Mất sóng à?
- Điện thoại con hết pin, con lại quên mang sạc.
- Thế hả? Mẹ con Vân vừa điện xuống chúc mày thi tốt.
- Vâng. Lát nữa con sẽ gọi cho cô ấy.
- Thôi, bố thay mặt mày cáo lỗi với bà ý rồi.
- Thế ă? Ở ngoài đây đang rét đậm hả bố?
- Đậm, rét sun vô số thứ. Tao ôm thẳng Còi nằm máy sưởi xem vô tuyến suốt, có mấy cái đám cưới cũng chả buồn đi. À, con nặc nô kia gửi báo hỷ cho mày.
Thanh mỉm cười, bố chàng gọi Hạnh Phương là con nặc nô. Thời gian sau

này nghĩ về cô ta, chàng thấy thương hại nhiều hơn là căm ghét. Xét cho cùng, Hạnh Phương rộng tuếch và ích kỷ như vậy cũng chỉ vì được nuông chiều thái quá. Cả cô ta và chàng đều là nạn nhân của tình yêu thương quá gở của các bà mẹ kiến thức có hạn nhưng lại quá nhiều tham vọng.

- Nay, còn đây không Thanh? – ông Túc gõ lạch cạch ở đầu dây – A lô.

- Dạ con đây. Con biết tin đây rồi, hôm trước con có gặp ông Bảo Thăng trong này, cũng nói chuyện một lát.

- Thăng cha đây cũng đi thi à? Bị loại chưa?

Thanh lại cười vì giọng hỏi tưng tưng của bố. Ông sếp cũ của chàng chỉ vào Đà Nẵng với tư cách khách mời danh dự vì uy tín của công ty mẹ ở Singapore. Ông ta vẫn như vậy, hẹp hòi và thích nghe phỉn nịnh.

- Con đang đi Hội An, nhiều Sprint lắm bố ạ. Standard nguyên bản cũng có mấy chiếc.

- Thế hả? Có cái nào đẹp thì chụp ảnh đem về.

- Không có cái nào nổi trội cả. Có một cái Standard lên đời thành Sprint trông chấp vá buồn cười lắm. Con có chụp được vài bức.

- Xi, mày chụp cái của nợ đây làm gì cho tốn phim. À, không cần phim, nhĩ.

- Có cả một gallery vẽ tranh Vespa, con qua đây nhưng họ vừa bán hết rồi. Ở đó có cả tranh mèo, có mấy bức vẽ giống Còi lắm, con sẽ mua mang ra.

- Được rồi, rẽ thì mua, đắt thì để tiền mà ăn cho béo.

- Con có tiền mà.

- Mày dạo này xuống mã lắm. Mẹ mày mà thấy rồi lại trách bố không chăm. Thanh lắc lắc đầu. Mẹ chàng đã ở Đức về định cư hẳn trong nước được hơn một năm. Sau vụ dính dáng tới đám lừa đảo buôn lậu Thìn – Lương, số vốn liếng của bà giờ chỉ đủ để mở một nhà hàng nhỏ. Nhờ công quản lý của ông chồng mới, việc kinh doanh chẳng đến nỗi nào. Thanh tránh mặt mẹ. Chàng không thể quên được cách nghĩ, cách cư xử của bà với ông nội, với bố và cuối cùng là những gì bà đã làm với Vân.

* * *

Mưa càng lúc càng mau hơn, Vân đóng cửa và nằm yên trên giường, chiếc chăn mỏng đắp hờ trên ngực. Nàng đã đỡ ho nhưng cơn sốt thì vẫn chẳng bớt đi chút nào. Đầu nàng nặng trĩu, mắt nhức và tai ong ong như thể đang áp tai vào con ốc biển. Tiếng rì rào không ngớt bên ngoài cánh cửa đóng kín làm nàng cảm thấy buồn ngủ. Nàng đã từng trải qua cảm giác này, nó đang mời gọi nàng, cái giấc ngủ quá đỗi hấp dẫn... Chỉ cần gật đầu với nó thôi, nàng sẽ ngay lập tức không còn mệt mỏi, không còn đau khổ, mãi mãi.

Nhưng Vân không muốn thỏa hiệp với thứ vĩnh hằng dễ chịu ấy...

Nàng rướn người với tay bật nắc radio, tiếng đàn tranh lẫn trong tiếng mưa biến thành một điệu nhạc não nuột. Nàng ngồi hẳn dậy chọn một đĩa nhạc trên đầu giường. First của Black Sabbath, chất nhạc u uất cùng lời lẽ đen tối

hướng về cái chết của nó không hợp với tâm trạng nàng lúc này, nhưng tâm trí nàng đang hướng về Thanh, mà chàng thì hâm mộ Black Sabbath.

Some people say my love can not be true...

(N.I.B)

Bà ta đã xuất hiện sau lưng nàng ngay lúc nàng nhìn thấy Thanh ngồi bên Hạnh Phương, giọng nói vẫn muôn thuở ngọt ngào:

- Phương nó mến Thanh thật lòng... Cháu với Thanh biết nhau cũng hơn một năm rồi đấy nhỉ. Hạnh Phương thì chơi với Thanh từ hồi hai đứa còn đi nhà trẻ cơ...

Vân vẫn nhìn sững ra phía vườn hoa, Thanh đang cười với cô ta, nụ cười mà nàng tưởng rằng dành riêng cho nàng, và tay chàng đang đặt lên tay cô ta, nắm chặt...

- Bác sĩ nói gì với cháu chưa?

Nàng quay ngoắt lại, kịp nhìn thấy gương mặt còn phảng phất nụ cười đắc thắng của bà ta chuyển sang biểu lộ một nỗi buồn tức tót:

- Bác vừa nói chuyện với bác sĩ.

Nàng mệt mỏi gật đầu. Còn gì tệ hại mà cái miệng tươi tắn đon đả này chưa gieo vào tâm trí nàng đây?

- Vân à, cháu phải bình tĩnh nhé... Bác sĩ bảo sau này có lẽ cháu sẽ khó có con được nữa. Cháu vẫn có thể có thai nhưng sẽ không giữ được vì tử cung đã bị bào mỏng quá rồi...

Vân nhìn sững vào đôi môi đỏ thắm đang mấp máy những lời tiếc thương an ủi vô nghĩa, lắc mạnh đầu. Nàng định bước về phía phòng bác sĩ nhưng một người đàn bà khác đã xuất hiện, lại là một gương mặt đẹp ẩn giấu nụ cười.

- Vân mau vào phòng đi, có chú Thìn chú Lương vào thăm bây giờ đây!

Vân né người tiếp tục bước tới đầu dãy nơi có phòng bác sĩ. Giọng nói mà đến giờ nàng không thể phân biệt nổi là của ai trong hai người đàn bà ấy vẫn đuổi theo từng bước chân nàng:

- Kìa Vân, người ta sắp đến rồi, cháu còn đi đâu thế?

Thìn, Lương, hai cái tên ấy gợi cho Vân nhớ lại cái khoảnh khắc mà nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của Tô, chiếc taxi phóng ẩu ấy đã hất tung nàng... Khu nhà nàng là khu lao động bình dân, quãng đường đó ban đêm thường chỉ có xe ôm và xe ba gác, tại sao lại có một chiếc taxi lạ hoắc xuất hiện ở đó dễ... Đột nhiên nàng thấy cái lạnh thấm vào da thịt. Và giữa cơn mưa phùn của đợt gió mùa đông bắc, nàng vùng chạy, xuyên qua những con đường lầy lội chỉ với bộ quần áo bệnh nhân mỏng mảnh trên người.

She smiles faintly at the distant tolling bell, and the still falling rain.

(Still falls the rain – Black Sabbath)

* * *

Rời bưu điện, Thanh đội mưa vòng về phía phố Nguyễn Thị Minh Khai.

Chàng không phải người quan tâm đặc biệt các tác phẩm hội họa, kể cả khi yêu Vân chàng cũng ít để ý đến các triển lãm mỹ thuật, phòng tranh. Nhưng không hiểu sao hôm nay chàng thấy cái gallery nhỏ ấy có sức thu hút đến mức hẳn chàng sẽ có cảm giác vô cùng luyến tiếc nếu không quay lại đó. Dừng xe lên hè và cởi chiếc áo khoác ra rũ nước, chàng chột rùng mình, vì ngấm lạnh và vì sự vắng lặng trong ngôi nhà. Ở Hội An, hình như người ta không có khái niệm “trông hàng”. Khách vào xem, nâng lên đặt xuống chán rồi đi ra, chẳng vương bận vì những lời chào mời sẵn đón hay những câu hặc hỏi xua đuổi xác xược. Chàng bước tới cầm mấy bức tranh mèo lên ngắm nghía, chọn lấy hai bức rồi ngồi xuống chiếc ghế tre có đệm kẻ caro chờ người phụ nữ trung niên xuất hiện để trả tiền. Ngắm lại một lượt gallery, mắt chàng dừng lại ở bộ bình phong làm bằng bốn bức tranh lớn. Cảm giác ngây ngất sốt bắt đầu trời dậy làm mắt chàng hoa lên. Bốn cô gái trong tranh dường như động đây.

- Ngoeo... ngoeo

Một con mèo mướp từ đâu chạy ra, cất lên tiếng kêu yếu ớt. Thanh sực tỉnh và khẽ mỉm cười. Chàng đang ngồi trên ghế của chủ nó, chắc nó tưởng lầm. Con mèo mướp khá béo, không bằng “thằng Còi” cưng của bố chàng nhưng cũng tròn mướt. Nó dừng lại nhìn Thanh với vẻ tò mò một lát rồi như đã nhận ra người ngồi trên ghế không phải chủ, nó chạy biến vào sau bức bình phong. Thanh không gọi hay đuổi theo con vật, chàng ôm hai bức tranh mèo, tựa lưng vào ghế và nhìn mưa rơi đều đều bên ngoài khung cửa.

Một lát, vẫn chẳng có ai xuất hiện, Thanh đứng dậy đi loanh quanh xem kỹ từng bức tranh. Quả thật gallery này chỉ bày bán tranh của một họa sĩ. Phong cách vẽ nhất quán đã đánh, bức tranh nào cũng đóng một dấu có chữ T.C giống như logo ngoài biển hiệu. Nhưng lạ một điều, hoàn toàn không tìm được bất cứ tờ rơi hay danh thiếp gì giới thiệu tên thật của họa sĩ. Chàng mỉm cười, khẽ lắc đầu, đành phải gọi chị ta là T.C vậy.

Con mèo mướp bắc chân lên cột nhà, vừa duỗi dài người vừa cào móng với vẻ khoan khoái. Rồi nó hạ chân xuống, mon men lại phía chiếc ghế tre, nằm lăn ra đập lấy đập để rồi gặm gặm chân ghế. Thanh nhón bước về phía con mèo ngắm nghía. Con vật dường như biết chàng đang để ý tới nó nên xoay người nằm ngửa ra phơi cái bụng vằn và bắt đầu uốn éo lăn qua lăn lại.

Chàng tiến thêm một bước cúi xuống dứ dứ tay đùa lại.

Đến khi con vật chán trò chộp bắt tay áo chàng và chạy biến lên gác, Thanh mới ngẩng lên. Mãi đùa với con mèo, chàng đã bước vào bên trong tấm bình phong mà không hay biết. Định quay trở ra, chàng bỗng dừng lại vì một bức tranh treo trên tường. Bức tranh vẽ một người đàn ông đang ngủ, mặt quay vào trong vách và thân trên để trần, những cơ bắp rắn rỏi phơi dưới ánh sáng nhàn nhạt hắt xuống từ ô cửa sổ mở toang. Vẫn những nét bút mãnh liệt và

màu sắc hơi lạnh nhưng bức tranh lại có một vẻ mơ màng rất quen thuộc mà chàng không lý giải nổi.

Thanh tự cười mình, hôm nay chàng am hiểu hội hoạ đến lạ! Không nhìn như thôi miên vào bức tranh nữa, chàng đứng ngắm không gian nhỏ phía sau bức bình phong. Đó là một gian nhà rất hẹp, nó càng hẹp hơn vì đồng khung tranh, giá vẽ ngổn ngang. Trên chiếc trảng kỷ kê dọc có một chiếc gối đan bằng mây và mấy bức tranh lật úp. Hình như chúng mới được hạ từ trên tường xuống, khung gỗ đằng sau còn nguyên vết vôi xanh cũ kỹ. Chàng tò mò định lật lên xem thì nghe tiếng rũ áo mưa soàn soạt ngoài hiên.

- Chú quay lại rồi hả? Lựa được bức nào ưng ý chưa?

Thanh bước ra, chìa hai bức tranh đã chọn, rồi mở ví chờ đợi. Mai nhìn tập tiền polyme trong tay chàng, cười âm áp:

- Hai bức này có trăm bảy sáu ngàn thôi à. Chú có sáu ngàn lẻ không?

Thanh lắc đầu, chàng đã tiêu hết chỗ tiền lẻ cho cuộc gọi ở bưu điện rồi.

- Vậy cầm thêm mấy tấm thiệp khuyến mãi ha. Tui mới đi chợ, chừ không còn đồng bạc nhỏ nào mô.

- Thôi, không cần trả lại đâu chị.

- Cần chớ, không thôi mần răng còn mặt mũi buôn bán tiếp. Mà thiệp cũng vẽ tay luôn đa, có thiệp mèo đa, đẹp lắm.

Vừa nói chị vừa lách vào trong, một tay vẫn cầm nguyên chiếc túi đựng rau, một tay chị nhấc mấy bức tranh trên trảng kỷ ra để tìm xấp thiệp lựa. Nhìn hai bức tranh vừa được lật ngửa, Thanh bỗng thấy khó thở. Một bức vẽ nhà thờ đá Sapa, hai bóng người ngồi trên bậc thềm được bao phủ bằng thứ ánh sáng của ngàn sao. Bức kia vẽ một ngôi nhà nép dưới bóng cây tùng trên triền đồi, giống hệt bức ảnh Bình minh bên nhau của chàng.

- Vân ơi!

Phải lấy người như anh

Chương Kết

Uyên đứng tựa lưng vào một cây cột chùa Cầu nhìn băng quơ, ngoài trời mưa trắng xoá. Con phố hẹp vắng lặng càng trở nên mờ ảo trong màn nước nhật nhòa, Uyên chột đứng thẳng lên nhìn chăm chú. Có một bóng người đang đi về phía cô, dáng xiêu vẹo như muốn ngã. Uyên chìa tay ra đỡ lấy bàn tay lạnh toát:

- Chị ơi, chị có sao không?

Người vừa chạy tới là một cô gái, quần áo ướt dấp dính sát vào thân hình rất đẹp, từng giọt nước mưa nhỏ xuống từ mái tóc ngắn bết trên trán, cô ta chớp chớp mắt nhưng không ra tiếng, đôi mắt lạc thần. Uyên đỡ cô ta ngồi lên bậc, vội vã giở trong túi đồ vừa mua ra một chiếc áo khoác vải dạ quàng lên đôi vai run rẩy, cô gái bắt đầu ho rũ rượi. Một lát, cô ta ngồi thẳng dậy rồi thở ra hai chữ “cảm ơn” nhẹ nhàng.

- Chị cũng đi du lịch hả?

Cô gái lắc đầu. Đôi mắt dài ảm ướt nhìn Uyên là lạ. Uyên cười:

- Thấy hình như giọng chị không có giống người ở đây nên đoán vậy thôi. Chị đừng phiền nha.

Cô gái lại lắc đầu. Một nụ cười nhợt nhạt thoáng qua trên gương mặt mà Uyên thấy hơi quen quen nhưng chẳng nghĩ được ra là mình đã gặp ở đâu.

- Tôi làm ướt hết áo mới của cô rồi.

- Không sao đâu, chị cứ mặc đỡ đi. Áo sẽ phơi khô được mà.

Một thoáng im lặng giữa hai người. Rồi Uyên lại là người bắt chuyện:

- Hội An nhỏ ghê chị há. Đi lòng vòng một lát là quay về chỗ cũ rồi.

- Cô lạc đường?

- Dạ không. Hôm qua thì có lạc chút chút, giờ thì rành hơn nhưng mà...

- Lạc người hả?

- Sao chị biết hay vậy? – Uyên trả lời bằng một tiếng reo lơ đãng, nghiêng mặt ngó ra hai đầu cầu rồi lẩm bẩm như nói một mình – Có nói là chờ ở đây rồi đi ăn sáng mà nãy giờ không thấy. Trưa rồi còn đâu.

- Thì sẽ đi ăn trưa.

- Chị nói ngộ ghê! - Uyên bật cười. Cô gái buông ra câu nói ấy cứ như thể một chiếc lá hững hờ trôi theo dòng nước, chẳng biết đó là thái độ tích cực hay tiêu cực nữa. - Nhưng còn đi may đồ. Sáng mai phải về Đà Nẵng rồi, không biết có kịp không nữa.

- Đừng sốt ruột quá, cô còn nhiều thời gian mà...

- Xin lỗi chị. Chắc chị thấy lỗi lắm hả? – Uyên tỏ vẻ ngượng ngịu, nghiêng mặt đi – Tại mưa như vậy mà không biết ảnh ở đâu nên... A, ảnh kia rồi! Người Uyên đang chờ đi về phía cô với vẻ vội vã bất thường. Không để ý đến ánh mắt bàng hoàng của cả Uyên và người phụ nữ trung niên chạy theo sau, anh lao tới bên cô gái tóc ngắn đang lả dần, ghì chặt.

* * *

Vân tỉnh dậy trên chiếc giường quen thuộc. Con sốt đã biến mất không để lại mảy may dấu vết. Cảm giác nhẹ nhõm hơi chông chênh của một người mới ốm dậy choán hết các giác quan của nàng, chỉ có một chút hương hoa sử quân tử từ ban công nhà bên theo gió thoảng đưa man mát mới giúp nàng định thần lại và biết không gian xung quanh không phải chốn xa lạ.

Căn phòng nhỏ tối mờ mờ, ngọn nến cháy leo lét trong chiếc bình sứ ở đầu cầu thang, hình như mất điện. Phía cuối giường, một hình người bất động, tiếng thở đều hoà trong tiếng mưa bên ngoài, không phải chị Mai. Vân mở cửa sổ, gió ào vào làm ánh nến lay động, những mái nhà và bóng cây cau xa xa in trên nền trời tối đen, hơi nước mưa lành lạnh. Khẽ rung mình, nàng quần chiếc khăn len qua vai và rời khỏi giường. Người kia vẫn ngồi yên, lưng tựa vào tường, đôi mắt mở to đang lạng lẽ dõi theo từng cử chỉ của nàng.

Chiếc gương trên bàn trang điểm mờ hơi nước, Vân lấy giấy lau chậm chậm. Trong vệt gương vừa lau, người kia vẫn nhìn nàng đắm đắm. Kéo chiếc khăn quàng kín hai vai, nàng cúi xuống thấp thêm ngọn nến rồi chọn một chiếc lọ nhỏ trong ngăn kéo. Mở nắp để mùi thơm dịu dịu lan toả khắp căn phòng, im lặng chấm kem lên mặt và lẩn tránh đôi mắt sáng trong gương, nàng vuốt nhẹ lên gò má mịn màng rám nắng. Hai năm qua ẩn nấp trong cái thị xã miền Trung đầy nắng này, làn da trắng hồng của người vùng núi biến mất, mái tóc tía ngỗ nghịch thuần lại, trông nàng bây giờ hiền lành tới mức tẻ nhạt.

Người kia đứng dậy, bước lại gần nàng bằng bước chân chậm nhưng không còn vẻ rụt rè như hai năm trước. Cái bóng cao gầy ngả dài trên tường và lẩn dần vào bóng nàng. Vân mở một chiếc hộp dẹt, cầm bút quét nhanh lên lớp bột chì màu nâu xám sẫm và tô rõ hơn đường nét thanh mảnh của đôi mày. Rồi cũng vội vàng như thế, nàng rút một thỏi son màu nhạt... Nhưng tay nàng đã bị một bàn tay giữ lại. Thỏi son được thả xuống bàn gây ra tiếng động nhỏ, một giọng nói khản đặc rót vào tai nàng:

- Em đẹp thế đủ rồi.

Vân không quay lại. Nàng nhìn sững vào tấm gương trước mặt. Nó đang phản chiếu tất cả như thể một đoạn phim quay chậm. Một gương mặt đàn ông úp vào cổ nàng, những sợi tóc ngắn ép vào gáy nàng nhột nhột, vòng tay nóng rực ôm lấy vai nàng. Vân đưa tay giữ chặt chiếc khăn san, nàng có cảm

giác mình đang ở trước cửa phòng tắm trong căn hộ chung cư sang trọng và người đang bộc lộ khao khát với thân thể nàng là...

- Đủ rồi!

Hai chữ “đủ rồi” thốt ra liên tiếp ấy khác hẳn nhau, một dịu dàng một hốt hoảng. Và cùng với âm thanh cốc lộc phát ra từ cổ họng khô cháy của Vân, người đàn ông đang trong cơn mơ bỗng bừng tỉnh.

Thanh nhìn sâu vào đôi mắt dài đang nhắm lại, ánh nhìn trống rỗng đáp trả làm chàng thất lòng. Nàng bước trở lại giường, máy móc nhắc chiếc chăn mỏng quấn quanh đôi bàn chân lạnh toát và bó gối nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lúc lâu sau, khi chàng bắt đầu cảm thấy không thể chịu nổi không gian đặc quánh như hoá đá của căn phòng, Vân bắt đầu lên tiếng, những câu nói ngắn ngủn, mệt mỏi nhưng rành mạch từng lời:

- Hai năm qua tôi sống yên ổn. Cũng kiếm được nhiều tiền.

- Anh biết. Tranh em vẽ rất đẹp. Gallery cũng vậy.

- Cảm ơn, không hẳn đẹp mà có nét khác biệt.

Thanh im lặng, chàng còn đang suy đoán xem nàng định làm gì tiếp với cái kiểu nói khách sáo xa lạ thế này. Vân tiếp tục nhìn ra cửa, giọng đều đều:

- Nhưng cái gallery này chỉ là một nửa. Tôi còn có một nhà may nữa. Trước khi tôi ngất thì thợ của tôi đang may váy cho bạn Thanh. Giờ có lẽ xong rồi.

-

- Không biết lễ phục cho chú rể thì thế nào...

Con mèo mướp thò cái đầu tròn cùng hai chân trước lên mép sàn gác rồi kéo lê cái thân hình tròn trĩnh vượt qua bậc thang gỗ cuối cùng. Nó lao đến bên Vân với vẻ nịnh bợ hớn hờ. Rồi như thấy thái độ khác lạ trong vẻ bất động của cô chủ, nó đứng khựng lại nghiêng đầu dò xét. Thanh nhẹ nhàng bước tới gần và luồn một tay nâng con mèo dậy.

- Anh đoán nó tên là Còi.

Vân vẫn không quay lại, lắc đầu nhẹ nhẹ. Một lát, nàng hỏi, câu hỏi hoà nhịp cùng tiếng mưa nghe như ở đâu vọng về:

- Bố Thanh và Còi vẫn khoẻ chứ?

- Ừ, bố vẫn khoẻ, nhưng buồn. Còi cũng thế.

- Rồi sẽ vui thôi.

Nói xong câu ấy, nàng ngả người nằm xuống, chiếc giường kêu kệt một tiếng rất khẽ và giọng nói của nàng thì lạnh như thể cơn gió bên ngoài:

- Thanh mở giúp cánh tủ, lấy hộp gỗ trong ngăn bên trái, dưới cùng.

Thanh làm theo. Chiếc hộp gỗ ngăn và hẹp hơn hộp đựng bàn phím máy tính một chút, nắp sơn mài hai chuôi đèn lồng nhiều màu từ to đến nhỏ rất đẹp.

- Đây là quà Giáng sinh của Thanh. Giờ mới tặng thì muộn quá, nhưng Thanh cứ cầm lấy... Chìa khoá tôi để trong túi áo khoác của bạn Thanh rồi.

Cái áo mà tôi vô duyên mặc trước ấy.

Câu cuối cùng Vân nói với ngữ điệu thật bình thản. Nàng xoay người nhìn vào sự trống trải của vách tường bằng đôi mắt ráo hoảnh. Có tiếng lạch cạch khê vang lên nhưng nàng không nghe thấy nữa, giờ trong tâm trí nàng chỉ còn tiếng mưa như những lời than thở vang vọng.

Thanh loay hoay tra chiếc chìa nhỏ xíu vào ổ khoá cũng nhỏ xíu đã hơi gỉ. Thật may là trước khi đem áo đi giặt, Uyên đã phát hiện ra chiếc chìa và đưa lại cho chàng. Rồi món quà muôn của chàng cuối cùng cũng hiện ra. Trên nền nhung đen mượt, một bộ dùi trống Zildjian 5A đầu nhựa hình tam giác, một bộ drum brush (dùi cọ) và một bộ drum rod (dùi roi) được xếp trong những rãnh riêng biệt, tất cả đều mới tinh, thậm chí lớp phan mỏng trên gỗ vẫn còn. Ôm chiếc hộp áp vào ngực, Thanh đứng tựa vào lan can để ngăn cảm giác buốt nhói chạy dọc theo từng mạch máu nhỏ. Cảm giác này chàng đã gặp trên triền đồi Sapa gió lộng, khi nàng ngồi với đám hoa dại cuối xuân, chiếc khăn bay phấp phật không ngừng còn nét mặt tĩnh lặng chẳng vui chẳng buồn. Nàng đã tự nguyện tránh xa ta, nhưng để làm gì một khi nàng đã yêu như thế?

“Em vẫn nghĩ rằng lấy chồng phải lấy người như anh.

Hoa trên mặt đất nở vì ai, uyên ương dưới nước thành đôi vì ai.”

Vân bừng tỉnh vì tiếng lảm nhảm rất khê một đoạn bản dân ca mà nàng đã hát. Nàng quay mặt lại. Thanh đang cúi nhìn xuống như thể những lời giao duyên tình tứ được viết dưới đất, đôi mày nhíu lại và từng tiếng phát ra rời rạc. Nàng ngồi thẳng dậy. Giọng nói khàn đặc tha thiết:

- Em còn nhớ, phải không?

Đôi mắt ạng nước ngẩng lên một thoáng rồi lại sụp xuống, hiện tại có lẽ không tồn tại bên trong bờ mi rung rung đó. Nàng vẫn ngồi ở mép giường, gương mặt như đang ở trong cơn mộng đêm Sapa dịu ngọt. Chàng quỳ xuống để lọt vào tầm mắt đang mơ màng đó, nhưng dường như không thể chen vào dòng hồi tưởng của nàng.

Vân bất động như pho tượng, ngay cả khi chàng nâng hai bàn chân lạnh toát của nàng ủ trong tay mình, nàng vẫn để mặc. Chỉ đến lúc hơi thở chàng như một dải lụa ấm lướt trên cằm, trên cổ nàng và những ngón tay ram ráp bắt đầu lùa nhẹ để gỡ từng khuy áo của nàng, Vân mới sực tỉnh. Lúc đó đã quá muộn cho hai người dừng lại. Trong thâm tâm, nàng cũng không muốn dừng, vì nỗi khát khao nàng vui chôn suốt hai năm đã trỗi dậy, vì ánh nến trong đêm quá mong manh và đôi môi kia lại quá nồng nàn.

* * *

Thanh tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu. Chiếc giường trống trơn, chăn gối vẫn vương vấn hương da thịt Vân nhưng nàng thì không còn ở bên cạnh chàng nữa. Thanh cất tiếng gọi, tiếng gọi hơi nghẹn vì nỗi lo sợ mơ hồ:

- Thái Vân!

Không có tiếng trả lời. Cửa sổ mở rộng nhưng trời vẫn tối mờ mờ nên chàng không nhìn rõ mọi vật trong phòng. Có tiếng xe vụt qua, một con chim hót vài tiếng lạnh lút, rồi tất cả lại im lặng. Mới tang tảng sáng. Thanh ngồi dậy, thoáng rung mình vì lạnh, chàng đeo kính rồi đưa mắt tìm quần áo. Chiếc quần jeans và áo kẻ sọc của chàng đã biến mất, trên chiếc ghế tre cạnh giường có một chiếc sơ mi dài tay, quần âu và một chiếc áo khoác, chẳng rõ màu mà chỉ có thể phân biệt sáng - sẫm. Có cả một chiếc cà vạt chằm nhỏ và đôi bít tất tối màu còn nguyên trong hộp. Ví, điện thoại và đồng hồ của chàng xếp gọn bên cạnh.

Thanh mặc quần áo, không thắt cà vạt, cũng không đi tất, chàng bước xuống nhà với đôi chân trần. Hơi lạnh âm ẩm của những ngày mưa đông dường như không tồn tại, căn phòng ẩm ướt và khô hanh vì chiếc máy sưởi chạy ro ro trong góc. Thanh đưa mắt tìm công tắc, vừa bật đèn chàng vừa gọi:

- Vân ơi!

Vẫn không một tiếng trả lời. Ngôi nhà vắng lặng như thể chỉ có chàng là chủ nhân cô độc vậy. Nỗi lo sợ càng lúc càng rõ. Chàng vội vã vòng theo lối đi ra phía sau. Giữa gian nhà chính và bếp có một khoảng sân nhỏ, cũng trống trơn, chỉ có quần áo của chàng phơi ở đó. Chiếc áo se se như mới ra khỏi máy vắt, có lẽ nằng vừa giặt xong. Con mèo mướp đang ngồi thu lu ở bậc cửa sổ ngủ gà gật, thấy chàng, nó vội vàng nhảy phốc xuống cát tiếng kêu nũng nịu đòi ăn. Thanh bế nó lên định đi vào bếp thì bỗng nghe tiếng động phía ngoài. Chàng đi vội ra. Không phải nằng mà là chị Mai.

- Chú dậy sớm rứa! Chờ chút tui sắp đồ ăn sáng.

- Thái Vân đi đâu hả chị?

- Nó ra cửa Đại rồi. Chú lại ăn đi cho nóng rồi còn uống thuốc, viêm họng rứa phải uống kháng sinh...

Mai vừa sắp bánh bao bánh vạc ra đĩa, rót sữa đậu nành vừa nói, chị không để ý là Thanh đã biến mất ngay khi chữ “cửa Đại” được thốt ra.

Thanh hấp tấp dúm tiền vào tay người lái xe ôm rồi chạy như bay qua hàng dừa. Bãi biển sau một đêm mưa vắng tanh, cát vẫn âm ẩm, gió thổi mạnh đem theo hơi muối. Tiếng gọi của chàng lạc giữa tiếng sóng gầm gào. Nỗi lo sợ càng lúc càng đè nặng theo mỗi chữ “Thái Vân” không được đáp lại...

- Anh đi gì ra đây?

Giọng nói nhẹ nhàng phát ra từ phía sau, Thanh quay lại và cảm thấy tảng đá được cất khỏi ngực. Vân bước tới chỗ chàng, áo khoác ngoài buộc ngang hông, chiếc mũ len vàng nhạt như một vật nặng nhỏ trùm lên mái tóc mềm đen nhánh. Hất chân để đám cát ẩm bám trên mũi giày rơi xuống, nằng nhìn mặt, thờ dốc rồi hỏi cộc lốc:

- Ăn sáng chưa?

Thanh lắc đầu. Chàng còn đang ngơ ngác vì thái độ hơi quá thân thiện của

Vân thì nàng đã bước tiếp về phía trước. Chàng đi theo. Không nói câu gì, nàng rẽ về phía hàng dừa, tới bên chiếc Vespa cũ màu xanh tróc lở dựng hờ ở một gốc cây. Nếu là bình thường, có lẽ Thanh đã sáng mắt lên vì chiếc Standard nguyên bản, nhưng lúc này thì không, chàng vẫn chăm chú nhìn Vân. Nàng trải chiếc áo mưa xuống cát và ngồi xuống, Thanh cũng ngồi xuống, tóc chàng chạm khẽ vào vai áo nàng.

- Sao tóc anh bạc nhiều thế?

Thanh lắc đầu, không trả lời ngay. Chàng đưa tay vuốt nhẹ một lọn tóc sau tai nàng, mãi sau mới thoáng mỉm cười:

- Tóc anh bạc để tóc em xanh.

- Anh đọc thơ đây à?

Thanh lại lắc đầu. Vân gỡ chiếc áo khoác buộc ngang hông mặc trở lại, nàng so vai nhìn ra bãi cát trải dài. Thanh vơ một cọng lá dừa khô trên cát ướm vào ngón tay rồi thở nhẹ. Chàng rời mắt khỏi gương mặt nghiêng nghiêng của nàng nhìn lên những tàu lá dừa bị gió làm lay động:

- Anh rất nhớ em...

Chiếc mũ len vàng gục gặc, không ra gật không ra lắc, Vân chống tay ra sau duỗi chân về phía biển neho mắt mơ màng. Tiếng sóng biển như muôn lời thủ thi, một áng mây bàng bạc trôi giữa trời, bóng những cây dừa đổ dài thành những hình kẻ sọc xuống chỗ hai người, nắng hừng lên rồi. Một người đàn bà luống tuổi thanh thoi đi dạo ngang qua. Vân nhìn theo cho đến khi bà mất hút.

- Em nhớ mẹ?

Nàng gật đầu, khẽ thở dài:

- Hai năm qua điều làm em day dứt nhất là đã thêm một lần làm đau lòng mẹ.

- Vậy sao em không liên lạc về?

- Em sợ, vì vụ đâm ô tô không phải tai nạn... Mãi gần đây em mới biết tin Lương Nhữ Tri bị dẫn độ về Đài Loan.

- Ủ, lão ta liên quan tới mấy vụ thanh toán băng đảng ở Cao Hùng. Nhưng người trực tiếp thuê xe đâm em không phải Lương đâu.

- Vậy là ai? Em không nghĩ Thìn có gan.

- Ủ, công an điều tra không ra tung tích chiếc taxi, phải nhờ lời khai của Thìn họ mới bắt được chủ mưu... Là Nguyễn Hanh.

- Sao cơ?

- Bố em hình như biết tin tức gì đó qua một người quen cũ sang Đài Bắc du lịch. Khi ấy ông ốm nặng nên đã thuê luật sư làm di chúc...

- Giờ ông ấy thế nào?

- Bố em đã mất ngay sau khi gặp mẹ.

Vân thấy một nỗi thê lương ập đến làm trái tim nặng trĩu. Đưa em cùng cha

khác mẹ mà mỗi dây máu mủ đã khiến nàng không nỡ cầm ghét lại là người muốn giết nàng, vì khối tài sản chẳng rõ nhiều ít thế nào. Còn mẹ nàng, cả một đời tưởng nhớ để đến khi gặp lại cũng là lúc phải nói lời vĩnh biệt. Cuộc đời quả là biết cách đùa cợt vô cùng. Nàng ngoảnh sang phía Thanh, chàng đang nhìn nàng bằng đôi mắt nâu muôn thuở dịu dàng.

- Đừng nhìn em như thế!

- Sao không cho anh nhìn?

- Uyên rất tốt, cô ấy yêu anh và em không thể...

Không đợi nàng bày tỏ hết sự cao thượng bất ngờ của mình, vòng tay chàng đã khép chặt và nụ hôn rơi vội xuống môi nàng.

- Nhưng còn Uyên? – Vân nói giữa hai nụ hôn gấp gáp.

Thanh bật cười, nàng đã nói đến một vấn đề chẳng ăn nhập gì, nhưng chàng vẫn trả lời thật rõ ràng rành mạch. Và để nàng không phải hỏi những câu chẳng ăn nhập gì nữa, chàng vừa hôn miết vừa lồng chiếc nhẫn bằng lá dừa khô vào tay nàng.

HẾT